

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-7-17

Druk nr 1287
Warszawa, 7 lutego 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw z projektem aktu wykonawczego.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882 i 1311) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić:

- 1) oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub
- 2) oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo
- 3) oryginalne dokonanie artystyczne

– oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.”;

2) w art. 20 po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim doktoranta, którego kształcenie na studiach doktoranckich odbywa się we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, może być osoba niespełniająca wymogów, o których mowa w ust. 7, jeżeli posiada:

- 1) co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej lub
- 2) znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania i wdrożenia w sferze gospodarczej lub społecznej oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego, o ponadlokalnym zakresie oraz trwałym i uniwersalnym charakterze.”;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki.

3) w art. 21a:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą i posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej oraz znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania i wdrożenia w sferze gospodarczej lub społecznej oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego, o ponadlokalnym zakresie oraz trwałym i uniwersalnym charakterze, zatrudniona w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego, nabywa uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji:

- 1) rektora – jeżeli jest zatrudniona w szkole wyższej;
- 2) dyrektora instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk – jeżeli jest zatrudniona w instytucie Polskiej Akademii Nauk;
- 3) dyrektora instytutu badawczego – jeżeli jest zatrudniona w instytucie badawczym.”,

b) ust. 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Podmioty wskazane w ust. 1 pkt 1–3 i w ust. 1a pkt 1–3 przekazują Centralnej Komisji decyzję, o której mowa w ust. 1 albo w ust. 1a, wraz z opisem kariery zawodowej i:

- 1) wykazem publikacji osoby, o której mowa w ust. 1;
- 2) wykazem osiągnięć w zakresie działalności badawczo-rozwojowej osoby, o której mowa w ust. 1a.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 1a, wchodzi w życie po upływie czterech miesięcy od dnia jej otrzymania przez Centralną Komisję, jeżeli w tym okresie Centralna Komisja, w drodze decyzji administracyjnej, nie wyraziła sprzeciwu i nie uchyliła tej decyzji.

4. Na decyzję Centralnej Komisji podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i ust. 1a pkt 1–3, przysługuje, w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania, skarga do właściwego sądu administracyjnego.”;

4) w art. 33 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przewodniczącego Centralnej Komisji powołuje Prezes Rady Ministrów z grona jej członków.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 i 2048 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 21 w ust. 1 pkt 39 otrzymuje brzmienie:

„39) stypendia otrzymywane na podstawie przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, stypendia doktoranckie otrzymywane na podstawie przepisów o szkolnictwie wyższym lub przyznawane na podstawie przepisów o zasadach finansowania nauki oraz inne stypendia naukowe i za wyniki w nauce, których zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego albo przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, 1933, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 195 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Kształcenie na studiach doktoranckich może odbywać się we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym uczelni albo jednostki naukowej, w szczególności z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami, zatrudniającymi uczestników tych studiów.”;

2) w art. 195a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W jednostce organizacyjnej uczelni oraz w jednostce naukowej liczba uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, którym przyznano stypendium doktoranckie finansowane ze środków, o których mowa w art. 200 ust. 5 lub 6, z wyłączeniem liczby uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, którym przyznano wyłącznie środki finansowe, o których mowa w art. 200a ust. 2, nie może być mniejsza niż 50% liczby uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich ogółem.”;

3) w art. 200 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Uczestnik studiów doktoranckich biorący udział w programie, o którym mowa w art. 26 ust. 3f ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, może otrzymywać stypendium doktoranckie w wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta ustalonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich, przyznawane w trybie określonym w przepisach wydanych na podstawie

art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, i finansowane ze środków przeznaczonych na realizację programu.

7. Uczestnik studiów doktoranckich może otrzymywać stypendium doktoranckie finansowane ze środków, o których mowa w ust. 5 albo 6.”;

4) w art. 201 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb organizowania, prowadzenia i odbywania studiów doktoranckich, przyznawania stypendiów doktoranckich, z wyłączeniem stypendium doktoranckiego finansowanego ze środków, o których mowa w art. 200 ust. 6, oraz minimalną wysokość kwoty zwiększenia stypendium doktoranckiego, uwzględniając:

- 1) możliwość przedłużania czasu trwania studiów, w tym prawo do dodatkowego przedłużenia okresu odbywania studiów doktoranckich o czas trwania urlopu związanego z rodzicielstwem, z wyłączeniem urlopu wychowawczego, udzielonego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, mając na uwadze potrzebę prawidłowego przygotowania do przeprowadzenia przewodu doktorskiego;
- 2) warunki, jakie musi spełniać kierownik studiów doktoranckich, szczególne uprawnienia organu tworzącego studia doktoranckie, rady jednostki organizacyjnej i kierownika studiów doktoranckich, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego przebiegu studiów i wysokiej jakości kształcenia;
- 3) wymóg sprawowania opieki naukowej i prowadzenia zajęć dydaktycznych przez pracowników posiadających aktualny dorobek naukowy opublikowany w okresie ostatnich pięciu lat lub co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej;
- 4) wzór legitymacji doktoranta;
- 5) wysokość opłat za wydanie legitymacji, nie wyższą niż koszty wydania dokumentu;
- 6) tryb i okresy przyznawania stypendiów doktoranckich.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, 1933 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 po pkt 10a dodaje się pkt 10b w brzmieniu:

„10b) tworzenie warunków do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym, w tym ustanowienie programu

- „Doktorat wdrożeniowy”, o którym mowa w art. 26 ust. 3f;”;
- 2) w art. 9 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) jednostkom naukowym – na realizację zadań, o których mowa w art. 5 pkt 4–8, 10–10b i 11a, oraz na działalność upowszechniającą naukę, o której mowa w art. 25 ust. 4a, oraz jednostkom naukowym reprezentującym podmioty, o których mowa w art. 2 pkt 12 i 14–16a, na zadania określone w art. 5 pkt 6 i 7 oraz na działalność, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2a i 4;
- 2) uczelniom – na działalność, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, oraz na rozbudowę i utrzymanie infrastruktury informatycznej nauki, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2a i art. 20 pkt 1 lit. b, a także na działalność upowszechniającą naukę, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 i ust. 4a, oraz w przypadku gdy zgodnie ze statutem w strukturze uczelni nie wyodrębniono podstawowych jednostek organizacyjnych, na realizację zadań, o których mowa w art. 5 pkt 10b, oraz na działalność, o której mowa w art. 18 ust. 1 i 2 oraz art. 20;”;
- 3) w art. 13 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „W sprawie finansowania zadań określonych w art. 5 pkt 4, 6–10b i 11a Minister rozstrzyga w drodze decyzji na podstawie wniosków złożonych przez uprawnione podmioty, po zasięgnięciu opinii właściwego zespołu, o którym mowa w art. 52 ust. 1–3, z wyłączeniem:”;
- 4) w art. 13c w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Wniosek o przyznanie środków finansowych na zadania określone w art. 5 pkt 4 i 6–10b zawiera w szczególności:”;
- 5) w art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W przypadku naruszenia procedury konkursowej lub innych naruszeń formalnych przy przyznawaniu środków na zadania określone w art. 5 pkt 4, 6–10b i 11a wnioskodawca może zwrócić się do Ministra z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji albo pisemnej informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1a.”;
- 6) w art. 26:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Minister właściwy do spraw nauki w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” ogłasza komunikaty o ustanowieniu programu lub przedsięwzięcia, z zastrzeżeniem ust. 3, 3a i 3f.”;

b) po ust. 3e dodaje się ust. 3f–3r w brzmieniu:

„3f. Minister ustanawia program „Doktorat wdrożeniowy”, którego celem jest tworzenie warunków do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym, prowadzonej w ramach studiów doktoranckich, o których mowa w art. 195 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym.

3g. Środki finansowe w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, mogą być przyznane, w drodze corocznego konkursu ogłaszanego przez Ministra, na dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej w celu realizacji badań naukowych prowadzonych w ramach studiów doktoranckich oraz na finansowanie stypendium doktoranckiego w okresie studiów doktoranckich, przewidzianym w ich programie, nie dłuższym niż 4 lata.

3h. Wniosek o przyznanie środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, może złożyć:

- 1) jednostka naukowa, o której mowa w art. 2 pkt 9 lit. a–d, posiadająca kategorię naukową A+ lub A:
 - a) prowadząca studia doktoranckie albo
 - b) w skład której wchodzi jednostka organizacyjna prowadząca studia doktoranckie,
- 2) uczelnia, w której zgodnie z jej statutem nie wyodrębniono podstawowych jednostek organizacyjnych, posiadająca kategorię naukową A+ lub A i prowadząca studia doktoranckie
– prowadząca udokumentowaną i systematyczną współpracę z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami w zakresie działalności badawczo-rozwojowej.

3i. Podmiot, o którym mowa w ust. 3h pkt 1 i 2, może zgłosić do udziału w programie, o którym mowa w ust. 3f, osobę posiadającą tytuł zawodowy magistra lub równorzędny, przyjętą na studia doktoranckie, która jest lub zostanie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy u przedsiębiorcy lub w innym podmiocie, który wyraził zgodę na jej udział w studiach doktoranckich w ramach programu. Do programu może przystąpić corocznie nie więcej niż 500 osób.

3j. Podmiot, któremu przyznano środki finansowe w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, po przeprowadzeniu rekrutacji na studia doktoranckie:

- 1) przekazuje Ministrowi informacje o osobach, które zostały przyjęte na studia doktoranckie w ramach programu,
- 2) może przekazać Ministrowi informacje o osobach, które nie zostały przyjęte na studia doktoranckie w ramach programu z powodu przekroczenia planowanej liczby osób określonej w decyzji o przyznaniu środków finansowych w ramach programu

– zgodnie z zakresem informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych w ramach programu oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych, określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 3r.

3k. Minister zmienia decyzję o przyznaniu środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, w przypadku gdy podmiot, któremu przyznano środki finansowe, nie przyjął na studia doktoranckie w ramach programu planowanej liczby osób określonej w tej decyzji, dostosowując wysokość środków finansowych do liczby osób, o których mowa w ust. 3j pkt 1.

3l. Minister może zmienić decyzję o przyznaniu środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, w przypadku gdy podmiot, któremu przyznano środki finansowe, może przyjąć na studia doktoranckie w ramach programu większą liczbę osób niż określona w tej decyzji, uwzględniając:

- 1) wyniki oceny wniosku o przyznanie środków finansowych,
- 2) informacje o osobach, o których mowa w ust. 3j pkt 2,
- 3) liczbę wolnych miejsc w ramach limitu, o którym mowa w ust. 3i zdanie drugie,
- 4) limit wydatków z budżetu państwa na realizację programu w danym roku

– dostosowując wysokość środków finansowych do liczby osób określonej w zmienionej decyzji; przepisy ust. 3j pkt 1 i ust. 3k stosuje się odpowiednio.

3m. Kształcenie uczestnika studiów doktoranckich biorącego udział w programie, o którym mowa w ust. 3f, odbywa się we współpracy z zatrudniającym go przedsiębiorcą lub innym zatrudniającym go podmiotem, który wskazuje spośród swoich pracowników kandydata na:

- 1) opiekuna pomocniczego;

- 2) promotora pomocniczego, o którym mowa w art. 20 ust. 7 lub 7a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

3n. Opiekun pomocniczy pełni istotną funkcję w sprawowaniu opieki nad uczestnikiem studiów doktoranckich biorącym udział w programie, o którym mowa w ust. 3f, w całym okresie studiów doktoranckich. Przepisy art. 20 ust. 7 lub 7a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki stosuje się odpowiednio.

3o. Pracownikowi będącemu uczestnikiem studiów doktoranckich biorącym udział w programie, o którym mowa w ust. 3f, przysługuje:

- 1) zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu realizacji obowiązków, o których mowa w art. 197 ust. 1–3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym,
- 2) prawo do urlopu płatnego w wysokości 80% wynagrodzenia, w wymiarze 30 dni kalendarzowych, na przygotowanie rozprawy doktorskiej lub przygotowanie się do egzaminu doktorskiego oraz obrony rozprawy doktorskiej; z uprawnień tego można skorzystać tylko raz,
- 3) zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu uczestniczenia w egzaminie doktorskim oraz w obronie rozprawy doktorskiej – z wyłączeniem uprawnień o charakterze tożsamym z uprawnieniami, o których mowa w pkt 1–3, określonych w odrębnych przepisach.

3p. Uczestnik studiów doktoranckich biorący udział w programie, o którym mowa w ust. 3f, jest obowiązany do przedstawienia rozprawy doktorskiej nie później niż w ostatnim roku studiów doktoranckich.

3r. Minister właściwy do spraw nauki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, w tym tryb:
 - a) oceny wniosków o przyznanie środków finansowych,
 - b) oceny realizacji finansowanych zadań,
- 2) szczegółowy zakres informacji zawartych we wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu,

- 3) szczegółowy zakres informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych w ramach programu oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach, o których mowa w ust. 3k i 3l,
- 4) tryb wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego w ramach programu,
- 5) tryb przyznawania stypendium doktoranckiego w ramach programu oraz okresy, na które jest przyznawane,
- 6) szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie rocznym i raporcie końcowym z wykorzystania środków finansowych w ramach programu, z uwzględnieniem informacji o realizacji zadań oraz rozliczenia finansowego poniesionych kosztów

– mając na uwadze znaczenie praktyczne zadań przewidzianych do finansowania i ich wpływ na realizację celów polityki naukowej, naukowo-technicznej, innowacyjnej i społecznej państwa, prawidłowość wykorzystania wcześniej przyznanych środków finansowych na naukę, rolę opiekuna pomocniczego w procesie kształcenia uczestnika studiów doktoranckich, związek przyznawanego stypendium doktoranckiego z postępami w realizacji badań naukowych uczestnika studiów doktoranckich, potrzebę uzyskiwania informacji niezbędnych do prawidłowego przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych.”.

Art. 5. 1. Kandydatury na przewodniczącego Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów przedstawione Prezesowi Rady Ministrów na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, nie podlegają rozpatrzeniu.

2. Prezes Rady Ministrów powoła przewodniczącego Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 201 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 201 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi:

- 1) w 2017 r. – 5 170 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 26 350 tys. zł;
- 3) w 2019 r. – 47 530 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 68 720 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 84 750 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 84 750 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 84 750 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 84 750 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 84 750 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 84 750 tys. zł.

2. Minister właściwy do spraw nauki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące.

3. W przypadku gdy wydatki z budżetu państwa na realizację programu „Doktorat wdrożeniowy”, o którym mowa w art. 26 ust. 3f ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w danym roku powodowałyby zagrożenie przekroczenia limitu określonego w ust. 1, w roku tym ogranicza się liczbę nowych uczestników studiów doktoranckich biorących udział w tym programie w stopniu gwarantującym zapewnienie finansowania programu.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 31 marca 2017 r.

UZASADNIENIE

Przedmiotem nowelizacji ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882, z późn. zm.), a także ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.) jest uregulowanie ścieżki kariery akademickiej opartej na prowadzeniu badań naukowych, ukierunkowanych na zastosowanie ich wyników w sferze gospodarczej lub społecznej, a także ustanowienie programu pod nazwą „Doktorat wdrożeniowy”, mającego na celu dofinansowanie kosztów związanych ze studiami doktoranckimi, na których kształcenie odbywa się we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, w tym z przedsiębiorcą lub innym podmiotem, zainteresowanym określonym obszarem badań naukowych.

Nowa ścieżka kariery umożliwi uzyskanie stopnia doktora lub uprawnień równoważnych z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w pracach wdrożeniowych. W konsekwencji osoby odnoszące sukcesy w zakresie zastosowania wyników badań naukowych lub prac rozwojowych w otoczeniu społeczno-gospodarczym mogłyby m.in. być zaliczane do tzw. minimum kadrowego, pełnić funkcje promotorów w przewodach doktorskich, być zatrudnione na stanowisku profesora nadzwyczajnego czy uzyskać tytuł profesora. Zakłada się, że takie możliwości rozwoju zawodowego będą stanowiły zachętę dla osób planujących karierę akademicką do ukierunkowania jej na wdrażanie wyników badań naukowych. Natomiast ustanowienie programu „Doktorat wdrożeniowy” będzie stanowiło dodatkową zachętę dla młodych naukowców do rozwijania kariery w oparciu o działalność wdrożeniową. Zwiększenie zainteresowania pracami wdrożeniowymi powinno przełożyć się na intensyfikację współpracy jednostek naukowych z podmiotami funkcjonującymi w ich otoczeniu społeczno-gospodarczym, co z kolei przyczyni się do wzrostu innowacyjności polskiej gospodarki i poprawy jakości życia społeczeństwa.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki proponowane są przede wszystkim zmiany dotyczące uregulowania możliwości:

- 1) przygotowania rozprawy doktorskiej stanowiącej oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej. Należy podkreślić, że pozostałe warunki, które powinna spełniać rozprawa doktorska, zawarte w art. 13 ust. 1 ustawy, tj. wykazanie ogólnej wiedzy teoretycznej kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej, pozostają bez zmian. W związku z tym stopień naukowy uzyskany w wyniku obrony tzw. doktoratu wdrożeniowego będzie tożsamy z dotychczasowym;
- 2) uzyskania uprawnień równoważnych z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie co najmniej pięcioletniego doświadczenia w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej oraz osiągnięć w pracach wdrożeniowych, tj. w zakresie opracowania i wdrożenia rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego o ponadlokalnym (np. powiatowym, wojewódzkim, krajowym) zakresie oraz trwałym i uniwersalnym charakterze. Uprawnienia te byłyby nadawane w drodze decyzji pracownikowi jednostki organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego – w zależności od miejsca zatrudnienia pracownika – przez rektora, dyrektora instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk albo dyrektora instytutu badawczego. Wymóg zatrudnienia w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego ma na celu zapewnienie merytorycznego charakteru decyzji pracodawcy. W takiej jednostce możliwa będzie właściwa ocena, czy dany pracownik spełnia warunki określone w art. 21a ust. 1a ustawy i czy w związku z tym decyzja o nadaniu mu uprawnień będzie miała należyte uzasadnienie. Nie będzie to decyzja w rozumieniu przepisów o postępowaniu administracyjnym, ale będzie podlegała kontroli Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, podobnie jak w przypadku osób, o których mowa w art. 21a ust. 1 ustawy.

Ponadto m.in. w związku z ustanowieniem programu „Doktorat wdrożeniowy”, o którym mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, w ustawie z dnia 14 marca

2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki dodany zostanie przepis regulujący funkcję promotora pomocniczego, który miałby być obligatoryjnie wyznaczany w przewodzie doktorskim doktoranta biorącego udział w programie. W przypadku przewodów doktorskich o charakterze wdrożeniowym, nie tylko realizowanych w ramach programu, możliwość wyznaczenia na promotora pomocniczego osoby z odpowiednim doświadczeniem jest pożądana, ponieważ taka osoba będzie mogła zapewnić doktorantowi wsparcie w zakresie weryfikacji możliwości wykorzystania wyników prowadzonych badań naukowych w praktyce oraz możliwości ich komercjalizacji. Takie rozwiązanie nie wpłynie na jakość opieki akademickiej, której obowiązek wciąż będzie spoczywał na opiece naukowej i promotorze.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki proponuje się również zmianę brzmienia art. 33 ust. 3 polegającą na rezygnacji z konieczności wskazywania przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów kandydatów do pełnienia funkcji jej przewodniczącego i przyznaniu Prezesowi Rady Ministrów wyłącznej prerogatywy do jego powoływania. Centralna Komisja, zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy, działa przy Prezesie Rady Ministrów, a zatem nie znajduje uzasadnienia ograniczenie jego uprawnienia w zakresie powoływania przewodniczącego, polegające na możliwości jego wyboru jedynie spośród dwóch wskazanych kandydatów.

Jednocześnie z uwagi na fakt, że bieżąca kadencja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów rozpoczęła się z dniem 1 stycznia 2017 r., zaproponowano przepis przejściowy celem uregulowania sytuacji, w której – na podstawie przepisów dotychczasowych, przedstawione zostałyby Prezesowi Rady Ministrów kandydatury na przewodniczącego, a także przepis zobowiązujący Prezesa Rady Ministrów do powołania przewodniczącego zgodnie z art. 33 ust. 1 w brzmieniu przewidzianym w niniejszym projekcie.

Zmiana w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych ma na celu wyeliminowanie wątpliwości, które mogłyby powstać w związku z aktualnym brzmieniem art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który wśród świadczeń wolnych od podatku uwzględnia stypendia doktoranckie otrzymywane na podstawie przepisów

o szkolnictwie wyższym. Jakkolwiek podstawą materialnoprawną otrzymywania stypendium doktoranckiego w określonej wysokości w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” byłby dodawany przepis art. 200 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, a przepisy wydane na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki określałyby jedynie tryb przyznawania tego stypendium, to – dla usunięcia ewentualnych wątpliwości – w projekcie została uwzględniona zmiana w art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Niezbędne zmiany przewidziano także w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. Mają one na celu uzyskanie spójności systemowej i polegają w szczególności na:

- 1) wprowadzeniu możliwości kształcenia uczestnika studiów doktoranckich we współpracy z podmiotami otoczenia społeczno-gospodarczego, w szczególności we współpracy z pracodawcą doktoranta (przedsiębiorcą lub innym podmiotem). Zmiana ta jest szczególnie istotna z punktu widzenia zasad programu „Doktorat wdrożeniowy”, jednak zakłada się, że taki sposób kształcenia uczestnika studiów doktoranckich powinien być możliwy także poza programem;
- 2) uregulowaniu kwestii otrzymywania stypendium doktoranckiego przez doktorantów biorących udział w programie „Doktorat wdrożeniowy”, w tym m.in. jego wysokości oraz wyłączenia możliwości uzyskania przez te osoby zwykłego stypendium doktoranckiego. Założono, że kwota stypendium w ramach programu powinna być wyższa niż kwota minimalnego stypendium doktoranckiego określona w art. 200 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym na poziomie nie niższym niż 60% minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta, ustalonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich. Proponowana w ramach programu kwota stypendium doktoranckiego powinna stanowić dodatkową zachętę do udziału w programie, który ma być instrumentem wspierającym zainteresowanie nową ścieżką kariery. Stypendium powinno również być istotnym czynnikiem motywującym doktorantów do zaangażowania się w realizację obowiązków związanych z udziałem w programie;
- 3) rozszerzeniu treści art. 201 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w celu umożliwienia sprawowania opieki naukowej lub prowadzenia zajęć dydaktycznych na studiach doktoranckich przez osoby

posiadające co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej. Taka zmiana jest istotna nie tylko z punktu widzenia kształcenia doktorantów biorących udział w programie „Doktorat wdrożeniowy”, ale jest pożądana także z punktu widzenia jakości kształcenia innych uczestników studiów doktoranckich, którzy podczas studiów powinni mieć jak największe możliwości kontaktu z osobami posiadającymi wiedzę i doświadczenie wynikające z praktyki.

Projekt przewiduje zachowanie w mocy przez okres 6 miesięcy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 201 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, tj. rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie studiów doktoranckich i stypendiów doktoranckich (Dz. U. poz. 558). Wydanie nowego rozporządzenia będzie konieczne z uwagi na zmianę treści upoważnienia ustawowego. Oprócz zmiany wskazanej powyżej, w treści upoważnienia wyłączone są stypendia doktoranckie dla doktorantów biorących udział w programie „Doktorat wdrożeniowy”, które będą uregulowane odrębnie w przepisach wydanych na podstawie proponowanego art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki. W upoważnieniu proponuje się również zmianę polegającą na wprowadzeniu zbiorczego określenia dla wyrażenia „urlopu macierzyńskiego, urlopu na prawach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego oraz urlopu rodzicielskiego, określonych w odrębnych przepisach”.

Jak już wspomniano, projekt przewiduje wprowadzenie w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki dodatkowego instrumentu wspierającego zainteresowanie nową ścieżką kariery w postaci programu pod nazwą „Doktorat wdrożeniowy”. Celem programu jest tworzenie warunków do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym, prowadzonej w ramach studiów doktoranckich. Środki finansowe w ramach programu będą mogły być przyznawane, w drodze corocznego konkursu ogłaszanego przez ministra właściwego do spraw nauki, na dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej w celu realizacji badań naukowych prowadzonych w ramach studiów doktoranckich. W ramach programu przewidziano ponadto finansowanie stypendium doktoranckiego przyznawanego w okresie studiów doktoranckich, wynikającym z ich programu, nie dłuższym niż 4 lata.

W projektowanych przepisach określono nie tylko cel programu, ale także:

- 1) warunki, jakie musi spełniać podmiot (jednostka naukowa albo uczelnia), aby ubiegać się o przyznanie środków w ramach programu;
- 2) warunki, jakie musi spełniać osoba będąca uczestnikiem studiów doktoranckich objętych programem;
- 3) limit osób, które corocznie mogą rozpocząć udział w programie;
- 4) zasady zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w ramach programu w przypadkach gdy – po przeprowadzeniu rekrutacji na studia doktoranckie – okaże się, że podmiot, któremu te środki przyznano, nie przyjął na studia doktoranckie w ramach programu planowanej liczby osób, a także w przypadku gdy podmiot ten może przyjąć na studia doktoranckie w ramach programu większą liczbę osób niż określona w decyzji;
- 5) obowiązek pracodawcy wskazania kandydata na osobę pełniącą pomocniczą funkcję w opiece nad doktorantem;
- 6) szczególne uprawnienia przysługujące doktorantowi jako pracownikowi (projektowany art. 26 ust. 3o ma charakter regulacji szczególnej, która wyłącza zastosowanie innych przepisów przewidujących uprawnienia pracownicze o takim charakterze);
- 7) obowiązek przedstawienia przez doktoranta rozprawy doktorskiej.

Przyjęto, że o przyznanie środków w ramach programu będą mogły ubiegać się jednostki naukowe posiadające kategorię naukową A+ lub A, a także uczelnie, w których zgodnie z ich statutem nie wyodrębniono podstawowych jednostek organizacyjnych, posiadające kategorię naukową A+ lub A. Takie rozwiązanie nie tylko premiuje silne ośrodki, ale ma też charakter projakościowy, zachęcający inne jednostki do podejmowania działań zmierzających do uzyskiwania wysokich kategorii naukowych.

Zakłada się, że osoba biorąca udział w programie będzie pracownikiem uzyskującym wynagrodzenie w ramach umowy o pracę i jednocześnie doktorantem otrzymującym wolne od podatku dochodowego stypendium doktoranckie w wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta, ustalonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

W związku z tym, że kształcenie doktoranta będzie odbywało się we współpracy z przedsiębiorcą lub innym zatrudniającym go podmiotem (np. organizacją pozarządową, organem administracji publicznej), pracodawca, który wyrazi zgodę na udział pracownika w programie, będzie miał obowiązek wskazania, spośród swoich pracowników, kandydata na opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego. Opiekunem pomocniczym lub promotorem pomocniczym będzie mogła zostać osoba spełniająca wymogi określone w art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, albo posiadająca co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej lub osiągnięcia w pracach wdrożeniowych. W ten sposób zostaną uelastycznione wymogi dla osób uczestniczących w opiece nad doktorantem z ramienia pracodawcy, przy jednoczesnym uwzględnieniu konieczności zapewnienia należytej opieki nad procesem kształcenia doktoranta i przygotowywania rozprawy doktorskiej. Ponadto wprowadzenie jednakowych wymogów dla kandydata na opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego umożliwi pełnienie tych funkcji przez tę samą osobę.

Pozostałe kwestie, tj. szczegółowe kryteria i tryb przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych w ramach programu, szczegółowy zakres informacji zawartych we wniosku o przyznanie środków finansowych, a także informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych, tryb wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego (promotor pomocniczy byłby wyznaczany na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki), tryb przyznawania stypendium doktoranckiego oraz okresy, na które jest przyznawane, szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie rocznym i raporcie końcowym z wykorzystania środków finansowych, zostaną określone przez ministra właściwego do spraw nauki w drodze rozporządzenia.

Zmiany w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki przewidziane w art. 4 pkt 1–5 projektu są konsekwencją ustanowienia programu „Doktorat wdrożeniowy”.

W projekcie przewidziano ponadto regulacje, o których mowa w art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, z późn. zm.).

Określono maksymalny limit wydatków z budżetu państwa będących skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy na okres 10 lat budżetowych, tj. na lata 2017-2026. Wskazane w projekcie ustawy kwoty obejmują zarówno wydatki związane z wejściem w życie ustawy, jak i wydatki związane z wejściem w życie przepisów wykonawczych. Obowiązki związane z monitoringiem wykorzystania limitu wydatków oraz wdrażaniem mechanizmów korygujących powierzono ministrowi właściwemu do spraw nauki. W przypadku gdy wydatki z budżetu państwa na realizację programu „Doktorat wdrożeniowy” w danym roku powodowałyby zagrożenie przekroczenia określonego limitu, w roku tym ograniczona zostanie liczba nowych uczestników studiów doktoranckich biorących udział w tym programie w stopniu gwarantującym zapewnienie finansowania programu.

Proponuje się wejście w życie ustawy z dniem 31 marca 2017 r. Zakłada się, że ścieżka kariery akademickiej oparta na działalności wdrożeniowej powinna zacząć funkcjonować w roku 2017. W roku akademickim 2017/2018 powinno zostać uruchomione kształcenie na studiach doktoranckich w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”. Dlatego optymalnym terminem wejścia w życie projektowanych przepisów jest koniec I kwartału 2017 r., co umożliwi jednostkom naukowym i uczelniom przeprowadzenie rekrutacji na studia doktoranckie, a ministrowi właściwemu do spraw nauki – przeprowadzenie konkursu i przyznanie środków w ramach programu.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt nie podlega procedurze notyfikacji.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych, w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy, środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Zgodnie z opinią Ministra Spraw Zagranicznych wyrażoną w piśmie z dnia 24 stycznia 2017 r. znak: DPUE.920.1628.2016/6/rj, projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Dardziński – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Andrzej Kurkiewicz, z-ca dyrektora Departamentu Innowacji i Rozwoju, e-mail: andrzej.kurkiewicz@nauka.gov.pl, tel. 22 52 92 517 Bartłomiej Banaszak, naczelnik Wydziału Analiz i Strategii w Departamencie Nauki, e-mail: bartlomiej.banaszak@nauka.gov.pl, tel. 22 52 92 664 Katarzyna Pietyra, główny specjalista w Departamencie Legislacyjno-Prawnym, e-mail: katarzyna.pietyra@nauka.gov.pl, tel. 22 50 17 854</p>	<p>Data sporządzenia: 19.01.2017 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD143</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obecny poziom współpracy między sektorem nauki a biznesem jest niezadowalający. Świadczą o tym m.in. niskie wydatki sektora przedsiębiorstw na prace B+R, które w 2014 r. stanowiły 0,44% PKB (Nauka i technika w 2014 r., Główny Urząd Statystyczny, Urząd Statystyczny w Szczecinie, Informacje i Opracowania Statystyczne, Warszawa 2015, s. 59), podczas gdy pożądaną wartość tego wskaźnika, planowaną do osiągnięcia w 2020 r., to 0,8% PKB (Strategia Innowacyjności i Efektywności Gospodarki. Dynamiczna Polska 2020, Ministerstwo Gospodarki, Warszawa 2013, s. 146).

Jednym z czynników ograniczających zakres współpracy środowiska naukowego z otoczeniem społeczno-gospodarczym jest brak wyraźnie określonych możliwości rozwoju kariery akademickiej na podstawie osiągnięć w pracach wdrożeniowych. Osoby odnoszące sukcesy w obszarze wykorzystywania wyników badań naukowych lub prac rozwojowych w otoczeniu społeczno-gospodarczym nie mają obecnie jasno określonych zasad rozwoju swojej kariery zawodowej. Ogranicza to zainteresowanie środowiska naukowego pracami wdrożeniowymi, co z kolei przekłada się na niski poziom współpracy jednostek naukowych z podmiotami funkcjonującymi w ich otoczeniu społeczno-gospodarczym. Niewielkie zainteresowanie współpracą nie przyczynia się do nawiązywania kontaktów, budowania dobrych relacji i zdobywania pozytywnych doświadczeń, co byłoby istotne, aby współpraca mogła się rozwijać na coraz szerszą skalę.

Innym problemem jest niskie zaangażowanie polskich jednostek naukowych w prace badawczo-rozwojowe, wymagające udziału naukowców posiadających doświadczenie wdrożeniowe. Art. 21a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882, z późn. zm.) daje możliwość nadania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego osobom posiadającym stopień doktora, zatrudnionym na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, które podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiadają znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe. Przepisy nie przewidują jednak możliwości nadania analogicznych uprawnień na podstawie osiągnięć w zakresie działalności wdrożeniowej. Według opinii członków Komitetu Polityki Naukowej, wyrażanych podczas posiedzenia w dniu 6 lipca 2016 r., uczelnie byłyby zainteresowane pozyskaniem osób z wybitnym doświadczeniem w zakresie wdrożeń, jeżeli możliwe byłoby nadanie takiej osobie uprawnień samodzielnego pracownika naukowego.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Proponuje się wprowadzenie w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki uzupełniającej ścieżki kariery akademickiej, umożliwiającej uzyskanie stopnia doktora lub uprawnień równoważnych z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w pracach wdrożeniowych, związanych z wykorzystaniem wyników badań naukowych w otoczeniu społeczno-gospodarczym. Uprawnienia równoważne mogłyby być uzyskiwane na analogicznych zasadach, jak określone w obecnym art. 21a ww. ustawy.

Niezbędne zmiany przewidziano także w ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.), które będą miały na celu zachowanie spójności systemowej. Będą one polegały w szczególności na wprowadzeniu możliwości kształcenia uczestnika studiów doktoranckich we współpracy z podmiotem z otoczenia społeczno-gospodarczego, w szczególności zatrudniającym go przedsiębiorcą lub innym podmiotem, a także możliwości sprawowania opieki naukowej lub prowadzenia zajęć dydaktycznych na studiach doktoranckich przez osoby posiadające doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej.

Ponadto projekt przewiduje wprowadzenie w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.) dodatkowego instrumentu wspierającego zainteresowanie nową ścieżką kariery w postaci programu pod nazwą „Doktorat wdrożeniowy”, zwanego dalej „programem”, ustanowionego na podobnej zasadzie jak program „Diamentowy Grant”, uregulowany w przepisach art. 26 ust. 3a–3e ww. ustawy. Celem programu będzie tworzenie warunków do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym, prowadzonej w ramach studiów doktoranckich. Środki finansowe w ramach programu będą mogły być przyznane na dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej w celu realizacji badań naukowych prowadzonych w ramach studiów doktoranckich. W ramach programu, do którego mogłoby przystąpić nie więcej niż 500 osób rocznie, przewidziano również finansowanie stypendium doktoranckiego. Intencją projektodawcy jest, aby stypendia wypłacane w ramach programu były wolne od podatku. Jakkolwiek podstawą materialnoprawną otrzymywania stypendium doktoranckiego w określonej wysokości w ramach programu byłby dodany przepis ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, a przepisy wydane na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki określałyby jedynie tryb przyznawania tego stypendium, to – dla usunięcia ewentualnych wątpliwości – w projekcie została uwzględniona zmiana w art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032, z późn. zm.). Będzie ona polegała na rozszerzeniu katalogu stypendiów wolnych od podatku dochodowego o stypendia doktoranckie przyznawane na podstawie przepisów o zasadach finansowania nauki. Program będzie stanowił zachętę do korzystania, w większym stopniu niż dotychczas, z możliwości rozwijania kariery akademickiej w oparciu o prowadzenie badań naukowych ukierunkowanych na wdrożenie ich wyników. Zwiększeniu zainteresowania udziałem w programie ma służyć stypendium doktoranckie dla doktorantów biorących udział w programie ustalone na poziomie minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta zatrudnionego w uczelni publicznej. Należy zwrócić uwagę, że projektowane rozwiązania nie wyłączają możliwości udziału w projekcie „wdrożeniowym”, także w ramach programu, pracodawców zagranicznych ani uczestników studiów doktoranckich z zagranicy. Korzystanie z takiej możliwości przez polskie jednostki naukowe przyczyniać się będzie do umiędzynarodowienia prowadzonych studiów doktoranckich oraz badań prowadzonych w ramach tych studiów.

Doktoraty tego typu z powodzeniem funkcjonują w niektórych państwach europejskich. Dualny tryb studiów (doktorant jest pracownikiem podmiotu, którego dotyczy dany problem naukowy, a jednocześnie uczestnikiem studiów doktoranckich) oraz podwójna opieka nad doktorantem (opiekun naukowy w jednostce naukowej oraz wyznaczony pracownik u pracodawcy doktoranta) przyczyniają się do rozwoju kontaktów pomiędzy jednostką naukową a otoczeniem społeczno-gospodarczym, intensyfikacji badań naukowych o potencjale komercyjnym, a także umożliwiają badaczom (doktorantom) zdobycie doświadczenia w prowadzeniu działalności B+R. Uruchomienie tzw. doktoratów wdrożeniowych jest jednym z działań przewidzianych w projekcie Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (Obszar Rozwój innowacyjnych firm, IV. Kierunki interwencji: mobilizacja kapitału prywatnego na rzecz prowadzenia działalności B+R+I, zwiększenie potencjału rynkowego prowadzonych badań oraz stopnia komercjalizacji wyników prac B+R).

Nowe regulacje jasno określają możliwości uzyskania stopnia doktora lub uprawnień równoważnych z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w pracach wdrożeniowych. W konsekwencji osoby odnoszące sukcesy w zakresie wykorzystywania wyników badań naukowych lub prac rozwojowych w otoczeniu społeczno-gospodarczym, będą mogły m.in. być zaliczane do tzw. minimum kadrowego, pełnić funkcje promotorów oraz recenzentów w przewodach doktorskich (w szczególności w ramach programu), być zatrudnione na stanowisku profesora nadzwyczajnego czy uzyskać tytuł profesora.

Zakłada się, że możliwości rozwoju zawodowego przewidziane w projektowanej ustawie będą stanowiły zachętę dla osób planujących karierę akademicką do ukierunkowania jej na wdrażanie wyników badań naukowych lub na prace rozwojowe. Zwiększenie zainteresowania pracami wdrożeniowymi powinno przełożyć się na intensyfikację współpracy jednostek naukowych z podmiotami funkcjonującymi w ich otoczeniu społeczno-gospodarczym, co z kolei przyczyni się do wzrostu innowacyjności polskiej gospodarki i poprawy jakości życia społeczeństwa.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Doktoraty o charakterze wdrożeniowym (często pod nazwą doktoratu przemysłowego) są realizowane od wielu lat w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, m.in. Danii (od 1971 r.), Francji (od 1981 r.), Niemczech (poszczególne kraje związkowe), a od niedawna również na poziomie Unii Europejskiej w postaci programu *European Industrial Doctorates*. Doktoraty tego rodzaju są prowadzone w systemie dualnym: doktorant pracuje nad rozprawą doktorską jednocześnie w instytucji naukowo-badawczej (uczelni, instytucie badawczej) i w przedsiębiorstwie. Projekt badawczy w ramach programu doktoratu przemysłowego inicjowany jest na wniosek przedsiębiorstwa zatrudniającego osobę, która chciałaby rozpocząć realizację doktoratu. Doktoraty wdrożeniowe są współfinansowane ze środków publicznych; w Danii i we Francji przedsiębiorstwo, w którym zatrudniony jest doktorant, otrzymuje dotacje (w odróżnieniu od rozwiązania zaproponowanego w projekcie, zgodnie z którym środki finansowe będzie otrzymywała jednostka naukowa, w której realizowany jest doktorat). Przykład Danii pokazuje, że 44% doktoratów wdrożeniowych realizowanych jest w obszarze nauk technicznych, 25% w obszarze nauk medycznych i nauk o zdrowiu, 12% w obszarze nauk ścisłych i nauk przyrodniczych oraz po 9% w obszarze nauk społecznych i w obszarze nauk rolniczych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki naukowe posiadające kategorię naukową A+ lub A, prowadzące studia doktoranckie albo w których skład wchodzi jednostki organizacyjne prowadzące studia doktoranckie, uczelnie, w których zgodnie z ich statutem nie wyodrębniono podstawowych jednostek organizacyjnych, posiadające kategorię naukową A+ lub A, prowadzące studia doktoranckie	68 uczelni (grupa ta obejmuje łącznie 308 jednostek organizacyjnych, do których stosuje się przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczące podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni, w tym 111 w grupie nauk ścisłych i inżynierskich oraz 95 w grupie nauk o życiu), 43 instytuty Polskiej Akademii Nauk oraz 17 instytutów badawczych	MNiSW	Możliwość uzyskania ryczałtowego dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej na potrzeby badań naukowych prowadzonych przez uczestników studiów doktoranckich biorących udział w programie; nawiązanie relacji z otoczeniem społeczno-gospodarczym i możliwość intensyfikacji prac o charakterze wdrożeniowym
Uczestnicy studiów doktoranckich kształceni we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem, biorący udział w programie	Liczba wszystkich uczestników studiów doktoranckich kształconych we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem jest trudna do oszacowania, przewidziany jest jednak limit 500 osób, które mogłyby przystąpić do programu każdego roku; oznacza to, że w czwartym roku jego funkcjonowania liczba uczestników wyniosłaby maksymalnie 2 000 (przy założeniu 4-letniego okresu studiów)	MNiSW	Dostęp do laboratoriów, opieka naukowa, kształcenie w ramach studiów doktoranckich oferowanych przez daną jednostkę naukową; wsparcie finansowe w postaci stypendium doktoranckiego
Pracodawcy uczestników studiów doktoranckich, biorących udział w programie	Liczba wszystkich pracodawców uczestników studiów doktoranckich prowadzących działalność badawczo-rozwojową jest trudna do oszacowania, jednak każdego roku 500 pracodawców mogłoby przystąpić do programu, co oznacza, że w czwartym roku jego funkcjonowania liczba pracodawców wyniosłaby maksymalnie 2 000 (przy założeniu 4-letniego okresu studiów)	MNiSW	Możliwość rozwiązania konkretnego problemu w ramach studiów doktoranckich pracownika; podnoszenie kompetencji pracownika; nawiązanie relacji z jednostką naukową, które mogą być przydatne dla prowadzenia prac B+R; możliwość odliczenia od podstawy opodatkowania części kosztów osobowych związanych z zatrudnianiem doktoranta; obowiązek zatrudnienia doktoranta i wypłacania mu wynagrodzenia przez cały okres udziału w programie, co wiąże się z ryzykiem, że projekt może nie doprowadzić do skutecznego rozwiązania problemu; obowiązek zwalniania doktoranta z pracy na czas potrzebny do wykonywania obowiązków wynikających z uczestnictwa w studiach doktoranckich; konieczność wyznaczenia opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego spośród pracowników
Jednostki organizacyjne posiadające uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego	586 jednostek organizacyjnych, w tym jednostki w 96 uczelniach, 49 instytutów Polskiej Akademii Nauk i 28 instytutów badawczych	MNiSW, Zintegrowany System Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym	Możliwość nadania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w zakresie wdrożeń

Osoby posiadające stopień naukowy doktora i co najmniej 5-letnie doświadczenie w zakresie prac B+R oraz osiągnięcia w zakresie wdrożeń	Brak danych	„POL-on” –	Możliwość rozwoju kariery akademickiej na podstawie osiągnięć w zakresie wdrożeń
Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów	–	–	Sprawowanie kontroli w postępowaniach w przedmiocie nadania uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w zakresie wdrożeń

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach opiniowania i konsultacji publicznych projekt otrzymały następujące podmioty:

- 1) Forum Związków Zawodowych;
- 2) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
- 3) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 4) Konfederacja „Lewiatan”;
- 5) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) Związek Pracodawców Business Centre Club;
- 7) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 8) Rada Dialogu Społecznego;
- 9) Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych;
- 10) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 11) Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich;
- 12) Komitet Polityki Naukowej;
- 13) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 14) Krajowa Reprezentacja Doktorantów;
- 15) Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 16) Polska Izba Rzeczników Patentowych;
- 17) Polska Akademia Nauk;
- 18) Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 19) Rada Młodych Naukowców;
- 20) Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 21) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 22) CASE Centrum Analiz Społeczno-Ekonomicznych – Fundacja Naukowa;
- 23) Centrum im. Adama Smitha – Pierwszy Niezależny Instytut w Polsce;
- 24) Fundacja na rzecz Nauki Polskiej;
- 25) Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową;
- 26) Fundacja Instytut Sobieskiego;
- 27) Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych;
- 28) Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych;
- 29) Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych;
- 30) Krajowy Fundusz Kapitałowy S.A.;
- 31) Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”;
- 32) Lewiatan Business Angels;
- 33) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju;
- 34) Narodowe Centrum Nauki;
- 35) Polska Akademia Umiejętności;
- 36) Polska Komisja Akredytacyjna;
- 37) Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych;
- 38) Polskie Towarzystwo Ekonomiczne;
- 39) Rada Główna Instytutów Badawczych;
- 40) Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego;
- 41) Rzecznik Praw Absolwenta;
- 42) Fundacja Startup Hub Poland;
- 43) Stowarzyszenie Polskich Wynalazców i Racjonalizatorów;
- 44) Stowarzyszenie Top500 Innovators;
- 45) WiseEuropa – Fundacja Warszawski Instytut Studiów Ekonomicznych i Europejskich;
- 46) Związek Banków Polskich;
- 47) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.).

Projekt został udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204).

Konsultacje publiczne i opiniowanie projektu były prowadzone od dnia 14 października 2016 r. do dnia 21 listopada 2016 r.

W powyższym terminie uwagi do projektu zgłosiły następujące podmioty:

- 1) Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie, Wydział Fizyki i Informatyki Stosowanej;
- 2) Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych;
- 3) Instytut Botaniki im. Władysława Szafera Polskiej Akademii Nauk;
- 4) Instytut Nowych Technologii Inżynierii Środowiska;
- 5) Komisja Europejska, Wspólne Centrum Badawcze, dr Katarzyna Szkuta;
- 6) Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych;
- 7) Komitet Polityki Naukowej;
- 8) Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich;
- 9) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 10) Krajowa Reprezentacja Doktorantów;
- 11) Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”;
- 12) Krajowy Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność”;
- 13) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Andrzej Wajs, starszy specjalista, sekcja koordynacji;
- 14) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 15) Park Naukowo-Technologiczny Uniwersytetu Zielonogórskiego sp. z o.o.;
- 16) Polska Akademia Nauk;
- 17) Polska Akademia Nauk, Instytut Podstawowych Problemów Techniki;
- 18) Polska Akademia Nauk, Komitet Językoznawstwa;
- 19) Polska Akademia Nauk, Rada Dyrektorów Jednostek Naukowych Akademii;
- 20) Polskie Towarzystwo Bioinformatyczne;
- 21) Rada Główna Instytutów Badawczych;
- 22) Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 23) Rada Młodych Naukowców;
- 24) Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego;
- 25) Ruch Społeczny Obywatele Nauki;
- 26) Stowarzyszenie Top500 Innovators;
- 27) SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny;
- 28) Uniwersytet Gdański;
- 29) Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Anglistyki;
- 30) Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny;
- 31) Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej;
- 32) Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Nauk Pedagogicznych;
- 33) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 34) Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Szczegółowe omówienie wyników konsultacji publicznych i opiniowania zawarto w raporcie z konsultacji, stanowiącym załącznik do OSR.

Do projektu załączono odrębne zestawienie nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w ramach opiniowania.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem	5,17	26,35	47,53	68,72	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	741,02
budżet państwa	5,17	26,35	47,53	68,72	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	84,75	741,02
JST													

pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	-5,17	-26,35	-47,53	-68,72	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-741,02
budżet państwa	-5,17	-26,35	-47,53	-68,72	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-84,75	-741,02
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Budżet państwa, część 28 – Nauka. Środki na realizację programu zostaną wygospodarowane w ramach środków przewidzianych na dany rok w budżecie państwa w części 28 – Nauka, bez konieczności zabezpieczenia na ten cel dodatkowych środków.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Na potrzeby oszacowania kosztów realizacji programu przyjęto następujące założenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> – liczba doktorantów rozpoczynających każdego roku udział w programie to 500 osób (górny limit przyjęć); – każdy doktorant biorący udział w programie otrzymuje stypendium doktoranckie w kwocie równej minimalnemu wynagrodzeniu zasadniczemu asystenta, ustalonym w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich, tj. 2450 zł miesięcznie (dla porównania: zgodnie z art. 200 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, minimalne „zwykłe” stypendium doktoranckie nie może być niższe niż 60% minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta); – ze względu na wdrożeniowy charakter doktoratu, jednostka naukowa lub uczelnia, w której realizowany jest program, otrzymuje ryczałtowe dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej na potrzeby badań prowadzonych przez uczestników studiów doktoranckich biorących udział w programie; kwota dofinansowania stanowi iloczyn stypendium doktoranckiego, współczynnika kosztochłonności badań zróżnicowanego między dziedzinami nauki (określonego komunikatem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 listopada 2015 r. w sprawie współczynników kosztochłonności prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych w poszczególnych dziedzinach nauki lub sztuki w obszarach wiedzy; na potrzeby oszacowania kosztów przyjęto dominujący współczynnik kosztochłonności w ramach poszczególnych obszarów wiedzy) oraz współczynnika 15% (ustalonego na podstawie analizy struktury kosztów badań we wnioskach zakwalifikowanych w konkursach PRELUDIUM, tj. konkursach na projekty badawcze realizowane przez osoby rozpoczynające karierę naukową nieposiadające stopnia naukowego doktora, rozstrzygniętych w latach 2012–2015 w podziale na panele naukowe); – rozkład liczby doktorantów biorących udział w programie pomiędzy obszary wiedzy został przyjęty na podstawie informacji o liczbie podobnych doktoratów realizowanych w Danii (tj. 44% doktoratów w obszarze nauk technicznych, 25% w obszarze nauk medycznych i nauk o zdrowiu, 12% w obszarze nauk ścisłych i nauk przyrodniczych, 9% w obszarze nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych, 9% w obszarze nauk społecznych i 1% w obszarze nauk humanistycznych); – w roku wejścia w życie ustawy (rok 0) potrzebne będą środki na okres 3 miesięcy, gdyż rok akademicki rozpoczyna się w październiku; w kolejnych 3 latach funkcjonowania programu (lata 1–3) wysokość środków na finansowanie udziału w programie doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie w roku poprzednim (w latach poprzednich) powiększana jest o środki przewidziane na okres 3 miesięcy udziału w programie kolejnego rocznika doktorantów przyjętych na studia rozpoczynające się w październiku danego roku; od piątego roku (rok 4) w programie będą brać udział doktoranci studiujący na 4 rocznikach studiów doktoranckich; – minister właściwy do spraw nauki, na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy, powoła 16-osobowy zespół do oceny wniosków, a także raportów rocznych i końcowych (związane z tym koszty zostały wskazane i szczegółowo omówione w projekcie rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych na naukę w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, który przedstawiono wraz z projektem ustawy). <p>Koszt programu może być niższy, jeżeli nie zostanie osiągnięty limit 500 osób przystępujących rocznie do programu lub jeżeli studia w programie, przynajmniej w części jednostek naukowych, będą trwały krócej niż 4 lata. Obciążenie budżetu państwa może się zmniejszyć również ze względu na zmniejszenie liczby doktorantów pobierających „zwykłe” stypendium doktoranckie, ponieważ część tych doktorantów, po uruchomieniu programu, może zdecydować się na udział w nim i wtedy zamiast „zwykłego” stypendium doktoranckiego będą otrzymywać stypendium finansowane w ramach programu. Szacunki wydatków sektora finansów publicznych przedstawione w powyższej tabeli prezentują zatem maksymalne koszty funkcjonowania programu, rzeczywiste koszty będą prawdopodobnie niższe.</p> <p>Wprowadzenie programu nie będzie miało wpływu na koszty utrzymania doktorantów finansowane</p>											

	<p>z innych źródeł.</p> <p>Projekt ustawy przewiduje nowe zadanie dla Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (dalej: „CK”), tj. kontrolę w postępowaniach w przedmiocie nadania uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć o charakterze wdrożeniowym, która będzie sprawowana na podobnych zasadach jak w postępowaniach w przedmiocie nadania naukowcom z zagranicy uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego. Spośród 2847 spraw rozpatrzonych przez CK w 2015 r. 30 (tj. 1,05%) dotyczyło uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego przyznanych naukowcom zagranicznym. Podobnej liczby tego rodzaju spraw można oczekiwać w przypadku osiągnięć w zakresie wdrożeń. Nie przewiduje się zwiększenia liczby członków CK w związku z wykonywaniem nowego zadania. Wydatki bieżące CK inne od wynagrodzeń ze stosunku pracy i pochodnych od wynagrodzeń, obejmujące m.in. koszty recenzji, wyniosły w 2015 r. 4 786 tys. zł. Odnosząc oczekiwaną liczbę postępowań w przedmiocie przyznania uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć o charakterze wdrożeniowym do wydatków bieżących CK, można oszacować koszt tych postępowań na kwotę ok. 50 tys. zł.</p> <p>Koszty funkcjonowania zespołu ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 maja 2015 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia członków Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, Komitetu Polityki Naukowej, zespołów ewaluacji i zespołów powoływanych przez ministra właściwego do spraw nauki oraz recenzentów i ekspertów (Dz. U. poz. 770). Zgodnie z przepisami rozporządzenia, przewodniczący zespołu otrzymuje za udział w posiedzeniu zespołu wynagrodzenie w wysokości 650 zł (§ 3 ust. 2), zaś członek zespołu – wynagrodzenie w wysokości 520 zł (§ 3 ust. 1). W przypadku posiedzeń trwających dłużej niż jeden dzień łączne wynagrodzenie przewodniczącego wynosi 1200 zł, zaś członka zespołu – 1000 zł. Wynagrodzenie członków zespołu (wraz z przewodniczącym) za udział w jednodniowym posiedzeniu zespołu wynosi zatem 8 450 zł, natomiast za udział w posiedzeniu trwającym dłużej niż jeden dzień – 16 200 zł (§ 3 ust. 4). Członkom zespołu przysługuje również zwrot kosztów podróży.</p> <p>Raporty roczne i raport końcowy z wykorzystania środków będą również oceniane przez zespół. Za sporządzenie pisemnej opinii dotyczącej rozliczenia środków finansowych recenzenci otrzymują wynagrodzenie w wysokości 500 zł (§ 5 pkt 1). Standardowo wydawane są dwie opinie do każdego zadania. Koszty posiedzeń zespołu oraz przygotowania opinii dotyczących rozliczenia środków finansowych wyznaczono przy stawkach wynagrodzeń określonych w rozporządzeniu oraz przy założeniu, że co roku przyjmowanych będzie 500 uczestników programu.</p> <p>Obsługa programu będzie realizowana w ramach limitów etatowych wynagrodzeń Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Ewaluacja podobnego programu przeprowadzona w Danii pokazuje, że przedsiębiorstwa, które uczestniczyły w tym programie, wykazują wyższą aktywność patentową, generują wyższą wartość dodaną i zatrudniają więcej pracowników w porównaniu z podobnymi przedsiębiorstwami, które nie uczestniczyły w programie.</p> <p>Ponadto pracodawcy doktorantów biorących udział w programie będą mieli, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie niektórych ustaw określających warunki prowadzenia działalności innowacyjnej (Dz. U. poz. 1933), możliwość odliczenia od podstawy opodatkowania 50% kosztów osobowych związanych z zatrudnieniem doktoranta. Możliwość ta powinna zostać potwierdzona w dokumencie dotyczącym kosztów, które mogą być zakwalifikowane jako działalność B+R, opracowanym – po pewnym okresie obowiązywania ulgi na działalność B+R – przez</p>						

	administrację podatkową i dostępnym on-line (zamiar opracowania takiego dokumentu został zadeklarowany podczas konferencji uzgodnieniowej dotyczącej uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw określających warunki prowadzenia działalności innowacyjnej, która odbyła się w dniu 25 maja 2016 r.).	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Ewaluacja podobnego programu przeprowadzona w Danii pokazuje, że absolwenci prowadzonych w ramach programu studiów doktoranckich w obszarze nauk technicznych, nauk ścisłych i nauk przyrodniczych osiągają dochody wyższe o ok. 10% od absolwentów studiów doktoranckich w tych samych obszarach nauk prowadzonych w formule tradycyjnej. Efekt ten jest przypisywany wyższej produktywności absolwentów programu doktoratów wdrożeniowych.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: badania i rozwój	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozwiązania proponowane w projektowanej ustawie przyczynią się do zwiększenia potencjału rynkowego prowadzonych badań naukowych (w szczególności prowadzonych przez uczestników studiów doktoranckich), ponieważ będą one koncentrowały się na rozwiązaniu konkretnego problemu (np. technologicznego) oraz komercjalizacji wyników prac. Istotna jest również animacja współpracy między sektorem nauki a otoczeniem społeczno-gospodarczym, która będzie mogła rozwijać się m.in. dzięki współpracy między jednostką naukową lub uczelnią a podmiotem zatrudniającym doktoranta w procesie jego kształcenia.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Pierwszy nabór na studia doktoranckie w ramach programu planowany jest w połowie 2017 r., a pierwsi uczestnicy studiów doktoranckich biorący udział w programie powinni rozpocząć studia w październiku 2017 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
<p>Jednostki naukowe i uczelnie będą składały wnioski o przyznanie środków finansowych w ramach programu w systemie teleinformatycznym Obsługa Systemów Finansowania (OSF) na formularzu, który będzie zamieszczony na stronie osf.opi.org.pl (w podobny sposób składane są wnioski o finansowanie w ramach większości programów i przedsięwzięć ustanowionych przez ministra właściwego do spraw nauki). Formularz będzie obejmował szczegółowe informacje umożliwiające identyfikację i kontakt z uczestnikiem studiów doktoranckich biorącym udział w programie, jego pracodawcą oraz jednostką naukową, w której realizowany jest program (m.in. imię i nazwisko, numer PESEL, adres e-mail, numer telefonu doktoranta; nazwa, NIP, przedmiot działalności określony poprzez kod PKD, adres e-mail, numer telefonu i adres pracodawcy; nazwa, adres e-mail, numer telefonu i adres jednostki naukowej). Dzięki tym informacjom możliwe będzie przysyłanie ankiet do interesariuszy programu.</p> <p>Jednostki naukowe i uczelnie będą również obowiązane do składania raportów rocznych i raportu końcowego z realizacji programu przez poszczególnych uczestników. Pozwoli to na bieżące monitorowanie postępów w realizacji programu, jak również pozyskanie kompletnej informacji o liczbie stopni naukowych doktora nadanych osobom biorącym udział w programie. Ze względu na zakładany maksymalny 4-letni okres studiów, sprawdzenie liczby stopni doktora uzyskanych w ramach programu będzie możliwe dopiero po 4–5 latach od wejścia w życie proponowanych przepisów.</p> <p>Numer PESEL uczestnika studiów doktoranckich biorącego udział w programie umożliwi połączenie danych zamieszczonych we wniosku z informacjami znajdującymi się w ogólnopolskim wykazie doktorantów oraz ogólnopolskim wykazie osób, którym nadano stopień doktora lub doktora habilitowanego, które to wykazy prowadzone są w ramach Zintegrowanego Systemu Informacji o Nauce i Szkolnictwie Wyższym „POL-on”.</p> <p>Możliwość identyfikacji pracodawców biorących udział w programie na podstawie NIP pozwoli na porównanie wyników ich</p>		

działalności, w szczególności w zakresie działalności badawczo-rozwojowej i innowacyjnej, z podobnymi podmiotami. Dodatkowym miernikiem efektów projektowanych zmian będzie liczba osób, które uzyskają uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w pracach wdrożeniowych. Ocena powinna być możliwa po upływie roku od daty wejścia w życie zmian.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji.

Warszawa, 19 stycznia 2017 r.

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania uwagi do projektu ustawy zgłosiły następujące podmioty:

- 1) Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie, Wydział Fizyki i Informatyki Stosowanej;
- 2) Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych;
- 3) Instytut Botaniki im. Władysława Szafera Polskiej Akademii Nauk;
- 4) Instytut Nowych Technologii Inżynierii Środowiska;
- 5) Komisja Europejska, Wspólne Centrum Badawcze, dr Katarzyna Szkuta;
- 6) Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych;
- 7) Komitet Polityki Naukowej;
- 8) Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich;
- 9) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 10) Krajowa Reprezentacja Doktorantów;
- 11) Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”;
- 12) Krajowy Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność”;
- 13) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Andrzej Wajs, starszy specjalista, sekcja koordynacji;
- 14) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 15) Park Naukowo-Technologiczny Uniwersytetu Zielonogórskiego sp. z o.o.;
- 16) Polska Akademia Nauk;
- 17) Polska Akademia Nauk, Instytut Podstawowych Problemów Techniki;
- 18) Polska Akademia Nauk, Komitet Językoznawstwa;
- 19) Polska Akademia Nauk, Rada Dyrektorów Jednostek Naukowych Akademii;
- 20) Polskie Towarzystwo Bioinformatyczne;
- 21) Rada Główna Instytutów Badawczych;
- 22) Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 23) Rada Młodych Naukowców;
- 24) Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego;
- 25) Ruch Społeczny Obywatele Nauki;
- 26) Stowarzyszenie Top500 Innovators;
- 27) SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny;
- 28) Uniwersytet Gdański;
- 29) Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Anglistyki;
- 30) Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny;
- 31) Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej;
- 32) Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Nauk Pedagogicznych;
- 33) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 34) Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Szczegółowe zestawienie uwag oraz stanowisko projektodawcy do tych uwag zawiera załączona tabela.

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.).

Załącznik:

Zestawienie uwag do projektu ustawy o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw – opiniowanie i konsultacje publiczne.

**ZESTAWIENIE UWAG
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O STOPNIACH NAUKOWYCH I TYTULE NAUKOWYM ORAZ
O STOPNIACH I TYTULE W ZAKRESIE SZTUKI ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW**

–
OPINIOWANIE I KONSULTACJE PUBLICZNE

Lp.	Jednostka redakcyjna	Zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego
1	Uwaga ogólna	<p>Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych</p> <p>Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego</p> <p>Rada Główna Instytutów Badawczych</p> <p>Ruch Społeczny Obywatele Nauki</p>	<p>Model kariery naukowej należy gruntownie zreformować według Europejskiej Karty Naukowca. W ocenie OECD ścieżka kariery akademickiej w Polsce odbiega od standardów wyznaczanych przez międzynarodowe dobre praktyki. Występuje zbyt wiele szczebli naukowych. Samodzielność naukową uzyskuje się po habilitacji, a stabilność zawodową daje dopiero tytuł profesora. Szereg barier i czynników (np. niedofinansowanie nauki, niskie płace i zbiurokratyzowane procedury awansu) nie przyczynia się do rozwoju nauki polskiej oraz badań wspierających innowacyjność polskiej gospodarki. Polska, w związku z wejściem do Unii Europejskiej i uczestnictwem we wspólnym europejskim obszarze naukowym oraz edukacyjnym, powinna przestrzegać zaleceń ujętych w Europejskiej Karcie Naukowca oraz w Kodeksie postępowania przy rekrutacji pracowników naukowych. Według nich stopień naukowy doktora jest uznawany za podstawowy dla potwierdzenia kwalifikacji do pełnienia funkcji i obowiązków w strukturach organizacyjnych nauki.</p> <p>Obecny system awansu naukowego utrudnia także pracę zespołową, która odgrywa kluczową rolę w kreowaniu innowacji. Jednocześnie powszechna „punktoza” obniża poziom prac doktorskich i publikacji naukowych, gdyż w gonitwie za kolejnymi stopniami i publikacjami ginie jakość i poziom naukowy.</p> <p>Wprowadzanie doktoratu wdrożeniowego bez analizy i przebudowy całego modelu kariery i awansu naukowego dodatkowo skomplikuje już i tak niewydolny system. Dokonywanie zmian powinno być zsynchronizowane z</p>	<p>Uwagi częściowo zasadne. Przedmiotowy projekt ustawy, pomimo że wprowadza określone zmiany, jest osadzony w aktualnym stanie prawnym. Zawarte w nim propozycje zmian są istotne i pożądane z punktu widzenia wskazanych w OSR problemów związanych z brakiem współpracy między sektorem nauki a biznesem. Podjęto zatem decyzję o ich wprowadzeniu jeszcze przed reformą „systemową”. Udoskonalenie systemu szkolnictwa wyższego jako całości jest niezbędne i będzie to cel prac nad projektem nowej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym. Dlatego przedstawione uwagi, jakkolwiek wykraczają poza zakres projektowanej regulacji, są istotne z punktu widzenia prac nad reformą systemu szkolnictwa wyższego.</p>

			<p>przygotowaniem i implementacją przepisów nowej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym. Nie ma uzasadnienia do wprowadzania proponowanych zmian przed uchwaleniem tej zasadniczej dla funkcjonowania nauki ustawy.</p> <p>W związku z pracami dotyczącymi reformy systemu szkolnictwa wyższego Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego proponuje następujące rozwiązania:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Skrócenie drogi awansu zawodowego nauczycieli akademickich poprzez traktowanie stopnia naukowego doktora, zgodnie z rekomendacjami Europejskiej Karty Naukowca, jako podstawowego w karierze naukowej. 2. Osiąganie stopnia naukowego doktora dwiema drogami: poprzez przygotowanie i obronę pracy doktorskiej przed uprawnioną radą naukową w trakcie zatrudnienia na uczelni lub poprzez ukończenie studiów doktoranckich i obronę pracy doktorskiej. 3. Likwidacja stopnia naukowego doktora habilitowanego; warunkiem zatrudnienia na stanowisku profesora w uczelni wyższej winien być dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny kandydata, oceniony rzetelnie i według wcześniej znanych kryteriów. 4. Likwidacja nadawania tytułu naukowego profesora przez Prezydenta RP (powinna to być wyłączna kompetencja uczelni, zatwierdzana przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów, dalej: „CK”). 	
2	Uwaga ogólna	Polska Akademia Nauk, Komitet Językoznawstwa	<p>Projekt tworzy niebezpieczny wyłom w systemie awansów naukowych w Polsce, otwierając dwie równoległe, ale nie równoprawne drogi awansu: jedną <i>stricte</i> naukową, poddawaną wymiernym, wielostopniowym rygorom ocennym i kontrolnym, drugą – uznaniową, wyjętą spod kontroli uprawnionych do niej ciał, w tym CK. Zwłaszcza w odniesieniu do stopnia doktora habilitowanego druga z tych ścieżek kariery będzie prowadzić nie tylko do wizerunkowej, ale i faktycznej deprecjacji tego stopnia naukowego, stwarzając równocześnie pole do nadużyć i rodząc rozdzwiek w środowisku pracowników nauki. Projektowana zmiana będzie miała niekorzystny wpływ na organizację nauki polskiej i jej rozwój.</p>	<p>Uwagi częściowo zasadne. W związku z uwagami ze strony środowiska akademickiego, art. 1 pkt 3 projektu zostanie zmieniony. Zmiana będzie polegała na uwzględnieniu możliwości wyrażenia sprzeciwu przez CK w stosunku do decyzji podjętych w przypadku osób uzyskujących uprawnienia równoważne uprawnieniom na podstawie osiągnięć „wdrożeńowych”, a także uwzględnieniu możliwości wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję CK.</p>
3	Uwaga ogólna	Komitet Polityki Naukowej	<p>Projekt nie kładzie nacisku na konieczność zademonstrowania wybitnych osiągnięć przez osoby ubiegające się o uprawnienia samodzielnego pracownika naukowego. Przez to otwiera się możliwość nadawania</p>	<p>Natomiast nie jest intencją projektodawcy wprowadzenie dwóch równoległych ścieżek</p>

			<p>uprawnień samodzielnego pracownika naukowego osobom, które nie posiadają ani osiągnięć badawczych po doktoracie, ani znaczących osiągnięć w praktyce gospodarczej. Wprowadzenie projektu w życie w jego obecnej formie nie tylko nie zwiększy w znaczący sposób zaangażowania polskich jednostek naukowych w prace badawczo-rozwojowe, ale spowoduje znaczące obniżenie poziomu kadry naukowo-dydaktycznej, a co za tym dziej poziomu kształcenia oraz poziomu badań.</p>	<p>awansów naukowych, ale udrożnienie ścieżki kariery akademickiej dla osób wykazujących się osiągnięciami wdrożeniowymi.</p>
4	Uwaga ogólna	<p>Polska Akademia Nauk, Rada Dyrektorów Jednostek Naukowych Akademii</p> <p>Polska Akademia Nauk, Instytut Podstawowych Problemów Techniki</p>	<p>Dotychczasowe, już kilkakrotnie upraszczane, procedury pozwalają na ocenę minimalnych wymagań dotyczących poziomu naukowego i jakości rozpraw składanych w celu uzyskania stopni naukowych. Dalsze ułatwienie uzyskiwania tych stopni może doprowadzić do promocji osób o niewystarczających kompetencjach. Dotyczy to zwłaszcza stopnia naukowego doktora habilitowanego, uzyskanie którego jest jednoznaczne z nabyciem szerokich uprawnień, w tym do promowania kandydatów do stopnia doktora. Przepisy art. 16 obowiązującej ustawy wystarczają na właściwe uwzględnienie twórczych osiągnięć wdrożeniowych.</p> <p>Zbyt częste zmiany ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (dalej: „ustawa o stopniach”) generują, wbrew intencji ustawodawcy, procesy, które w końcowym rezultacie powodują obniżenie poziomu naukowego promowanej kadry.</p>	<p>Uwagi częściowo zasadne. Intencją projektodawcy nie jest ułatwienie uzyskiwania stopni naukowych (rozumiane jako obniżanie poziomu wymagań), ale udrożnienie ścieżki kariery akademickiej dla osób wykazujących się osiągnięciami wdrożeniowymi, co jest istotne z punktu widzenia wskazanych w OSR problemów związanych z brakiem współpracy między sektorem nauki a biznesem. Jednocześnie, w związku z uwagami ze strony środowiska akademickiego, art. 1 pkt 3 projektu zostanie zmieniony w sposób wskazany powyżej. W projekcie dokonana zostanie również modyfikacja definicji rozprawy doktorskiej polegająca na wskazaniu, że wdrożenie ma dotyczyć wyników własnych badań naukowych, co wyeliminuje wątpliwości w tym zakresie. Ponadto należy podkreślić, że pozostałe warunki, które powinna spełniać rozprawa doktorska, zawarte w projektowanym art. 13 ust. 1, tj. wykazanie ogólnej wiedzy teoretycznej kandydata w danej dyscyplinie naukowej, umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej, pozostają bez zmian.</p>
5	Uwaga ogólna	<p>Rada Główna Instytutów Badawczych</p>	<p>Projekt dotyka pośrednio bardzo istotnego problemu intensyfikacji wdrażania wyników badań naukowych. Jednak przedstawione propozycje rozwiązań pogłębią złą kondycję polskiej nauki, generując dużą liczbę samodzielnych pracowników naukowych, których kwalifikacje w zakresie kreowania postępu w nauce będą wątpliwe. Ewentualna obecność w kadrze kierowniczej polskich uczelni i instytutów osób, które uzyskały uprawnienia bez wystarczającej wiedzy i umiejętności naukowych spowoduje stopniowe obniżanie poziomu polskiej nauki.</p> <p>„Nowa ścieżka kariery” przeznaczona jest dla osób odnoszących znaczące sukcesy w zakresie stosowania wyników badań naukowych. Pojawia się jednak pytanie, jakie są to badania, które nie mogły być opublikowane, a jedynie wdrożone do praktyki. Ten model kariery nie jest skierowany do ludzi młodych. Można domniemywać, że jest on kierowany do osób, które nie mogą okazać się istotnym zwiększeniem dorobku naukowego od</p>	

			ostatniego awansu (doktoratu) chcą pod koniec kariery zawodowej podnieść swój prestiż i uposażenie. Po drugie, czyje badania będą wdrażane? Czy tylko kandydata, czy również zespołu jego współpracowników (współautorów)? Jak wtedy uznać ich wkład w awans kandydata? Dla dokonań wdrożeniowych należałoby stworzyć osobne kategorie, które nie będą tożsame ze stopniami i tytułami naukowymi.	
6	Uwaga ogólna	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Warto uwzględnić problem związany z otwarciem przewodu doktorskiego przez osoby realizujące badania naukowe w ramach rozprawy doktorskiej we współpracy z instytucjami otoczenia społeczno-gospodarczego. Wymogi określone w art. 11 ust. 2 ustawy o stopniach są trudne do spełnienia przez osoby realizujące badania naukowe objęte tajemnicą np. tajemnicą przedsiębiorstwa.	Uwaga niezasadna. Uwaga wychodzi poza zakres przedmiotowy projektu ustawy. Kwestia powinna być rozstrzygnięta w toku prac nad reformą systemu szkolnictwa wyższego.
7	Uwaga ogólna	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny	Planowana zmiana wprowadza rozwiązania niemające analogii w innych krajach europejskich i anglosaskich. Twierdzenie, że w krajach europejskich istnieją doktoraty zawodowe, których odpowiednikiem ma być planowany doktorat „wdrożeniowy”, jest niewłaściwe i mylące, skoro w zdecydowanej większości tzw. doktorat zawodowy (niem. <i>Berufsdoktor</i> , ang. <i>professional degree</i>) jest równoważny polskiemu tytułowi zawodowemu magistra, a nomenklatura odnosząca się do konkretnego doktoratu zawodowego jest zróżnicowana, w zależności od państwa (zob. aneks do pisma z dnia 2 listopada 2016 r.). Sytuacja z doktoratami zawodowymi, formalnie równoważnymi z doktoratami naukowym, jest bardziej skomplikowana. Doświadczenia brytyjskie pokazują że nie wszystkie jednostki uprawnione do nadawania stopnia doktora (tj. <i>PhD</i>) mają uprawnienia do nadawania stopnia doktora zawodowego. Zbliżone do rozwiązań proponowanych w projekcie są zasady uzyskiwania doktoratów zawodowych równoprawnych z doktoratem naukowym (<i>PhD</i>) w Wielkiej Brytanii, a także w USA (zob. aneks). Uniwersytecki system anglosaski nie przypomina jednak systemu polskiego. Uniwersyteckie systemy anglosaskie mają większą swobodę w kreowaniu tytulatury stopni, a mimo to liczba dziedzin, w których można uzyskać stopień zawodowy doktora jest niewielka. Kontrola nad doktoratami zawodowymi równoprawnymi z <i>DPh</i> jest sprawowana przez niezależne instytucje.	Uwaga niezasadna. Analizy będące podstawą do opracowania projektu obejmowały m.in. doktoraty przemysłowe w Danii i Francji, co zostało wskazane w OSR. Przykład Wielkiej Brytanii nie był podstawą projektowanych rozwiązań.
8	Art. 1 pkt 1	Komitet Ewaluacji	Dotychczasowe procedury pozwalają na uzyskanie stopnia naukowego doktora osobom realizującym prace wdrożeniowe, a także zabezpieczają	Uwagi częściowo zasadne. Rozprawy doktorskie o charakterze wdrożeniowym,

		Jednostek Naukowych	ocenę jakości i poziomu naukowego rozpraw doktorskich oraz dorobku przedstawianego do oceny w postępowaniu habilitacyjnym. W szczególności art. 16 ust. 2 ustawy o stopniach pozwala uwzględniać osiągnięcia wdrożeniowe o charakterze twórczym. Nie istnieje więc konieczność rozszerzania procedur na prace o charakterze wdrożeniowym czy użytkowym, za wyjątkiem koncepcji rozprawy doktorskiej mającej wymiar naukowo-wdrożeniowy w zakresie nauk technicznych. Takie prace powinny jednak podlegać standardowej procedurze oceny rozpraw doktorskich, ze szczególnym uwzględnieniem wagi aspektu innowacyjnego i wdrożeniowego.	jakkolwiek są przygotowywane, to nie są na tyle rozpowszechnione, aby można było mówić o intensywnej współpracy w tym zakresie jednostek naukowych z ich otoczeniem społeczno-gospodarczym. Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania mają na celu wskazanie wyraźnej podstawy do otwierania „wdrożeńowych” przewodów doktorskich (zmiana w art. 13 ust. 1 ustawy o stopniach), a także rozszerzenie możliwości udziału w opiece nad doktorantem osób posiadających doświadczenie „wdrożeńowe”, co powinno stymulować współpracę środowiska naukowego z otoczeniem społeczno-gospodarczym i wpłynąć na wzrost liczby tego typu rozpraw doktorskich. W projekcie przewidziano ponadto wymóg przedstawienia rozprawy doktorskiej do końca studiów doktoranckich, w ramach których uczestnik programu otrzymuje wsparcie. Należy przy tym wyjaśnić, że art. 13 ust. 3 ustawy o stopniach wskazuje na możliwe formy rozpraw doktorskich, natomiast proponowana zmiana ma dotyczyć przedmiotu rozprawy, dlatego zmieniany jest art. 13 ust. 1. W projekcie zostanie jednak dokonana modyfikacja definicji rozprawy doktorskiej polegająca na wskazaniu, że wdrożenie ma dotyczyć wyników własnych badań naukowych.
9	Art. 1 pkt 1 i 2	Instytut Botaniki im. Władysława Szafera Polskiej Akademii Nauk	Obecna ustawa dopuszcza wykonywanie części rozprawy doktorskiej w przedsiębiorstwie i nie ma przeciwwskazań formalnych czy prawnych, aby osoba zatrudniona w przedsiębiorstwie i mająca stopień doktora była opiekunem doktoranta i jednocześnie promotorem pomocniczym jego przewodu doktorskiego. Projekt nie wprowadza zatem nic nowego. Projekt nie normuje formy rozprawy „wdrożeńowej”, ani nie określa czasu, w jakim ma ona powstać.	
10	Art.1 pkt 1	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Nie jest słuszne proponowanie zmiany definicji rozprawy doktorskiej. Jeżeli projektodawca zamierza wprowadzić możliwość uzyskania stopnia naukowego za prace wdrożeniowe, słuszniejszym wydaje się modyfikacja art. 13 ust. 3 ustawy o stopniach i rozszerzenie formy rozprawy doktorskiej o „prace wdrożeniowe”.	
11	Art. 1 pkt 1	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	W dotychczasowym stanie prawnym rozprawy doktorskie „aplikacyjne” również mogły powstawać przy założeniu, że rada jednostki dokonała przychylniej dla doktoranta wykładni przepisów. Zmianę w art. 13 ust. 1 ustawy o stopniach, wychodzącą naprzeciw potrzebom praktyki, należy więc zaaprobować. Natomiast nie można uznać, że omawiana zmiana kreuje nową ścieżkę kariery naukowej.	
12	Art. 1 pkt 1	Polska Akademia Nauk	Powstaje wątpliwość czy osoba, której ma być nadany stopień doktora, przedstawiając oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników badań naukowych będzie korzystać ze swoich wyników badań naukowych czy z cudzych. Jeżeli miałyby to być cudze wyniki, to powinno się to odbyć zgodnie z przepisami prawa. Dlatego też proponuje się, aby przepis ten został tak sformułowany, by nie pojawiała się tego rodzaju wątpliwość	

			interpretacyjna.	
13	Art. 1 pkt 1	Rada Młodych Naukowców	Projekt nie rozwiązuje problemu formy rozprawy doktorskiej oraz ram czasowych jej przygotowania. Dopuszczenie rozprawy doktorskiej opublikowanej w części (obecnie rozprawa może być nieopublikowana lub opublikowana w całości) oraz umożliwienie włączania do rozprawy publikacji wykorzystanej do otworzenia przewodu doktorskiego (obecnie publikacja ta nie może stanowić części rozprawy) przyczyni się do przyspieszenia karier młodych naukowców i będzie również zmianą projakościową.	
14	Art. 1 pkt 1	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Obowiązujące przepisy wymagają jedynie odpowiedniego stosowania w praktyce. W obecnym stanie prawnym w przewodach doktorskich badania mogą realizować cel naukowy lub praktyczny. Mogą być także, i często są, prowadzone na „zamówienie” przedsiębiorców, czy samorządów. To co mogłoby przyczynić się do zmiany praktyki, to ewentualna delegacja dla ministra do określenia szczegółowych kryteriów i warunków dotyczących regulacji w art. 13 ust. 3. Rozprawa doktorska, przygotowana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne opracowanie i wdrożenie [do praktyki] wyników [własnych] badań naukowych albo oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej. Ponadto konieczne jest rozstrzygnięcie czy opracowanie i wdrożenia wyników badań naukowych dotyczy wyników badań własnych czy obcych lub kombinacji własnych i obcych.	
15	Art. 1 pkt 1	Komitet Polityki Naukowej	Doktorat „wdrożeniowy” powinien spełniać wysokie kryteria doskonałości naukowej podobnie do doktoratów „tradycyjnych”. Warunkiem uzyskania doktoratu muszą być osiągnięcia badawcze, a nie działania związane z wdrożeniem. Specyfika doktoratu „wdrożeniowego” powinna polegać na tym, żeby obejmował badania prowadzone w perspektywie wdrożeniowej, głównie w zakresie badań stosowanych i przemysłowych.	Uwagi częściowo zasadne. Intencją projektodawcy nie jest ułatwianie uzyskiwania stopni naukowych (rozumiane jako obniżanie poziomu wymagań), ale udrożnienie ścieżki kariery akademickiej dla osób wykazujących się osiągnięciami wdrożeniowymi, co jest istotne z punktu widzenia wskazanych w OSR problemów związanych z brakiem współpracy między sektorem nauki a biznesem. W
16	Art. 1 pkt 1	Konferencja Rektorów Akademickich	Propozycja wzbudza następujące wątpliwości: a) w naukach społecznych otwiera się pole do uznania za podstawę doktoratu osiągnięć nienaukowych, realizowanych nienaukowymi	

		Szkół Polskich	<p>metodami. Przykładowo: wdrożenie rozwiązań organizacyjnych opartych na wiedzy z ogólnie dostępnych publikacji z zakresu zarządzania, opracowanie projektów aktów prawnych, prace eksperckie, opinie konsultantów lub wdrożenie programów działania w instytucjach administracji;</p> <p>b) w przewodzie doktorskim niezbędne jest wyraźne przypisanie osiągnięcia do osoby ubiegającej się o stopień doktora, a w przypadku pracy zespołowej – wskazanie, jaka część osiągnięć zespołu jest przypisana autorowi rozprawy. W sferze gospodarczej i społecznej mogą wystąpić trudności w przypisaniu tych osiągnięć, w szczególności, jeśli doktorant pełni w nim rolę kierowniczą.</p> <p>Nie jest też jasne, czy dla „rozwiązania w zakresie zastosowania wyników badań” wystarczy tylko koncepcja, czy też musi ono mieć charakter wdrożenia i zastosowania. Dlatego art. 13 ust. 1 powinien otrzymać brzmienie: „Rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego w oparciu o opracowanie projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne, lub oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.”</p>	<p>projekcie dokonana zostanie modyfikacja definicji rozprawy doktorskiej polegająca na wskazaniu, że wdrożenie ma dotyczyć wyników własnych badań naukowych. Ponadto należy podkreślić, że pozostałe warunki, które powinna spełniać rozprawa doktorska, zawarte w projektowanym art. 13 ust. 1, tj. wykazanie ogólnej wiedzy teoretycznej kandydata w danej dyscyplinie naukowej, umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej, pozostają bez zmian. W związku z tym nie może być mowy o „premi” za skuteczność działania. Stopień naukowy uzyskany w wyniku obrony tzw. doktoratu wdrożeniowego będzie tożsamy z dotychczasowym.</p> <p>Projekt nie przewiduje dodatkowych wymogów, które muszą spełniać jednostki nadające stopnie doktora po przeprowadzeniu przewodu doktorskiego o charakterze „wdrożeniowym”, ponad te, które już są określone w obowiązujących przepisach. Natomiast zasady funkcjonowania programu „doktorat wdrożeniowy” przewidują wsparcie tylko w przypadku jednostek naukowych posiadających kategorię A lub A+, co ma mieć efekt projakościowy.</p>
17	Art. 1 pkt 1	SWPS Uniwersytet Humanistycznosp ołączny	<p>Wątpliwości dotyczą możliwości obiektywnej oceny oryginalności i ważności wdrożenia w dziedzinie nauk humanistycznych i społecznych. Ważne jest pozostawienie procesu oceny dorobku „wdrożeniowego” przez niezależnych recenzentów i zatwierdzanie doktoratów „wdrożeniowych” przez jednostki naukowe posiadające kategorię A lub A+.</p>	
18	Art. 1 pkt 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	<p>Wprowadzenie doktoratu „wdrożeniowego” prowadzić będzie do zmiany pojęcia stopnia doktora, przestanie to być stopień naukowy, a będzie to „premia” za skuteczność działania, która raczej powinna być wyrażana awansem na stanowisku służbowym lub gratyfikacją finansową (wdrożenie w swej istocie powinno generować zwiększenie przychodów lub skuteczności jakiegoś procesu). Nie jest jasne, czy dyplom doktora „wdrożeniowego” będzie tożsamy z dotychczasowym.</p>	

19	Art. 1 pkt 1	Polska Akademia Nauk	<p>Należałoby w rozporządzeniu określić listę dziedzin i dyscyplin „wdrożeniowych”, by zapobiec nadużyciom, zwłaszcza w zakresie oryginalnych rozwiązań „problemów o istotnym znaczeniu, trwałym charakterze i zasięgu ponadlokalnym (np. powiatowym, wojewódzkim, krajowym), które zostało zastosowane w sferze społecznej”, gdyż jest to wyrażenie enigmatyczne i nieprzystające do niebudzących zastrzeżeń „rozwiązań projektowych, konstrukcyjnych i technologicznych”. Niejasne jest też, czy lista dyscyplin „wdrożeniowych” ma być identyczna z obowiązującą listą dyscyplin naukowych, z których można uzyskiwać stopnie naukowe.</p> <p>W krajach europejskich, w zdecydowanej większości przypadków doktorat zawodowy (niem. <i>Berufsdoktor</i>, ang. <i>professioiml degree</i>) jest równoważny z polskim tytułem zawodowym magistra. Natomiast, tam gdzie doktorat tego typu odpowiada stopniowi naukowemu doktora, jak w Wielkiej Brytanii czy w USA (zob. aneks do pisma z dnia 8 listopada 2016 r.), procedura taka jest ograniczona do niewielkiej liczby dyscyplin i uczelni. Natomiast propozycja zmian nie zakłada ani warunków, jakie miałyby spełniać jednostki nadające doktoraty „wdrożeniowe”, ani nie zakłada się procedury kontrolnej.</p>	<p>Uwagi niezasadne. Odgórne określanie listy dziedzin i dyscyplin, w których może być realizowany tzw. doktorat wdrożeniowy może być potraktowane jako nadmierna biurokratyżacja oraz dyskryminacja wobec niektórych dyscyplin naukowych. Rozprawa doktorska, której wynikiem będzie oryginalne opracowanie i wdrożenie wyników własnych badań naukowych, będzie mogła być przeprowadzona w jednostkach, które posiadają uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie, w której zakresie znajduje się rozprawa.</p> <p>Projekt nie przewiduje dodatkowych wymogów, które muszą spełniać jednostki nadające stopnie doktora po przeprowadzeniu przewodu doktorskiego o charakterze „wdrożeniowym” ponad te, które już są określone w obowiązujących przepisach.</p>
20	Art. 1 pkt 1 i 3	<p>Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Anglistyki</p> <p>Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny</p>	<p>Negatywnie należy ocenić zrównanie tzw. doktoratu wdrożeniowego i „uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego” ze stopniami naukowymi bez zróżnicowania tytułatury i dyplomów. O ile w wielu krajach istnieje instytucja doktoratów zawodowych, są one wyraźnie odróżniane od doktoratów przyznawanych za badania naukowe i nie wszędzie są traktowane jako równoważne z nimi. Znajduje to wyraz także w tytułaturze. Doktoraty zawodowe mają rację bytu w naukach stosowanych, jednak tam, gdzie są przyznawane, prawo określa wyraźnie dziedziny i specjalności oraz stosowną tytułaturę. Projekt nie wprowadza w tym względzie żadnych ograniczeń. Nie określa także, które uczelnie i które jednostki naukowe są uprawnione do nadawania doktoratów „wdrożeniowych”.</p> <p>Wszędzie tam, gdzie przyznawane są stopnie naukowe odpowiadające rangą polskiemu stopniowi doktora habilitowanego, podstawą do ich nadawania są wyłącznie oryginalne osiągnięcia naukowo-badawcze, a nie wdrożenia i zastosowania wyników badań. Uprawnienia równoważne habilitacji za osiągnięcia „wdrożeniowe” nie mają odpowiednika w krajach, gdzie nauka</p>	<p>Analizy będące podstawą opracowania projektu obejmowały m.in. doktoraty przemysłowe w Danii i Francji. W tych państwach nie różnicuje się tytułatury stopni w zależności, czy mamy do czynienia z doktoratem opartym na tradycyjnych badaniach naukowych, czy też rozprawą powstałą w ramach programu doktoratów przemysłowych.</p> <p>Jednak w projekcie dokonana zostanie modyfikacja definicji rozprawy doktorskiej polegająca na wskazaniu, że wdrożenie ma dotyczyć wyników własnych badań naukowych. Ponadto należy podkreślić, że pozostałe warunki, które powinna spełniać rozprawa doktorska, zawarte w projektowanym art. 13 ust. 1, tj. wykazanie ogólnej wiedzy</p>

			<p>stoi na wysokim poziomie.</p> <p>Ustawowe zrównanie osiągnięć naukowych i zawodowych sprzyjać będzie sprowadzaniu nauki do działalności, której pożądanym efektem jest nie tyle zdobywanie i gromadzenie wiedzy, co generowanie praktycznych zastosowań. Sformułowania zawarte w projekcie nie dają gwarancji, że „wdrożeńiowy” stopień doktora i uprawnienia równoważne uprawnieniom doktora habilitowanego nie będą przyznawane np. za rozwiązania projektowe lub technologiczne oparte wyłącznie na wynikach cudzych badań bez żadnego oryginalnego wkładu naukowego kandydata.</p> <p>Zatarcie różnicy między uprawnieniami uzyskanymi na podstawie osiągnięć naukowo-badawczych a uprawnieniami za osiągnięcia o charakterze zawodowym skutkować będzie postępującą deprecjacją stopni naukowych. Propozycja prowadzi do stworzenia niezależnego od instytucji kontrolnych systemu nominowania na stopień naukowy uprawniający do prowadzenia doktoratów, recenzowania rozpraw doktorskich oraz bycia członkiem komisji w postępowaniach habilitacyjnych, uczestniczenia w komitetach naukowych PAN itd.</p>	<p>teoretycznej kandydata w danej dyscyplinie naukowej, umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej, pozostają bez zmian.</p>
21	Art. 1 pkt 1	Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej	<p>Warto zwrócić uwagę, aby przedmiotem doktoratu „wdrożeńiowego” były rozwiązania oryginalne i jednocześnie potwierdzone posiadaniem przez twórcę prawa wyłącznego, tj. patentu na wynalazek, prawa ochronnego na wzór użytkowy.</p> <p>Zasadne wydaje się także ustalenie osobistego wkładu w przypadku, gdy wynalazek został opracowany przez kilku twórców. Ważne jest również, aby samo wdrożenie zostało odpowiednio udokumentowane np. umową w zakresie komercjalizacji, w której zostałyby wyszczególnione efekty techniczno-ekonomiczne.</p>	<p>Uwaga niezasadna. Celem udziału w programie „Doktorat wdrożeńiowy” jest rozwiązanie na gruncie badawczym problemów związanych z funkcjonowaniem pracodawcy doktoranta. Praca badawczo-wdrożeńiowa nie zawsze będzie prowadzić do uzyskania patentu na wynalazek.</p> <p>W odniesieniu do praw autorskich zastosowanie będą miały odpowiednie przepisy ustawy o zasadach finansowania nauki, ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy prawo własności przemysłowej.</p>
22	Art. 1 pkt 2 i 3	Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów	<p>Proponowane brzmienie art. 20 ust. 7a pkt 2 lit. b ustawy o stopniach narusza zasadę przyzwoitej (prawidłowej) legislacji. Po pierwsze, jeżeli ma dojść do rozwiązania problemu, to problem traci już trwały charakter. Po wtóre, samodzielnie stosowane określenie „sfera społeczna” (po części, lecz tylko po części, inaczej niż określenie „sfera gospodarcza lub społeczna”) jest całkowicie niedookreślone i bez definicji legalnej nie może być stosowane w</p>	<p>Uwagi niezasadne. Fakt rozwiązania danego problemu nie przeczy temu, że problem ten istniał. Wyrażenia „sfera społeczna” i „sfera gospodarcza lub społeczna” nie są na tyle niedookreślone, aby uniemożliwiały interpretację. Natomiast rozumienie</p>

			<p>sposób odpowiadający demokratycznemu państwu prawnemu. Po trzecie, jak wynika z uzasadnienia projektu (s. 8), jego autorzy uważają za „zasięg ponadlokalny” to także zasięg powiatowy, co – niezależnie od tego, że zasięg powiatowy nie powinien być w tym zakresie w ogóle rozpatrywany, oznacza, że nie kierują się oni prawnym rozumieniem lokalności, przyjętym w Konstytucji RP (art. 164 ust. 2), w Europejskiej Karcie Samorządu Lokalnego oraz w podstawowych ustawach ustrojowych samorządu terytorialnego.</p> <p>Pierwsza i druga z uwag dotyczących art. 1 pkt 2 projektu, odnosi się odpowiednio do brzmienia proponowanego w art. 1 pkt 3 projektu brzmienia art. 21a ust. 5 ustawy o stopniach.</p>	<p>„lokalności” nie jest wyraźnie sprecyzowane w żadnym akcie. Określenie „ponadlokalny” obejmuje określenia „powiatowy, wojewódzki i krajowy” np. na gruncie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.</p>
23	Art. 1 pkt 2	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	<p>Propozycja obniżenia wymogów w stosunku do promotora pomocniczego jest destrukcyjna. Dodawany ust. 7a w art. 20 jako jedyny wymóg wskazuje konieczność zatrudnienia promotora pomocniczego u pracodawcy, przy czym nie musi mieć on nawet związku z prowadzonymi badaniami.</p>	<p>Uwagi niezasadne. Art. 1 pkt 2 ustanawia wymogi dla kandydata na promotora pomocniczego, a zatem fakt zatrudnienia u pracodawcy doktoranta nie jest jedynym warunkiem pełnienia tej funkcji. Decyzję o wyznaczeniu promotora pomocniczego podejmuje rada jednostki, więc na niej spoczywa obowiązek weryfikacji kwalifikacji kandydata wskazanego przez pracodawcę. Decyzja ta pozostawiona jest więc autonomicznym organom uczelni. Pewna elastyczność wymagań wobec opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego (m.in. brak wymogu posiadania stopnia doktora) jest niezbędna, aby pracodawcy mogli wyłaniać odpowiednich kandydatów do tej funkcji. Nie wpłynie to na jakość opieki „akademickiej”, która wciąż spoczywa na opiece naukowym i promotorze, co do których warunki się nie zmieniają. Należy podkreślić, że rolą opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego w doktoracie wdrożeniowym ma być nie tyle zapewnienie wsparcia stricte naukowego, co m.in. pomoc w</p>
24	Art. 1 pkt 2	Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich	<p>Promotorem pomocniczym może być osoba bez żadnego dorobku naukowego, jeśli ma doświadczenie „wdrożeniowe”. Oznacza to, że będą dwa rodzaje wymagań dla promotorów pomocniczych w obrębie tej samej instytucji.</p> <p>Użyte w projekcie wyrażenie „o trwałym charakterze i zasięgu ponadlokalnym”, może być dowolnie interpretowane. W przypadku osiągnięć naukowych istnieje ugruntowana metoda ich dokumentowania (publikacje, materiały konferencyjne), natomiast w przypadku ww. wyrażenia udokumentowanie posiadania takich osiągnięć może być trudne. Staje się to istotne ponieważ, zgodnie z projektem, to przedsiębiorca wskazuje promotora pomocniczego i powinien zapewnić, że zgłaszane osoby posiadają wymagane osiągnięcia lub przedstawić odpowiednie materiały to dokumentujące.</p>	
25	Art. 1 pkt 2	Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Andrzej Wajs, starszy	<p>Proponuje się doprecyzowanie określenia „znaczące osiągnięcia” np. w następujący sposób: „udokumentowane znaczące osiągnięcia”. Celem doprecyzowania jest wykluczenie subiektywnej oceny tego kryterium.</p>	

		specjalista, sekcja koordynacji		weryfikacji możliwości wykorzystania wyników prowadzonych badań naukowych w praktyce oraz możliwości ich komercjalizacji.
26	Art. 1 pkt 2	Polska Akademia Nauk Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Anglistyki	Projekt osłabia wymagania formalne w przewodzie doktorskim. Promotor pomocniczy rozprawy doktorskiej „wdrożeńiowej” nie musi spełniać warunków, które obowiązują innych promotorów pomocniczych (np. posiadanie stopnia doktora). Jedynym kryterium powoływania promotora pomocniczego jest fakt zatrudnienia go w tej samej instytucji, co doktoranta. Oznacza to ustrojowe obniżenie rangi promotorstwa w przewodzie doktorskim.	
27	Art. 1 pkt 2 i art. 3 pkt 2	Rada Główna Instytutów Badawczych	Promotor pomocniczy nie musi mieć stopnia doktora, co obniża rangę tej funkcji. Pojawia się nowa funkcja opiekuna pomocniczego, którego kompetencje nie są sprecyzowane. Obie osoby mają wskazywać przedsiębiorcy. Biorąc pod uwagę fakt, że doktorant w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” jest zatrudniony u przedsiębiorcy, jego kontakt z promotorem staje się sporadyczny i iluzoryczny, a ciężar opieki nad doktorantem przesuwa się na promotora pomocniczego i opiekuna pomocniczego, którzy nie posiadają żadnego stopnia naukowego.	
28	Art. 1 pkt 2 / art. 2 pkt 1	Rada Młodych Naukowców	W obecnym stanie prawnym istnieje możliwość wykonywania części pracy doktorskiej w przedsiębiorstwie (np. część pracy doświadczalnej) i nie istnieją przeciwwskazania, aby osoba zatrudniona w przedsiębiorstwie i posiadająca stopień naukowy doktora, mogła być opiekunem i promotorem pomocniczym. Stwarza to możliwość prowadzenia badań wdrożeniowych w kontakcie z przedsiębiorstwami podczas wykonywania rozprawy doktorskiej. Możliwości te nie są w pełni wykorzystywane i dlatego należy zaapelować o informowanie przedstawicieli przedsiębiorstw o takiej możliwości.	
29	Art. 1 pkt 2	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny	Planowana zmiana wprowadza rozwiązania sytuujące w pozycji uprzywilejowanej procedury związane z doktoratem „wdrożeńiowym” oraz obniżające wymagania stawiane promotorom pomocniczym w tych przewodach, które przyniosą dewaluację stopni naukowych. Rozprawa doktorska „wdrożeńiowa” ma być realizowana przy dwóch promotorach, przy czym promotorem pomocniczym musi być pracownik instytucji, w której zatrudniony jest doktorant, ale zgodnie z projektem promotor pomocniczy nie musi spełniać warunków obowiązujących promotorów	

			pomocniczych w rozprawach „niewdrożeniowych”. A więc zasadnicze kryterium powoływania promotora pomocniczego nie jest merytoryczne.	
30	Art. 1 pkt 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<p>Projektowane brzmienie art. 20 ust. 7a ustawy o stopniach sugeruje, iż jedynie beneficjenci programu „Doktorat wdrożeniowy” mogą być pod opieką promotora pomocniczego nie spełniającego wymogów określonych w art. 20 ust. 7 ww. ustawy. Regulacja ta powinna również obejmować pozostałych doktorantów współpracujących z instytucją otoczenia społeczno-gospodarczego. Obecne brzmienie projektu ustawy niesłusznie różnicuje w tym zakresie doktorantów.</p> <p>W związku z tym projektowany art. 20 ust. 7a ustawy o stopniach Krajowa Reprezentacja Doktorantów proponuje podzielić na dwa ustępy w brzmieniu: „7a. Promotorem pomocniczym może być osoba niespełniająca wymogów, o których mowa w ust. 7, jeżeli posiada: 1) co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej lub 2) znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania: a) oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego i zastosowania go w sferze gospodarczej lub społecznej, lub b) oryginalnego rozwiązania problemu o istotnym znaczeniu, trwałym charakterze i zasięgu ponadlokalnym, które zostało zastosowane w sferze społecznej. 7b. Na promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim doktoranta biorącego udział w programie, o którym mowa w art. 26 ust. 3f ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, wyznacza się osobę zatrudnioną u pracodawcy doktoranta.”.</p>	Uwagi częściowo uwzględnione. Intencją jest umożliwienie pełnienia funkcji promotora pomocniczego przez osoby mające bogate doświadczenie badawczo-rozwojowe uzyskane poza jednostkami naukowymi, które może być przydatne przy doktoratach o charakterze aplikacyjnym. Rolą takiego promotora pomocniczego mogłoby być nie tyle zapewnienie wsparcia stricte naukowego, co m.in. pomoc w weryfikacji możliwości wykorzystania wyników prowadzonych badań naukowych w praktyce oraz możliwości ich komercjalizacji, uwzględniająca perspektywę pracodawcy doktoranta. Z drugiej strony zasadna jest uwaga, aby nie ograniczać tego rozwiązania jedynie do uczestników programu „Doktorat wdrożeniowy”. Dlatego też w projekcie zostanie wprowadzona modyfikacja nawiązująca do przedstawionej propozycji.
31	Art. 1 pkt 2 i 3	Polskie Towarzystwo Bioinformatyczne	Problem doktoratów „wdrożeniowych” można rozwiązać w oparciu o nieznaczące rozszerzenie listy promotorów (o wybitnych praktyków) [w ramach] już istniejącego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 8 ustawy o stopniach promotorem w przewodzie doktorskim oraz recenzentem rozprawy doktorskiej lub członkiem komisji habilitacyjnej, w określonych warunkach, może być osoba będąca pracownikiem zagranicznej szkoły wyższej lub instytucji naukowej. Projekt ewentualnych zmian powinien być opracowany od nowa, z zachowaniem wyjątkowego i jednostkowego charakteru	Uwaga niezasadna. Z uwagi na odmienną rolę promotora i promotora pomocniczego, modyfikowanie wymogów dla promotorów powinno odbywać się z zachowaniem ostrożności. W odniesieniu do utrzymania wyjątkowego charakteru nadawania uprawnień równoważnych uprawnieniom habilitacyjnym w projekcie zostaną wprowadzone zmiany

			nadawania uprawnień równoważnych uprawnieniom habilitacyjnym promotorom – praktykom nieposiadającym stopnia naukowego doktora habilitowanego.	polegające na uwzględnieniu możliwości wyrażenia sprzeciwu przez CK w stosunku do decyzji podjętych w przypadku osób uzyskujących uprawnienia równoważne na podstawie osiągnięć „wdrożeniowych”, a także uwzględnieniu możliwości wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję CK.
32	Art. 1 pkt 3	Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów	Zasadnicze wątpliwości budzi rozwiązanie wprowadzające nie tylko nową podstawę do nabycia uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego, ale i z naruszeniem zasady równego traktowania, odmiennie traktując osoby, które uzyskują uprawnienia na nowej podstawie, od osób, które uzyskują podobne uprawnienia obecnie. Osoby, o których mowa w projekcie, miałyby być zatrudnione na dowolnym stanowisku, także nienaukowym, w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego, a nadanie uprawnień nastąpiłoby poza kontrolą CK. Konieczne jest podkreślenie, że przepis art. 21a jest nadużywany, przede wszystkim przez rektorów uczelni niepublicznych, czego dowodem jest skuteczne złożenie przez CK sprzeciwów wobec około 70% decyzji wydawanych na podstawie tego przepisu. W związku z projektem przewiduje się rozszerzenie zakresu nadużyć. Ponadto, CK wielokrotnie postulowała wyłączenie z zakresu równoważności uprawnień doktora habilitowanego zaliczania osób, które uzyskały uprawnienia równoważne, do tzw. minimum kadrowego. Proponowane uzupełnienie art. 21a tym bardziej powoduje niesystemowość omawianego zaliczania.	Uwagi częściowo zasadne. W związku z uwagami ze strony środowiska akademickiego, art. 1 pkt 3 projektu zostanie zmieniony. Zmiana będzie polegała na uwzględnieniu możliwości wyrażenia sprzeciwu przez CK w stosunku do decyzji podjętych w przypadku osób uzyskujących uprawnienia równoważne uprawnieniom na podstawie osiągnięć „wdrożeniowych”, a także uwzględnieniu możliwości wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję CK. Propozycja wyłączenia z zakresu równoważności uprawnień kwestii minimum kadrowych wykracza poza zakres projektowanej ustawy. Taka zmiana mogłaby ponadto obniżyć efekt zachęty do przyciągania z zagranicy wykładowców ze znaczącym dorobkiem naukowym.
33	Art. 1 pkt 3	Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie, Wydział Fizyki i Informatyki Stosowanej	Proponowane rozszerzenie treści art. 21a ustawy o stopniach daje możliwość do nadawania w drodze arbitralnej jednoosobowej decyzji uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego. Projektowane przepisy nie pozwalają radzie jednostki na wyrażenie opinii w sprawie. Należałoby zmienić projekt w taki sposób, aby: 1) warunkiem koniecznym do wydania decyzji przez rektora uczelni lub dyrektora instytutu była pozytywna opinia uprawnionej rady jednostki organizacyjnej; 2) warunki i kryteria zostały sprecyzowane w ustawie lub w rozporządzeniu;	Ponadto, projektodawca wyraźnie zakłada, że zarówno program „Doktoratów wdrożeniowy”, jak i nadawanie uprawnień „wdrożeniowych” ma być dostępne dla wszystkich obszarów wiedzy. Należy podkreślić, że nadawanie uprawnień

		Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Wydział Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej	<p>3) rektor uczelni, dyrektor instytutu i jednostka nie były zainteresowane wydawaniem takich decyzji poza doktoratami „wdrożeńiowymi”. Udział osób, o których mowa w projekcie jest usprawiedliwiony we „wdrożeńiowych” przewodach doktorskich: jako promotorów, recenzentów i członków komisji doktorskich. Do tych właśnie przewodów powinny być ograniczone uprawnienia specjalne. Osoby, których dotyczy decyzja nie powinny jednak nabierać uprawnień w sensie wypełniania minimów kadrowych;</p> <p>4) decyzja o nabyciu uprawnień podlegała weryfikacji CK.</p>	<p>równoważnych z uprawnieniami wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego dotyczy osób zatrudnionych w jednostce organizacyjnej, która posiada uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w danej dyscyplinie naukowej.</p> <p>Ponadto, nie jest intencją projektodawcy, aby stworzyć systemowe różnic w zakresie uprawnień jednostek do otwierania przewodów doktorskich dotyczących rozpraw naukowych oraz naukowo-wdrożeńiowych. Natomiast zasady funkcjonowania programu „Doktorat wdrożeńiowy” przewidują wsparcie tylko w przypadku jednostek naukowych posiadających kategorię A lub A+.</p> <p>Należy też podkreślić, że co do zasady uprawnienia, o których mowa w ustawie mają charakter osobisty. Nie są związane z miejscem pracy, w którym zostały nadane. Ponadto, uzyskanie uprawnień równoważnych nie oznacza uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Tym samym nie istnieje zagrożenie wykorzystania uprawnień związanych z posiadaniem stopnia doktora lub doktora habilitowanego do rozwijania kariery zawodowej w innych obszarach. Równoważność dotyczy uprawnień wskazanych w przepisach dotyczących systemu stopni naukowych, szkolnictwa wyższego oraz systemu nauki, odwołujących się wprost do art. 21a ustawy o stopniach.</p>
34	Art. 1 pkt 3	Instytut Botaniki im. Władysława Szafera Polskiej Akademii Nauk	<p>W projekcie proponuje się rozszerzenie możliwości starania się o nabycie uprawnień równoważnych z uprawnieniem wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego z pominięciem obowiązującej procedury uzyskiwania tego stopnia, bazującej na eksperckiej ocenie dorobku naukowego habilitanta. Niepokoi fakt zrezygnowania z kontrolowania nadawania uprawnień habilitacyjnych przez CK. Taka droga umożliwia nadanie uprawnień bez procesu oceny osiągnięcia habilitacyjnego, dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego. Istotą tej procedury jest dokładne i obiektywne zapoznanie się z drogą naukową i osiągnięciami habilitanta. Pozostawienie decyzji nadania uprawnień doktora habilitowanego tylko rektorowi, dyrektorowi instytutu naukowego PAN lub instytutu badawczego i wyłączenie z tego procesu opinii niezależnych ekspertów oraz możliwości kontroli przez CK może prowadzić do nadużyć. Dodać też należy, że znowelizowana w bieżącym roku ustawa o instytutach badawczych daje nieograniczone prawo wyboru i odwołania dyrektora danego instytutu przez właściwego ministra. Powstaje zatem także realne niebezpieczeństwo wpływu pozanaukowych kryteriów przy nadawaniu uprawnień równoważnych ze stopniem naukowym doktora habilitowanego. Proponowana zmiana zrównuje osoby, które uzyskały/uzyskają stopień naukowy doktora habilitowanego normalnym trybem i osoby, które otrzymały/otrzymają równoważne uprawnienia na podstawie osiągnięć naukowych, znaczącego dorobku oraz doświadczenia w kierowaniu zespołami badawczymi za granicą z osobami, które mogą uzyskać takie uprawnienia wyłącznie na podstawie doświadczenia w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej oraz posiadania znaczących osiągnięć w zakresie „wdrożeńiowym”. Prowadzić to może do daleko idącego spadku</p>	

			znaczenia stopnia naukowego doktora habilitowanego i tytułu profesora, gdyż osoby o uprawnieniach równoważnych ze stopniem doktora habilitowanego, będą mieć otwartą drogę do starania się o ten tytuł (bez weryfikacji na poprzednich etapach awansu naukowego).
35	Art. 1 pkt 3	Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych	Nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego uprawnia do recenzowania prac oraz dorobku naukowego i do promowania osób ubiegających się o stopień naukowy doktora. Ponadto, osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego staje się pełnoprawnym członkiem rad wydziałów lub rad naukowych instytutów i może uczestniczyć w głosowaniu w sprawie nadania stopnia lub tytułu naukowego oraz w innych ważnych sprawach naukowych. Nadanie stopnia doktora habilitowanego osobie nieposiadającej właściwego przygotowania i odpowiednich kwalifikacji naukowych może skutkować promowaniem kandydatów do stopnia doktora o niskim poziomie kompetencji i wiedzy. Konsekwencje takiego działania będą w dłuższej perspektywie niekorzystne zarówno dla jakości prowadzonych badań, jak i dla wdrożenia ich efektów w gospodarce narodowej. Uzasadnione wątpliwości musi również budzić postulat „jednoosobowego sprawstwa” w kwestii nadawania stopni naukowych bez uprzedniego procedowania wniosku przez odpowiednią radę wydziału czy instytutu i bez możliwości uchylecia decyzji przez CK.
36	Art. 1 pkt 3	Komitet Polityki Naukowej	Nie ma poparcia dla wprowadzenia możliwości uzyskania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć w zakresie wdrożeń w formie zaprezentowanej w projekcie. Habilitacja oraz uprawnienia z nią związane powinny być ściśle związane z osiągnięciami naukowymi, badawczymi. Wprowadzenie habilitacji „wdrożeniowej” w takiej formie jak w projekcie, doprowadzi do spadku kwalifikacji samodzielnych pracowników naukowych.
37	Art. 1 pkt 3	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Niepokój budzi propozycja kolejnego obniżenia roli rad wydziałów w procesie zdobywania stopni i tytułu naukowego. Projekt nie daje CK żadnej możliwości kontroli. Należy wyrazić sprzeciw wobec nadawania jakichkolwiek uprawnień decyzyjnych organom jednoosobowym w procesie zdobywania stopni naukowych, jak również wobec próby wyłączenia któregośkolwiek etapu procedur awansu naukowego spod kontroli CK. Niepokojące jest również rozszerzenie spektrum osób, które takie

			<p>jednoosobowe decyzje mogą podjąć o dyrektorów instytutów PAN czy instytutów badawczych.</p>
38	Art. 1 pkt 3	Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich	<p>Z określeniem „oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej” w praktyce mogą wiązać się istotne wątpliwości interpretacyjne. Zastrzeżenia budzi też istota regulacji - proponowane przepisy mogą prowadzić do ułatwiania dostępu do uprawnień doktora habilitowanego osobom bez należytych kompetencji naukowych oraz do podziałów wewnątrz nawet stosunkowo nielicznych zespołów naukowych na tych, którzy będą musieli przechodzić tradycyjną drogę ubiegania się o stopień, i tych, którzy - powołując się na swoje trudno niekiedy mierzalne doświadczenia wdrożeniowe - będą oczekiwać uzyskania uprawnień drogą wewnętrzną procedury i jednoosobowej decyzji.</p> <p>Przewidziana w ust. 3 art. 21a możliwość wyrażenia sprzeciwu przez CK wynikała z doświadczeń wskazujących, że kandydatami do uzyskania uprawnień doktora habilitowanego z tytułu spełniania warunków określonych w ust. 1 art. 21a były nierzadko osoby, które swoją karierę naukową realizowały poza Polską w krajach o niskim poziomie rozwoju nauki, a nie osoby przybywające z czołowych ośrodków naukowych świata. Istnieje poważne ryzyko, że w przypadku przyjęcia ust. 5-7 w obecnie proponowanym brzmieniu, a zwłaszcza ust. 6 i 7, kandydatami będą przede wszystkim obywatele polscy ze stopniem doktora i doświadczeniami praktycznymi wyłącznie z polskiej gospodarki lub obywatele krajów o raczej niskim poziomie innowacyjności i wdrożeń, a zarazem nie będzie mechanizmu o charakterze zewnętrznym wobec danej instytucji, który pozwoliłby minimalizować ryzyko podejmowania decyzji niesłużących podnoszeniu poziomu polskiej nauki i innowacyjności. A zatem należy zdecydowanie dążyć do oparcia przepisów ust. 6 i 7 na wzorcach zawartych w ust. 2, 3 i 4. Pożądane byłoby także uzupełnienie ust. 5 i wskazanie, że kandydat, obok warunków do tej pory uwzględnionych, powinien mieć w swoim dorobku także doświadczenia z działalności wdrożeniowej i badawczo-rozwojowej poza granicami Polski albo (lub i) znaczące osiągnięcia naukowe.</p> <p>Warto zauważyć, że do zastosowania nowych przepisów wystarczy incydentalne, chwilowe zatrudnienie osoby w jednostce nadającej uprawnienia, ponieważ wejście w życie decyzji jest natychmiastowe,</p>

			<p>natomiast skutki wprowadzają trwale osobę, która nabyła uprawnienia, do obiegu akademickiego – jako promotorów i recenzentów prac doktorskich, oraz jako osoby budujące minima kadrowe do celów dydaktycznych, wreszcie jako samodzielnych pracowników naukowych. Dodatkowo, uprawnienie wprowadzane w ust. 5 może służyć do omijania art. 8 ust. 2 (i następnych) ustawy o stopniach. Wątpliwości co do celowości wzbudza również rozciągnięcie uprawnienia do nadawania uprawnień równoważnych uprawnieniom habilitacyjnym na dyrektorów instytutów PAN oraz dyrektorów instytutów badawczych, szczególnie w sytuacji gdy poddawana jest w wątpliwość celowość posiadania przez instytuty badawcze w ogóle uprawnień do doktoryzowania.</p>
39	Art. 1 pkt 3	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<p>Za dyskusyjne należy uznać projektowane nadanie uprawnień do jednoosobowego decydowania o tym, które osoby nabyły uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego. W przyjętym w Polsce systemie stopni i tytułów obowiązuje zasada kolegalności decydowania w przedmiocie nadania stopnia naukowego. Projekt wprowadza „ścieżkę alternatywną” dla tradycyjnej habilitacji, co może spowodować, że głównymi beneficjentami nowego rozwiązania staną się osoby, których przewody habilitacyjne prowadzone w „tradycyjnym” trybie zakończyły się niepowodzeniem. Rektor lub dyrektor instytutu mogą mieć niewystarczające kompetencje do oceny kwalifikacji osoby reprezentującej dyscyplinę odległą od swojej. Towarzyszy temu brak obowiązku zasięgnięcia choćby niewiążącej opinii organu kolegalnego.</p> <p>Należy także wskazać na błędne określenie zakresu organów właściwych do procedowania sprawy - w myśl projektowanych regulacji rektor dowolnej szkoły wyższej będzie mógł uznać za równoważne z uprawnieniami wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego przez osobę zatrudnioną również w innej uczelni (w jednostce posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego), niż ta, którą kieruje dany rektor.</p> <p>Wskazać tu także należy na fakt, że stanowiska kierownicze w instytutach badawczych mogą pełnić osoby ze stopniem doktora, zatem powierzenie im roli osób decydujących o uznaniu kwalifikacji wyższych niż sami posiadają zaprzecza istocie stopni naukowych. Nie można również wykluczyć, z uwagi na sposób obsadzania stanowiska dyrektora instytutu naukowego w drodze</p>

			powołania przez ministra nadzorującego, że o uznaniu przez niego kwalifikacji za równoważne z wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego mogą decydować względy pozamerytoryczne. Sprzyjać temu będzie wyłączenie nadzoru CK. Nie wiadomo też, jaki charakter ma decyzja rektora (dyrektora) - czy jest to decyzja administracyjna (jeśli tak, to jaki jest tok instancji i kto jest stroną postępowania), czy też decyzja w znaczeniu organizacyjnym.	
40	Art. 1 pkt 3	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” Krajowy Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność”	Największe szanse na współpracę między środowiskiem naukowym a społeczno-gospodarczym mają nauki eksperymentalne. Nie wiadomo, jakie szanse udziału w programie mają nauki humanistyczne. Prawdopodobnie jedyną drogą dla niektórych kierunków byłaby możliwość współpracy z samorządami czy organizacjami społecznymi. Trzeba jednak postawić podstawowe wymaganie – tworzone procedury muszą pozostać pod nadzorem organu kontrolnego. Pojawia się poważna wątpliwość co do możliwości jednoosobowej decyzji o przyznaniu uprawnień równoważnych z wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego. O przyznaniu stopnia powinno decydować odpowiednie gremium, a CK powinna mieć możliwość kontroli. Należy zauważyć, że organ jednoosobowy jednostki może być menadżerem (nie naukowcem) i doktorem, czy zatem sam może sobie nadać uprawnienia odpowiednie do habilitacji po pięciu latach pracy oraz czy posiada niezbędne kompetencje merytoryczne do oceny dorobku kandydata? Przepis ten odnosi się do uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego w ogóle, czyli według obecnego jego brzmienia można mieć jedno uprawnienie, a nadać uprawnienia odpowiednie do habilitacji w dowolnej dyscyplinie. Warto doprecyzować, czy osoba musi pracować pięć lat w tej konkretnej jednostce, czy dostaje „uprawnienia habilitacyjne” w danej dyscyplinie, czy w dowolnej, zgodnie z uznaniem rektora, jeżeli uczelnia ma chociaż jedno uprawnienie. Należy również zadać pytanie, czy organ jednoosobowy pozbawiony zewnętrznej kontroli może nadać uprawnienia tożsame z habilitacją i uzyskać w ten sposób dla swojej jednostki nowe uprawnienia, wyższą parametryzację i kategoryzację oraz wyższą dotację.	
41	Art. 1 pkt 3	Polska Akademia Nauk	Propozycja nabywania uprawnień równoważnych uprawnieniom doktora habilitowanego na podstawie osiągnięć innych niż naukowe, może budzić poważne zastrzeżenia. Powstaje wątpliwość, jakie kryteria mają być	

		<p>stosowane do oceny tych osiągnięć. W dodatku ocena taka miałaby być dokonywana jednoosobowo. Tym samym projekt przewiduje nadawanie równoważnych uprawnień w wyniku dwóch odmiennych procedur. Dotychczasowej, trudniejszej i bardziej sformalizowanej oraz całkowicie uznaniowej, z pominięciem jakiegokolwiek procesu recenzyjnego „wdrożeńowej” habilitacji. Z uwagi na to, że w projekcie nie mówi się o tym, czy obszary wiedzy, dziedziny nauki i dyscypliny naukowe, które zostały określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (Dz.U. z 2011 r., poz. 1065) są adekwatne do przeprowadzenia przewodu doktorskiego w oparciu o proponowaną zmianę ustawy o stopniach, to należy przyjąć, że obowiązująca lista dyscyplin naukowych ma być tożsama z listą dyscyplin „wdrożeńowych”. Ponadto w ustawie, jak też w uzasadnieniu nie wspomina się, jakie wymogi, powinna spełniać jednostka organizacyjna nadająca doktoraty wdrożeniowe, czy powinny to być warunki określone w art. 5 i 6 ustawy o stopniach.</p> <p>O ile instytucja doktoratu zawodowego, jeżeli jego funkcjonowanie będzie jasne co do kryteriów, dziedzin, zasad akredytacyjnych, a także statusu, może być pozytywnym elementem polskiego systemu nauki, to pomysł wprowadzenia „uprawnień równoważnych z uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego” jest całkowicie chybiony. Nie znajduje on analogii w żadnym ze znanych nam systemów stopni akademickich i uniwersyteckich. Wedle projektu ma istnieć specjalna ścieżka habilitacyjna dla osób, których dokonania naukowe są niewystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Po pierwsze, zgodnie z obowiązującą ustawą nadawanie stopnia doktora habilitowanego jest wyłączną prerogatywą rad naukowych. Nadanie podobnych uprawnień organom jednoosobowym ma korupcyjny charakter. Po drugie, dopisanie habilitacji „wdrożeńowej” do art. 21a ustawy jest nadużyciem znajdujących się tam przepisów, które dotyczyły osób o uznanym dorobku naukowym, zatrudnionych na etacie profesora nadzwyczajnego albo gościnnego. Poza tym w odniesieniu do profesorów z zagranicy rektor albo dyrektor występował jako pracodawca, a nie nadający stopień (sprawa bowiem dotyczyła stanowiska). Po trzecie, nie do przyjęcia jest pozbawienie CK narzędzi kontrolnych nad habilitacjami</p>	
--	--	--	--

			„wdrożeniowymi”.	
42	Art. 1 pkt 3	Polska Akademia Nauk, Instytut Podstawowych Problemów Techniki Polskie Towarzystwo Bioinformatyczne	Możliwość nabywania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie jednoosobowej decyzji z pominięciem roli i uprawnienia rady wydziału lub rady naukowej instytutu tworzy precedens w dotychczasowej procedurze uzyskiwania stopnia doktora habilitowanego. Dla osób, które uzyskają w ten sposób drugi stopień naukowy otwiera się drogę do pełnienia roli promotorów rozpraw doktorskich, w czym można upatrywać wiele niebezpieczeństw dla poziomu naukowego tych rozpraw.	
43	Art. 1 pkt 3	Rada Główna Instytutów Badawczych	<p>Nie należy wprowadzać przepisów uprawniających do jednoosobowego nadawania, w sposób niezaskarżalny, uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego. Decyzja – obecnie wypracowywana przez 7-osobową komisję habilitacyjną, złożoną z samodzielnych pracowników naukowych, powoływaną przez CK i podejmowaną przez uprawnioną radę – mogłaby być zastępowana jednoosobową decyzją dyrektora albo rektora, który może reprezentować zupełnie inną dziedzinę nauki, nie musi być samodzielnym pracownikiem naukowym, a nawet w ogóle nie musi być pracownikiem naukowym w danej dziedzinie, tylko np. ekonomistą lub menedżerem. W myśl projektu rezygnuje się z kolegialności i transparentności decyzji na rzecz jednoosobowej decyzji rektora.</p> <p>Nie przewiduje się jakiegokolwiek weryfikacji zasadności decyzji. Tworzy się zatem dwie ścieżki kariery naukowej: jedną tradycyjną, zgodną z powyższym rozporządzeniem oraz drugą, ekskluzywną, dla osób wybranych, dającą równocześnie szansę na bardzo szybkie zwiększenie liczby samodzielnych pracowników naukowych w jednostkach, które dotychczas się ich nie dorobiły. Obecnie obowiązujące przepisy w pełni umożliwiają osobom „o znaczących osiągnięciach (...)” szybkie uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Wprowadzenie proponowanych zmian doprowadziłoby do nadawania uprawnień do np. oceny dorobku osobom, które nie mają stosownej wiedzy i doświadczenia. Proponowane zmiany prowadzić będą do obniżenia rangi stopnia doktora i doktora habilitowanego oraz poziomu naukowego doktorów i doktorów habilitowanych, a wprowadzana uznaniowość może również generować wiele</p>	

			<p>nieprawidłowości.</p> <p>Sposób przyznawania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego zawiera ograniczenia powodujące nierówne traktowanie pracowników zatrudnionych w jednostkach badawczych nieposiadających uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego. Przepis ten dotyczy większości pracowników instytutów badawczych. Tymczasem, zgodnie z danymi zawartymi w raporcie Index Copernicus Int. „Wkład instytutów badawczych w osiągnięcia polskiej nauki”, instytuty badawcze osiągają blisko czterdziestokrotnie wyższe przychody z tytułu komercjalizacji wyników badań i opracowanych technologii niż jednostki uczelniane. Tak więc proinnowacyjne zmiany wprowadzone w omawianym projekcie uniemożliwią skorzystanie z nich znacznej grupie pracowników wnoszących istotny wkład w tworzenie oryginalnych rozwiązań.</p> <p>Projekt nie precyzuje, czy uprawnienia miałyby obowiązywać wyłącznie w tej jednostce organizacyjnej, w której zostały nadane, a także czy zostałyby one utracone, czy zachowane, po zmianie miejsca zatrudnienia osoby, której zostały nadane. Osoba posiadająca stopień doktora prowadząca działalność badawczo-rozwojową miałaby większe kompetencje niż doktor „tradycyjny”, gdyż mógłby nabyć uprawnienia doktora habilitowanego bez habilitacji (minimum kadrowe, promotorstwo, wykłady, ubieganie się o tytuł naukowy).</p>	
44	Art. 1 pkt 3	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	<p>Zdecydowanie negatywnie ocenia się propozycje przyznające jednoosobowe prawo do nadawania, w drodze decyzji administracyjnej, uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego. Przyznawanie stopni i tytułów naukowych powinno podlegać kontroli środowiska naukowego i jego reprezentacji jaką jest CK.</p> <p>Proponuje się następujące brzmienie ust. 5 i 6:</p> <p>„5. Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą i posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej oraz posiada znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania i wdrożenia [do praktyki] rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego o ponad lokalnym zakresie i względnie trwałym a nie tylko jednostkowym charakterze, zatrudniona w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora</p>	

			<p>habilitowanego , nabywa uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji:</p> <p>1) rektora – jeżeli jest zatrudniona w szkole wyższej; 2) dyrektora instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk – jeżeli jest zatrudniona w instytucie Polskiej Akademii Nauk; 3) dyrektora instytutu badawczego – jeżeli jest zatrudniona w instytucie badawczym.</p> <p>6. Decyzja, o której mowa w pkt. 1) – 3) powinna podlegać kontroli Centralnej Komisji w okresie do 1 roku. Brak sprzeciwu CK powodował by uprawomocnienie takiej decyzji.</p> <p>Alternatywnie:</p> <p>6. Centralna Komisja dokonuje okresowej weryfikacji decyzji osób o których mowa w pkt. 1) -3). Negatywna weryfikacja wydanych decyzji powodowała by wstrzymanie na okres 5 lat / odebranie jednostce organizacyjnej uprawnień, o które można byłoby się ubiegać po 3 latach.</p> <p>Nie jest jasny zapis w art. 21a ust. 5 w brzmieniu „...nabywa uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego ...”. Chodzi o to, czy oznacza to równorzędność stopnia doktora habilitowanego nabytego w obu reżimach przewidzianych ustawą czy też są różnice, a jeżeli tak, to jakie?</p>	
45	Art. 1 pkt 3	Rada Młodych Naukowców	<p>Wyraża się zdecydowany sprzeciw wobec wprowadzenia wdrożeniowego ekwiwalentu stopnia doktora habilitowanego opartego na powszechnie krytykowanym przez środowisko naukowe art. 21a ustawy, który umożliwia nadanie uprawnień równoważnych stopniowi doktora habilitowanego bez procesu oceny dorobku i osiągnięcia habilitanta przez środowisko naukowe oraz bez kontroli CK. Nadawanie uprawnień równoważnych stopniowi doktora habilitowanego w drodze arbitralnej i jednoosobowej decyzji spowoduje dewaluację warunku minimum kadrowego wymaganego do uzyskania uprawnień do prowadzenia kierunku studiów czy nadawania stopni naukowych. Wprowadzenie art. 21a w proponowanej formie pośrednio czyni rektora albo dyrektora jednostki naukowej instytucją decyzyjną w kwestii nadawania uprawnień, prowadząc do paradoksu, w którym rektor albo dyrektor jednostki staje się decydem we własnej</p>	

			<p>sprawie.</p> <p>Udział w prowadzeniu przewodów doktorskich (promotorzy pomocniczy) osób ze środowiska biznesu, które posiadają stopień doktora nauk, jest pożądanym kierunkiem zmian. Niemniej jednak do tych właśnie czynności powinny być ograniczone uprawnienia specjalnie wprowadzane ustawą. Osoby, których dotyczy decyzja nie powinny nabywać pełnych praw równoważnych stopniu doktora habilitowanego, w tym możliwości zaliczenia do minimum kadrowego.</p> <p>Ponadto szczegółowego dookreślenia wymaga kategoria „działalności badawczo-rozwojowej”, szczególnie w odniesieniu do nabywania uprawnień równoważnych uprawnieniom z posiadania stopnia doktora habilitowanego przez pracowników organów administracji publicznej czy organizacji pozarządowych, które to podmioty bezpośrednio wskazuje się w uzasadnieniu projektu.</p> <p>Należy dostrzec również problem spadku znaczenia stopnia doktora habilitowanego.</p> <p>Zachętą do zaangażowania pracowników jednostek naukowych w prace wdrożeniowe mogłoby być zniesienie obowiązku habilitacji dla pracowników naukowych i naukowo-dydaktycznych. Przy braku obowiązku habilitacji pracownicy zainteresowani głównie wdrożeniami mogliby być zatrudniani w jednostkach naukowych na czas nieokreślony i zachwaliby możliwość uczestniczenia w promowaniu doktorantów jako promotorzy pomocniczy. Równocześnie nie istniałoby ryzyko deterioracji jakości habilitacji i przyszłych doktoratów na skutek nadawania ekwiwalentu habilitacji z pominięciem recenzji i nadzoru CK.</p>	
46	Art. 1 pkt 3	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Anglistyki	<p>Ścieżka uzyskiwania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego zostaje wyjęta spod kolegiatnej kontroli rad jednostek naukowych i CK. Zamiast przewodu habilitacyjnego przeprowadzanego przez komisję i zespół recenzentów mamy drogę czysto administracyjną i nadawanie uprawnień na mocy jednoosobowej decyzji. Brak nadzoru ciał kolegiatnych oraz brak możliwości odwołania stwarzają ryzyko uznaniowości i nadużyć przy nadawaniu takich uprawnień.</p>	
47	Art. 1 pkt 3	Uniwersytet Mikołaja Kopernika w	<p>Projekt zrównuje uprawnienia wynikające z habilitacji, które będą uzyskiwane na drodze niewspółmiernych procedur i wymagań merytorycznych. Jedna grupa kandydatów będzie musiała przejść aktualnie</p>	

		Toruniu, Wydział Nauk Pedagogicznych	<p>obowiązujące procedury, a druga procedury znacznie uproszczone. Ponadto osoby ubiegające się o habilitację „wdrożeńową” nie muszą spełnić wymagań charakterystycznych dla dorobku naukowego, ale otrzymają uprawnienia do oceny dorobku naukowego innych oraz promowania doktoratów. Jest to rażący przykład kwestionowania zasady równości wobec prawa, wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.</p> <p>Po drugie, należy mieć poważne wątpliwości co do jakości oceny osiągnięcia wdrożeniowego, dokonanej jednoosobowo przez kierownika jednostki naukowej, który w większości przypadków nie będzie reprezentował tej samej dyscypliny, co kandydat. Możliwe stanie się działanie zmierzające do powiększania kadry dydaktycznej stanowiącej minima kadrowe.</p> <p>Po trzecie, wprowadzona zmiana zagraża jakości tytułu naukowego, o który można się ubiegać po uzyskaniu habilitacji. W przypadku habilitacji „wdrożeniowej” dorobek „profesorski” będzie ograniczony jedynie do okresu po habilitacji, podczas, gdy wnioski o tytuł naukowy w ramach aktualnej ustawy, uwzględniają cały dorobek kandydata, także przeddoktorski i przedhabilitacyjny. W tej sytuacji uzyskanie tytułu naukowego może nastąpić po zgromadzeniu niewielkiego dorobku naukowego.</p>
48	Art. 1 pkt 3	Ruch Społeczny Obywatele Nauki	<p>Doktorat „wdrożeniowy” jest poszerzeniem kompetencji zawodowych wespół z badawczymi, habilitacja zaś powinna mieć charakter <i>stricte</i> naukowy. Projekt wprowadza zbyt daleko idącą zmianę w sposobie rozumienia habilitacji i nie służy podniesieniu jakości. Przewidywane zmiany godzą w kolegalność systemu uniwersyteckiego. Generować to może patologie, czego skutkiem będzie obniżenie jakości polskiej nauki. Należy zwrócić uwagę na fasadowość roli CK w przypadku habilitacji „wdrożeniowych”. Oznacza to również nierówność wobec prawa osób realizujących karierę naukową, z których część podlegać będzie ocenie CK, część zaś zostanie spod jej kontroli wyłączona.</p>
49	Art. 1 pkt 3	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	<p>Nie można zgodzić się z propozycją nadawania uprawnienia równoważnego uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego jedynie na podstawie jednoosobowej decyzji z pominięciem oceny dorobku naukowego oraz osiągnięć habilitanta przez środowisko naukowe i bez kontroli CK. Zaproponowany sposób uzyskania uprawnień równoważnych jest niewspółmierny do wymagań, jakie powinien spełnić habilitant w</p>

			<p>tradycyjnej procedurze uzyskania stopnia doktora habilitowanego.</p> <p>W przypadku dalszych prac nad projektem należy zwrócić uwagę na kwestie dotyczące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zdefiniowania działalności badawczo-rozwojowej oraz wyjaśnienia sposobu jej właściwego dokumentowania, - objaśnienia czym są „znaczące osiągnięcia” w zakresie opracowania oryginalnego rozwiązania i zastosowania go w sferze gospodarczej lub społecznej, lub w zakresie opracowania oryginalnego rozwiązania problemu, które zostało zastosowane w sferze społecznej, - dokonywania oceny „oryginalności” rozwiązania - kto i na jakich zasadach miałby jej dokonywać? - przygotowania dokumentacji potwierdzającej wdrożenia (np. faktury, umowy, etc.), przy czym trzeba zwrócić uwagę, że wielokrotnie wdrożenia dokonywane są poza granicami kraju, - wskazania uprawnionego do występowania z wnioskiem o nadanie uprawnienia równoważnego uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego (czy występuje habilitant, dziekan, kierownik jednostki?). <p>Należy wskazać również na możliwość zaistnienia sytuacji, w których rektor albo dyrektor nie będzie podejmował decyzji o nadaniu uprawnień lub będzie odmawiał decyzji bez uzasadniania lub też będzie podejmował decyzję o nadaniu uprawnień na podstawie subiektywnej oceny (nadużywanie przepisu).</p>	
50	Art. 1 pkt 3	SWPS Uniwersytet Humanistycznosp ołeczny	<p>Projektowane przepisy odnoszące się do uzyskiwania uprawnień równoważnych z uprawnieniami wynikającymi z posiadania stopnia doktora habilitowanego nie przewidują żadnych instrumentów kontrolnych. Taki tryb uzyskiwania uprawnień habilitacyjnych nie daje gwarancji podejmowania prawidłowych merytorycznie decyzji. Uznawanie czyjegoś dorobku jednoosobowo otwiera pole do różnego typu nadużyć. Zaproponowane przyznawanie habilitacji na podstawie wdrożeń może zaburzyć istniejący system i podważyć zaufanie do dotychczas stosowanych procedur. Groziłoby to także zachwianiem zasady równoważności nadanych stopni i w konsekwencji ich degradacją. Proponuje się, aby „wdrożeniowa” habilitacja była w podobny sposób procedowana jak tradycyjna habilitacja i aby była przeprowadzana tylko przez najsilniejsze jednostki naukowe posiadające</p>	

			kategorię A lub A+.
51	Art. 1 pkt 3	Uniwersytet Gdański	Niepokojące jest zakładane wprowadzenie możliwości uzyskiwania uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie niesprecyzowanych osiągnięć wdrożeniowych. Obawy budzi pozostawienie wyłącznie w kompetencji organu jednoosobowego uznania osiągnięć za równoważne habilitacji. Odejście od systemu recenzji i opiniowania przez rady naukowe jednostek czy senat uczelni, a także wyłączenie udziału CK nie gwarantuje zapewnienia należytej jakości oraz zachowania odpowiednich standardów. Habilitacja powinna pozostać gwarantem wysokich standardów naukowych a uprawnienia otrzymywane w drodze jednoosobowej decyzji nie spełnią tego zadania. Rola procedury habilitacyjnej powinna pozostać projakościowa, potwierdzająca wysokie kompetencje naukowe.
52	Art. 1 pkt 3	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny	Planowana zmiana jest kolejnym krokiem w kierunku obniżenia rangi habilitacji w Polsce. O ile instytucja doktoratu zawodowego, jeżeli jego funkcjonowanie będzie jasne co do kryteriów, dziedzin, zasad akredytacyjnych, a także statusu, może być pozytywnym elementem polskiego systemu nauki, to pomysł wprowadzenia uprawnień równoważnych z uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego jest całkowicie chybiony. Nie znajduje on analogii w żadnym, ze znanych systemów stopni akademickich/universyteckich. Doktoraty naukowe, habilitacje i stosowane w krajach anglosaskich tzw. doktoraty honorowe i inne tzw. wyższe doktoraty nadawane są na podstawie dorobku naukowego przez stosowne wydziały. Wedle projektu ma istnieć specjalna ścieżka habilitacyjna dla osób, których dokonania naukowe są niewystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Proponowana zmiana daje prawo do jednoosobowej decyzji, tj. bez postępowania komisyjnego, recenzyjnego itp. Jedynym warunkiem jest bycie zatrudnionym przez tę osobę w jednostce w momencie podejmowania przez rektora albo dyrektora decyzji. Innymi słowy, osoby niezatrudnione w jednej z trzech rodzajów wymienionych jednostek nie mogą z tej ścieżki skorzystać. Oznacza to istotne uprzywilejowanie określonych grup względem innych. Szczególny status wynika z faktu ich zatrudnienia, a nie z kwalifikacji. Pomijając fakt, że zgodnie z ustawą nadawanie stopnia doktora habilitowanego jest prerogatywą podstawowych jednostek naukowych,

			<p>proponowane przepisy stwarzają dwie – niewyróżniające się co do skutków formalnych, ale zupełnie odmienne co do wymogów oraz kosztów – drogi uzyskiwania kwalifikacji i tym samym kariery akademickiej. Dodanie ust. 5 w art. 21a jest nadużyciem znajdujących się tam przepisów, które dotyczyły osób o uznanym dorobku naukowym, zatrudnionym na etacie profesora nadzwyczajnego albo gościnnego. W dotychczasowym brzmieniu ustawy rektor albo dyrektor występował jako pracodawca, a nie nadający stopień (sprawa bowiem dotyczyła stanowiska). W projekcie w roli nadającego stopień występuje rektor albo dyrektor. Decyzja o nabyciu uprawnień habilitacyjnych tą drogą będzie niepodważalna, a CK nie ma żadnych narzędzi kontrolnych.</p>	
53	Art. 1 pkt 3	<p>Instytut Nowych Technologii Inżynierii Środowiska</p> <p>Park Naukowo-Technologiczny Uniwersytetu Zielonogórskiego sp. z o.o.</p>	<p>Proponuje się art. 21a ust. 5 ustawy o stopniach nadać brzmienie: „Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą i posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej oraz posiada znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego i zastosowania go w sferze gospodarczej lub społecznej, lub w zakresie opracowania oryginalnego rozwiązania problemu o istotnym znaczeniu, trwałym charakterze i zasięgu ponadlokalnym, które zostało zastosowane w sferze społecznej, zatrudniona w zatrudniona <u>na uczelni akademickiej lub jednostce naukowej, w której co najmniej jedna jednostka organizacyjna posiada uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego, nabywa uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego</u> na podstawie decyzji: (...)”. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ustawy o stopniach, za podstawową jednostkę organizacyjną uważa się wydział lub inną jednostkę organizacyjną uczelni określoną w statucie, prowadzącą co najmniej jeden kierunek studiów, studia doktoranckie lub badania co najmniej w jednej dyscyplinie naukowej. Zaproponowany w projekcie przepis dotyczący zatrudnienia w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego zawęży możliwość uzyskania habilitacji „wdrożeniowej”, tylko do kilku jednostek organizacyjnych w kraju, które posiadają uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w danej dyscyplinie. Pozostawienie tego przepisu w obecnym kształcie spowoduje uzyskanie</p>	<p>Uwaga niezasadna. Wymóg zatrudnienia w jednostce organizacyjnej posiadającej uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego jest niezbędny dla zapewnienia rzetelności decyzji o nadaniu uprawnień równoważnych. Należy ponadto podkreślić, że nadawane uprawnienia mają charakter osobisty, w związku z tym osoby, które je uzyskają będą mogły zmienić pracodawcę i zostać zatrudnione przez inną uczelnię.</p>

			znaczącej przewagi kilku uczelni lub jednostek naukowych nad pozostałymi. Wprowadzenie habilitacji „wdrożeńowej” nie odniesie zamierzonego skutku promocji ścieżki awansu naukowego na drodze współpracy z przemysłem, gdyż pracownicy wyróżniający się znacząco pracą naukowo-wdrożeniową, zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych bez prawa habilitowania, nie będą mogli skorzystać z tej drogi.	
54	Art. 2 pkt 1	Krajowa Reprezentacja Doktorantów Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Projektowany art. 195 ust. 5a ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym wyklucza możliwość udziału w kształceniu na studiach doktoranckich przedstawicieli instytucji niezatrudniających doktorantów. Ograniczy to możliwość współpracy uczelni i doktorantów z instytucjami ich niezatrudniającymi, a np. przyznającymi doktorantom stypendia, współfinansującymi badania doktorantów lub realizującymi inne formy współpracy. W związku z tym Krajowa Reprezentacja Doktorantów proponuje nadanie projektowanemu przepisowi brzmienia: „Kształcenie na studiach doktoranckich może odbywać się we współpracy z instytucjami otoczenia społeczno-gospodarczego uczelni albo jednostki naukowej, a w szczególności z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami, zatrudniającymi uczestników tych studiów.”.	Uwaga zasadna. W projekcie zostanie wprowadzona zmiana polegająca na uwzględnieniu możliwości kształcenia na studiach doktoranckich we współpracy nie tylko z pracodawcami uczestników tych studiów.
55	Art. 2 pkt 2	Polska Akademia Nauk	Wprowadzone zmiany dotyczą obliczania procentowego udziału, o którym mowa w art. 195a ust. 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, który w przypadku jednostek naukowych uwzględnia stypendia doktoranckie finansowane ze środków przewidzianych na rozwój kadr naukowych w przepisach o finansowaniu nauki i ze środków przewidzianych na realizację programu „Doktorat wdrożeniowy”, co może nie być wystarczające dla sfinansowania przyznania stypendium 50% liczby uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich w ogóle. Dlatego też należałoby umożliwić jednostkom naukowym, w tym instytutom PAN, otrzymanie dotacji na zadania związane z kształceniem uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich, tak jak to odbywa się w przypadku uczelni.	Uwaga niezasadna. Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu ustawy.
56	Art. 2 pkt 3	Krajowa Reprezentacja Doktorantów Rada Główna Nauki i	Wątpliwości wzbudza fakt, że odesłanie w projektowanym art. 200 ust. 6 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym do przepisów ustawy o zasadach finansowania nauki w zakresie środków na stypendia dla uczestników programu „Doktorat wdrożeniowy” spowoduje negatywne konsekwencje podatkowe dla beneficjentów programu, bowiem stypendia te nie mieszczą się w hipotezie art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku	Uwaga zasadna. Jakkolwiek podstawą materialnoprawną otrzymywania stypendium doktoranckiego w określonej wysokości w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” byłby dodawany przepis art. 200 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie

		Szkolnictwa Wyższego	<p>dochodowym od osób fizycznych.</p> <p>Jednocześnie Krajowa Reprezentacja Doktorantów przypomina o postulowanej od pewnego czasu zmianie ww. ustawy polegającej na zniesieniu opodatkowania wszelkich opłat za usługi edukacyjne, w tym m.in. opłat konferencyjnych, które podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych jako tzw. przychody innych źródeł (wykazywane w informacji PIT-8C).</p>	<p>wyższym, a przepisy wydane na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki określałyby jedynie tryb przyznawania tego stypendium, to – dla usunięcia ewentualnych wątpliwości – w projekcie zostanie uwzględniona zmiana w art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych mająca na celu wyraźne wskazanie, że stypendium doktoranckie przyznawane w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” jest wolne od podatku dochodowego.</p> <p>Uwaga dotycząca zniesienia opodatkowania wszelkich opłat za usługi edukacyjne wykracza poza zakres przedmiotowy projektu ustawy. Decyzje dotyczące podatków pozostają w gestii Ministra Rozwoju i Finansów.</p>
57	Art. 2 pkt 3	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	<p>W art. 2 pkt 3 proponuje się dodać ust. 8 w brzmieniu: „Stypendium doktoranckie o którym mowa w ust. 6 może być wypłacane z funduszy wniesionych przez inny podmiot na podstawie umowy o współpracy w prowadzeniu wdrożeniowych studiów doktoranckich.”.</p> <p>Na str. 9 uzasadnienia podkreślono, że: „zakłada się że kształcenie uczestnika studiów we współpracy z zatrudniającym go podmiotem powinno być możliwe także poza programem”. Brak jest jednak w projekcie propozycji uregulowania współpracy uczelni i przedsiębiorstwa. Podążając za przykładem analogicznych rozwiązań za granicą należy rozważyć rozwiązanie, w ramach którego doktoraty „wdrożeniowe” mogłyby być zamawiane przez firmę. W praktyce realizuje się to poprzez podpisanie umowy między firmą a uczelnią. W jej ramach firma zobowiązuje się do opłacania kosztu stypendium doktoranckiego oraz kosztów utrzymania studenta określonych przez uczelnię (koszt stanowiska pracy, amortyzacja aparatury, licencji na oprogramowanie itd.). W zamian firma reguluje w umowie dostęp do wykorzystania rezultatów doktoratu. Dla firmy jest to możliwość realizacji badań we współpracy z uczelnią, z wykorzystaniem jej aparatury i <i>know-how</i>. Firmy w Wielkiej Brytanii traktują to również jako</p>	<p>Uwaga niezasadna. Na podstawie przepisów ogólnych jest i będzie możliwość realizacji doktoratów o charakterze aplikacyjnym (z uwzględnieniem możliwości przyznania stypendium) także bez wsparcia w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”.</p>

			pośrednie zwolnienie z podatku na pracownika B+R, gdyż zamiast wynagrodzenia opłaca ona stypendium nieobjęte opodatkowaniem. Dla uczelni taka współpraca daje możliwość finansowania badań i budowy wzajemnych relacji. Stypendia doktoranckie mogą być również przyznawane przez fundacje, organizacje pozarządowe itd. W Wielkiej Brytanii około 50% studiów doktoranckich jest finansowanych w ten sposób. W Polsce jest to nieczęsta praktyka.	
58	Art. 2 i art. 3 pkt 2	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny Polska Akademia Nauk	Nie ma żadnej pewności, że środki na stypendia doktoranckie przyczynią się do wspierania takich osiągnięć naukowych, które spełniają wyrażone przez projektodawcę kryteria wdrożeniowości. Propozycja zakłada finansowanie programu „Doktorat wdrożeniowy” dla 500 osób rocznie w skali kraju. To znaczy, że ze studiów doktoranckich, których celem jest przygotowanie doktoratu „wdrożeniowego”, będzie korzystało maksymalnie 1000 osób w skali roku. W rachunkach tych należy uwzględnić osoby, które zdecydują się na uzyskanie doktoratu z wolnej stopy. Czy według projektodawcy budżet państwa, poprzez uczelnie i inne jednostki, będzie źródłem stypendiów dla pracowników przedsiębiorstw, a podstawowym warunkiem ma być uzyskanie statusu doktoranta? W krajach, w których istnieje instytucja doktoratu zawodowego równoprawnego z doktoratem naukowym, stroną sponsorującą są instytucje zatrudniające przyszłego doktora. Taką możliwość daje też proponowany przepis w art. 195 ust. 5a ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym. Znacznie lepszym rozwiązaniem niż stypendia dla doktorantów jest przeznaczenie środków na nagrody (względnie postdoktoranckie stypendia) wyróżniające doktoraty, które spełniają preferowane kryteria wdrożeniowe. Takie nagrody (stypendia) mogłyby być przyznawane przez kapituły powołane dla poszczególnych dziedzin albo nauk i składające się m.in. z osób związanych z przemysłem, zarządzaniem, opieką zdrowotną itp.	Uwaga niezasadna. Stypendium doktoranckie w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” może objąć co roku 500 doktorantów, co – przy założeniu czteroletniego okresu studiów oznacza, że w czwartym i kolejnych latach funkcjonowania programu, może on objąć maksymalnie 2000 osób rocznie. Jednostki naukowe biorące udział w programie będą otrzymywać środki na stypendia dla doktorantów. Proponowane w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” stypendium doktoranckie powinno stanowić dodatkową zachętę do udziału w programie, który – na co wskazano w uzasadnieniu projektu – ma być instrumentem wspierającym zainteresowanie nową ścieżką kariery. Stypendium powinno również być istotnym czynnikiem motywującym doktorantów do zaangażowania się w realizację obowiązków związanych z udziałem w programie. Zgodnie z wytyczną do wydania rozporządzenia, o którym mowa w dodawanym art. 26 ust. 3n ustawy o zasadach finansowania nauki, minister, określając w drodze rozporządzenia szczegółowe kryteria przyznawania środków finansowych, powinien mieć na uwadze m.in. znaczenie praktyczne zadań przewidzianych do finansowania.

				<p>Przyjmując taką formułę programu projektodawca miał na uwadze, że celem udziału w tym programie jest rozwiązanie na gruncie badawczym problemów związanych z funkcjonowaniem podmiotu zatrudniającego doktoranta.</p> <p>Przewidywane korzyści dla jednostek naukowych są następujące: możliwość uzyskania ryczałtowego dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej na potrzeby badań prowadzonych przez uczestników programu, nawiązanie relacji z otoczeniem społeczno-gospodarczym i możliwość intensyfikacji prac o charakterze wdrożeniowym. Natomiast pracodawcy będą mieli możliwość: rozwiązania konkretnego problemu w ramach studiów doktoranckich pracownika, podnoszenia kompetencji pracownika, nawiązania relacji z jednostką naukową, odliczenia od podstawy opodatkowania części kosztów osobowych związanych z zatrudnianiem doktoranta.</p>
59	Art. 2 pkt 4	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<p>Z tych samych powodów, o których mowa w uwadze do art. 2 pkt 1 projektu, delegacji do wydania rozporządzenia, o której mowa w art. 201 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, proponuje się nadać brzmienie:</p> <p>„3) wymóg sprawowania opieki naukowej i prowadzenia zajęć dydaktycznych w zakresie dyscyplin, w których prowadzone są studia doktoranckie, przez pracowników posiadających aktualny dorobek naukowy, opublikowany w okresie ostatnich pięciu lat lub co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej lub znaczące osiągnięcia w zakresie opracowania:</p> <p>a) oryginalnego rozwiązania projektowego, konstrukcyjnego, technologicznego lub artystycznego i zastosowania go w sferze gospodarczej lub społecznej, lub</p> <p>b) oryginalnego rozwiązania problemu o istotnym znaczeniu, trwałym</p>	<p>Uwaga niezasadna. Przepis dotyczy możliwości prowadzenia zajęć na studiach doktoranckich, w związku z czym nie jest zasadne zastosowanie tak szczegółowych wymogów, jak w przypadku promotora pomocniczego w przewodach doktorskich.</p>

			charakterze i zasięgu ponadlokalnym, które zostało zastosowane w sferze społecznej;”.	
60	Art. 2 pkt 4	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowane brzmienie art. 201 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym uniemożliwia prowadzenie zajęć dydaktycznych dla doktorantów np. przez lektorów języka obcego, dyplomowanych bibliotekarzy, specjalistów w zakresie nowoczesnych metod i narzędzi kształcenia oraz innych specjalistów nieposiadających dorobku naukowego. Udział tych pracowników w procesie kształcenia na poziomie doktorskim jest istotny ze względu na potrzebę rozwijania kompetencji uniwersalnych. W tym względzie Rada podtrzymuje stanowisko sformułowane w uchwale nr 288/2016 Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 stycznia 2016 r. dotyczącej projektu rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie studiów doktoranckich i stypendiów doktoranckich.	Uwaga niezasadna. Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu ustawy. Jest ona jednak istotna z punktu widzenia prac nad nowelizacją ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym.
61	Art. 3	Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Andrzej Wajs, starszy specjalista, sekcja koordynacji	W art. 3 projektu jest zastosowana inna redakcja przepisu niż w art. 1 i 2. Konsekwentnie powinno być: „W ustawie z dnia (...) wprowadza się następujące zmiany:”.	Uwaga niezasadna. W ocenie projektodawcy redakcja art. 3 projektu jest poprawna.
62	Art. 3 pkt 2	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Projekt wprowadza swoisty „nowotwór pojęciowy”, którego nie ma w systemie szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce. Jest nim określenie „opiekun pomocniczy” i odróżnienie go od promotora pomocniczego. Opiekunowi przypisuje się w projekcie funkcje, które w ustawie o stopniach są przypisane promotorowi pomocniczemu. Co więcej, propozycja wprowadzenia zmian w art. 3 ustawy o zasadach finansowania nauki poprzez wprowadzenie ust. 3j-3k sugeruje, że promotor pomocniczy i opiekun pomocniczy mogą być po prostu wyznaczeni przez przedsiębiorcę, choć ustawa o stopniach te prerogatywy pozostawia wyłącznie w gestii rad naukowych podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni.	Uwagi niezasadne. Jedną z kluczowych cech studiów doktoranckich realizowanych we współpracy z podmiotem niebędącym jednostką naukową a będącym pracodawcą doktoranta jest zapewnienie opieki zarówno ze strony jednostki prowadzącej studia doktoranckie (opiekun naukowy w trakcie studiów i promotor w przewodzie doktorskim), jak i ze strony pracodawcy. Przy czym opieka ze strony pracodawcy powinna mieć charakter nie tyle wsparcia stricte naukowego, co m.in. pomocy w weryfikacji możliwości wykorzystania wyników prowadzonych badań naukowych w praktyce oraz możliwości ich komercjalizacji. Po otwarciu przewodu taką rolę pełni promotor
63	Art. 3 pkt 2	Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Andrzej Wajs, starszy	W proponowanym art. 26 ust. 3k ustawy o zasadach finansowania nauki nie doprecyzowano funkcji opiekuna pomocniczego. Dodatkowo, ze względu na jednakowe wymagania stawiane promotorowi pomocniczemu i opiekunowi pomocniczemu, nie jest jasna przyczyna wprowadzenia takiej osoby.	

		specjalista, sekcja koordynacji		pomocniczy, natomiast opieka ze strony pracodawcy potrzebna jest także przed otwarciem przewodu. Należy jednak zaznaczyć, że zarówno w przypadku opiekuna pomocniczego jak i promotora pomocniczego pracodawca wskazuje kandydata. Ostateczną decyzję w tym zakresie podejmuje rada jednostki organizacyjnej, o czym w przypadku promotora pomocniczego stanowi art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach, a w przypadku opiekuna pomocniczego tryb wyznaczania będzie określony rozporządzeniem, o którym mowa w dodawanym art. 26 ust. 3n ustawy o zasadach finansowania nauki.
64	Art. 3 pkt 2	Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich	<p>Dodanie ust. 3j może prowadzić do konfliktu interesów uczestnika studiów doktoranckich i opiekuna pomocniczego lub promotora pomocniczego. Doktorant, opiekun pomocniczy i promotor pomocniczy, jako osoby zatrudnione w jednym przedsiębiorstwie, mogą ze sobą pozostawać w różnych, czasem hierarchicznie bliskich zależnościach służbowych (skrajnym przykładem byłby przedsiębiorca-osoba fizyczna jako doktorant, zaś zatrudniany przezeń pracownik jako opiekun lub promotor pomocniczy). Kodeksy etyczne obowiązujące w nauce i w szkolnictwie wyższym przywiązują dużą wagę do zasad rządzących relacjami promotor-doktorant, wskazując na szkodliwy charakter nieetycznego postępowania w tych relacjach (plagiaty, przypisywanie sobie autorstwa cudzych wyników, nadużywanie pozycji itp.). W przypadku pozostawania jednocześnie wobec siebie w zależnościach akademickich oraz służbowych wynikających z zatrudnienia u przedsiębiorcy, potrzebne byłoby mechanizmy zmniejszające ryzyko występowania zjawisk patologicznych, np. konieczność deklaracji ze strony pracodawcy zachowania akademickich standardów w relacjach służbowych między doktorantem a kandydatem na opiekuna pomocniczego lub promotora pomocniczego.</p> <p>Proponuje się następujące brzmienie art. 26 ust. 3h: „Wniosek o przyznanie środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, może</p>	<p>Uwagi niezasadne. Z uwagi na wskazany wyżej charakter roli opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego ryzyko wystąpienia sytuacji nagannych, rzutujących na rzetelność wyników badań naukowych jest niższe niż w przypadku relacji między doktorantem a promotorem. Deklaracja pracodawcy nie stanowiłaby natomiast skutecznego mechanizmu zapobiegającego ewentualnym patologiom.</p> <p>Założeniem projektodawcy jest, aby dostęp do programu był warunkowany kryteriami nawiązującymi do doskonałości badawczej. Potwierdzeniem wysokiego poziomu prowadzonych prac badawczych, stanowiącego rękojmię sprostania wysokim wymogom stawianym stronom zaangażowanym w realizację programu, i nawiązującym do zasad finansowania nauki, jest wysoka kategoria naukowa, tj. A lub A+.</p>

		<p>złożyć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jednostka naukowa, o której mowa w art. 2 pkt 9 lit. a-d posiadająca kategorię naukową A+ albo A lub posiadająca uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie, w której prowadzi studia doktoranckie, 2) uczelnia, w której co najmniej połowa podstawowych jednostek organizacyjnych posiada kategorię naukową A+ lub A – prowadząca studia doktoranckie oraz udokumentowaną i systematyczną współpracę z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami w zakresie działalności badawczo-rozwojowej”. <p>Doktorat „wdrozeniowy” będzie dotyczył głównie uczelni technicznych i tam też program powinien znaleźć najszersze zastosowanie. Ograniczenie prawa korzystania z programu do wydziałów posiadających kategorię A i A+ spowoduje, przy aktualnej liczbie ok. 50 wydziałów uczelni technicznych posiadających kategorię A (wśród 336 wydziałów mających tę kategorię ogółem) i 4 wydziałów uczelni technicznych posiadających kategorię A+ (wśród 37 wydziałów mających tę kategorię ogółem), że większość doktoratów „wdrozeniowych” będzie wspomagana programem poza uczelniami technicznymi.</p> <p>Program „Doktorat wdrozeniowy” przeznaczony jest dla osób dobrze osadzonych w realiach przemysłowych i mają pomysł na wdrożenie, który trzeba dopracować, ale który ma jednocześnie duży potencjał wdrożeniowy. Nie jest to program dla absolwentów bezpośrednio po studiach.</p> <p>Cel programu nie jest jasno sformułowany. Nie wiadomo, czy chodzi o zwiększenie liczby wdrożeń czy o intensyfikację współpracy pomiędzy uczelniami i przedsiębiorstwami. Dotychczas, w przypadku wielu doktoratów z nauk technicznych należało wskazać potencjał aplikacyjny oryginalnego rozwiązania (wyników badań). Logiczne wydaje się, że realizacja programu „Doktorat wdrozeniowy” powinna zakończyć się wdrożeniem, jednakże nie wynika to jasno z przepisów ustawy.</p> <p>Program „Doktorat wdrozeniowy” finansuje badania naukowe. Czy</p>	<p>Cel programu został sformułowany w proponowanym brzmieniu art. 26 ust. 3f ustawy o zasadach finansowania nauk i nawiązuje do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym, prowadzonej w ramach studiów doktoranckich. Z uwagi na nieracjonalność zastosowania wymogu wdrożenia wyników badań naukowych w warunkach programu ministra (wdrożenie wyników może nastąpić po długim okresie od przeprowadzenia badań), wymogiem rozliczenia projektu jest złożenie rozprawy. Natomiast projekt naukowy realizowany w ramach programu powinien mieć potencjał wdrożeniowy.</p>
--	--	--	--

			wdrożenie ma sfinansować przedsiębiorstwo zatrudniające doktoranta? Brak jest regulacji dotyczących warunków współpracy uczelni z przedsiębiorstwem (prawdopodobnie będą w stosownym rozporządzeniu).	
65	Art. 3 pkt 2	Krajowa Reprezentacja Doktorantów Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponuje się objęcie regulacjami przewidzianymi w art. 26 ust. 31 ustawy o zasadach finansowania nauki nie tylko beneficjentów programu „Doktorat wdrożeniowy”, lecz także pozostałych doktorantów przygotowujących rozprawę doktorską we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Przyjęcie wersji proponowanej w projekcie spowoduje, że np. doktoranci realizujący program studiów doktoranckich o charakterze aplikacyjnym, finansowany w ramach działania 3.2 Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER 2014-2020), nie będą mogli skorzystać z uprawnień, o których mowa w art. 26 ust. 31, co trudno racjonalnie uzasadnić. Może to prowadzić do naruszenia zasady równości. W związku z tym konieczna jest zmiana hipotezy tej normy na: „Pracownikowi będącemu uczestnikiem studiów doktoranckich, przygotowującemu rozprawę doktorską we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, przysługuje: (...)”.	Uwaga niezasadna. Szczególne uprawnienia wskazane w dodawanym art. 26 ust. 31 zostały przewidziane w związku z tym, że jednym z warunków uczestnictwa w programie „Doktorat wdrożeniowy” jest zatrudnienie doktoranta w pełnym wymiarze czasu pracy u przedsiębiorcy lub w innym podmiocie, który wyraził zgodę na udział w studiach doktoranckich. Natomiast innym pracownikom przygotowującym rozprawę doktorską, którzy nie są nauczycielami akademickimi lub pracownikami naukowymi, przysługują uprawnienia wynikające z art. 23 ustawy o stopniach.
66	Art. 3 pkt 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Projektowany art. 26 ust. 3h ustawy o zasadach finansowania nauki jest wadliwy prawnie. Zgodnie z art. 195 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym uczelnia nie może prowadzić studiów doktoranckich. Uprawnienia te posiadają jedynie jednostki organizacyjne uczelni lub jednostki naukowe posiadające stosowne uprawnienia do nadawania stopni naukowych.	Uwaga zasadna. Projektowany art. 26 ust. 3h zostanie zmieniony tak, aby uwzględniał jednostki naukowe oraz tzw. uczelnie bezwydziałowe.
67	Art. 3 pkt 2	Rada Główna Instytutów Badawczych	O ile intencje projektodawców należy ocenić pozytywnie, to trudno zgodzić się z proponowanymi narzędziami, czyli z koncepcją utworzenia programu „Doktorat wdrożeniowy”, gdyż nie usuwa ona najważniejszych problemów polskiej nauki. Proponowane rozwiązania są neutralne lub nawet mogą odnieść odwrotny skutek w odniesieniu do zamierzeń, w tym zwłaszcza: – wzrostu kosztów w odniesieniu do obecnych zasad pogorszy sytuację finansową jednostek badawczych, – obniżenia, zamiast wzrostu, poziomu prac naukowych, gdyż doktorat „wdrożeniowy” traci atrybuty pracy naukowej, – wzrostu biurokracji, skomplikowanego procesu decyzyjnego, większego obciążenia rad wydziałów i rad naukowych. Program „Doktorat wdrożeniowy” będzie umożliwiał pobieranie wynagrodzenia u przedsiębiorcy i dodatkowo pobieranie stypendium w	Uwaga niezasadna. Uwaga nie uwzględnia korzyści dla stron zaangażowanych w realizację programu. Jednostka naukowa otrzyma środki na sfinansowanie stypendium dla doktoranta oraz uzyska możliwość ryczałtowego dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej na potrzeby badań prowadzonych przez uczestników programu. W odpowiedzi na wątpliwość dotyczącą obniżenia poziomu prac naukowych należy wskazać, że intencją projektodawcy nie jest ułatwianie uzyskiwania stopni naukowych

			<p>wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta, co spowoduje pogłębienie podziałów finansowych pomiędzy dwoma kategoriami doktorantów.</p>	<p>(rozumiane jako obniżanie poziomu wymagań), ale udroźnienie ścieżki kariery akademickiej dla osób wykazujących się osiągnięciami wdrożeniowymi, co jest istotne z punktu widzenia wskazanych w OSR problemów związanych z brakiem współpracy między sektorem nauki a biznesem. W projekcie dokonana zostanie modyfikacja definicji rozprawy doktorskiej polegająca na wskazaniu, że wdrożenie ma dotyczyć wyników własnych badań naukowych. Ponadto należy podkreślić, że pozostałe warunki, które powinna spełniać rozprawa doktorska, zawarte w projektowanym art. 13 ust. 1, tj. wykazanie ogólnej wiedzy teoretycznej kandydata w danej dyscyplinie naukowej, umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej, pozostają bez zmian.</p> <p>Dodatkowe wymagania i procedury są związane tylko z programem „Doktorat wdrożeniowy” i są one niezbędne do jego wprowadzenia.</p> <p>Proponowane w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” stypendium doktoranckie powinno stanowić dodatkową zachętę do udziału w programie, który – na co wskazano w uzasadnieniu projektu – ma być instrumentem wspierającym zainteresowanie nową ścieżką kariery. Stypendium powinno również być istotnym czynnikiem motywującym doktorantów do zaangażowania się w realizację obowiązków związanych z udziałem w programie. Jednocześnie należy wskazać, że w</p>
--	--	--	---	---

				obecnym stanie prawnym wszyscy doktoranci otrzymujący stypendium mogą być zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy. Mogą więc pobierać jednocześnie wynagrodzenie oraz otrzymywać stypendium doktoranckie.
68	Art. 3 pkt 2	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	<p>Dodawanym w art. 3 pkt 2 projektu ust. 3i-3j proponuje się nadać brzmienie:</p> <p>„3i. Podmiot, o którym mowa w ust. 3h, może zgłosić do udziału w programie, o którym mowa w ust. 3f, osobę posiadającą tytuł zawodowy magistra lub równorzędny, przyjętą na studia doktoranckie prowadzone przez ten podmiot. Do programu może przystąpić corocznie nie więcej niż 500 osób.</p> <p>3j. Kształcenie uczestnika studiów doktoranckich biorącego udział w programie, o którym mowa w ust. 3f, odbywa się we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem, który wskazuje, spośród swoich pracowników, kandydata na opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego.”.</p> <p>Brak jest uzasadnienia dla ograniczenia programu tylko i wyłącznie dla osób, które są lub zostaną zatrudnione w przedsiębiorstwie. Wymóg zatrudnienia w przedsiębiorstwie może stanowić znaczącą barierę dla młodych naukowców. Z drugiej strony premiuje wieloletnich pracowników firmy chcących wykorzystać program do podniesienia swojego wynagrodzenia bez kosztów po stronie pracodawcy. Wymóg wprowadza poczucie, że doktorat jest „wdrożeńowy” wtedy, gdy doktorant łączy pracę nad doktoratem z pracą w firmie, a nie gdy jego przedmiot stanowi potencjalną wartość komercjalizacyjną. Proponuje się, aby przymus zatrudnienia doktoranta zamienić na możliwość. Proponuje się również, by w sytuacji ustanowienia stosunku pracy, zachowywał on prawa opisane w ust 3l. W przypadku, gdy przedsiębiorca lub inny podmiot nie decyduje się zatrudnić doktoranta, jego wynagrodzenie ogranicza się do stypendium w wysokości minimalnego wynagrodzenia asystenta.</p>	<p>Uwaga niezasadna. Celem programu jest rozwijanie współpracy jednostek naukowych z otoczeniem społeczno-gospodarczym w ramach studiów doktoranckich. Przyjęty model studiów dualnych nie może być rzetelnie realizowany bez zatrudnienia doktoranta w podmiocie, którego problem próbuje rozwiązać dzięki prowadzonym przez siebie badaniom naukowym.</p>
69	Art. 3 pkt 2	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	<p>W ramach programu „Doktorat wdrożeńowy”, doktorant zatrudniony w przedsiębiorstwie będzie pracował nad swoim doktoratem w jednostce naukowej i jednocześnie będzie wypłacane mu stypendium. Zgodnie z OSR, pracodawcy uczestników studiów doktoranckich biorących udział w programie uzyskają możliwość m.in. rozwiązania konkretnego problemu w</p>	<p>Uwaga niezasadna. Należy zwrócić uwagę przede wszystkim na to, że program „Doktorat wdrożeńowy” jest otwarty zarówno dla przedsiębiorców z Polski, jak i z zagranicy. Środki finansowe w ramach programu będą</p>

			<p>ramach studiów doktoranckich swojego pracownika oraz podnoszenia kompetencji tego pracownika. Ponadto, w ocenie projektodawcy, stypendium przyznane doktorantowi wpłynie na niższe koszty jego zatrudnienia w przedsiębiorstwie. W związku z powyższym należy zwrócić uwagę, że w ramach przedmiotowego programu przedsiębiorca zatrudniający doktoranta uzyska preferencje stanowiące pomoc publiczną lub pomoc <i>de minimis</i> m.in. w formie obniżenia kosztów zatrudnienia takiego pracownika. Tym samym do programu powinny mieć zastosowanie odpowiednie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014 r.) lub rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy <i>de minimis</i> (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013 r.). Ponadto, należy zauważyć, że np. wsparcie w ramach wskazanego w OSR duńskiego programu (Nr SA.45265/2016/X) stanowi pomoc publiczną dla przedsiębiorców na badania przemysłowe, udzielaną zgodnie z rozporządzeniem Komisji nr 651/2014.</p>	<p>kierowane do jednostek naukowych prowadzących studia doktoranckie (które będą wnioskodawcami w procesie przyznawania środków), a nie do przedsiębiorców. Dlatego potencjalne korzyści dla przedsiębiorcy są trudne do oszacowania, w przeciwieństwie do przywołanego duńskiego programu, który opiera się na bezpośrednim transferze środków finansowych do przedsiębiorcy. W ramach projektowanego programu oferowane jest stypendium dla doktoranta oraz dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej w celu realizacji badań naukowych lub prac rozwojowych prowadzonych w ramach studiów doktoranckich, które otrzyma jednostka naukowa. Przedsiębiorca nie będzie otrzymywał bezpośredniego wsparcia. Dodatkowo musi zatrudnić doktoranta w pełnym wymiarze czasu pracy (program nie jest skierowany jedynie do osób już pracujących u danego pracodawcy), umożliwić mu realizację zadań związanych z programem oraz musi wskazać opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego spośród swoich pracowników, co oznacza dodatkowe zadania dla tych pracowników i koszty dla pracodawcy.</p>
70	OSR	<p>Komisja Europejska, Wspólne Centrum Badawcze, dr Katarzyna Szkuta</p>	<p>Zgodnie z wnioskami z raportu Joint Research Centre (https://rio.jrc.ec.europa.eu/en/library/intersectoral-mobility-and-knowledge-transfer-preliminary-evidence-impact-intersectoral), bardzo ważne jest zaplanowanie ewaluacji od początku wdrożenia programu, aby twarde dane były dostępne do przeprowadzenia ewaluacji ex-post. W przypadku projektu jedynym wskaźnikiem jest liczba obronionych doktoratów. Nie mierzy on jednak szerzej ujętego wpływu tego programu na rozwój współpracy między nauką a biznesem, który jest ważnym celem projektu. Ważne jest ustalenie celu projektu i przygotowanie odpowiednich wskaźników ilościowych, które</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna. Jednostki naukowe będą składały wnioski o przyznanie i uruchomienie środków finansowych w ramach programu w systemie teleinformatycznym Obsługa Systemów Finansowania, na formularzu, który będzie zamieszczony na stronie: osf.opi.org.pl. Formularz będzie obejmował informacje umożliwiające kontakt z uczestnikiem programu, jego pracodawcą oraz</p>

			<p>mogłyby mierzyć skuteczności i efektywność interwencji, unikając mierzenia wyłącznie subiektywnych ocen uczestników programu. W ww. raporcie przeanalizowano dostępne ewaluacje doktoratów wdrożeniowych i opisano dostępne wskaźniki. Wskaźnikami mogłyby być np. informacje na temat wspólnych publikacji, patentów (<i>co-publications, co-patenting with business</i>), ale także losów uczestników projektowanego programu w porównaniu do losów osób rozwijających karierę czysto naukową (e.g. czy częściej znajdują zatrudnienie w biznesie, czy ich pierwsza płaca jest wyższa niż średnia doktora zwykłej ścieżki, czy częściej poruszają się pomiędzy biznesem a nauka). Wskaźnikami mogłyby być również trudno mierzalne, ale ważne informacje na temat zysków przedsiębiorstw (zysków monetarnych, np. wzrost sprzedaży, ale także usprawnień organizacyjnych) oraz późniejszej współpracy przedsiębiorstw z uczelniami lub uczelni z biznesem. Można też spojrzeć szerzej na wzrost wskaźnika naukowców zatrudnionych w biznesie, choć oczywiście skala tego projektu nie będzie miała bezpośredniego wpływu na wskaźnik ogólnopolski.</p>	<p>jednostką naukową, w której realizowany jest program. Dzięki temu możliwe będzie przesłanie ankiety do interesariuszy programu. Oprócz tego jednostki naukowe będą obowiązane do składania raportów rocznych i raportu końcowego z realizacji programu przez poszczególnych uczestników. Możliwość identyfikacji pracodawców biorących udział w programie na podstawie numeru NIP umożliwi porównanie wyników ich działalności, w szczególności w zakresie działalności badawczo-rozwojowej i innowacyjnej, z podobnymi podmiotami. Pkt 12 OST zostanie uzupełniony.</p>
71	OSR	Komitet Polityki Naukowej	<p>W OSR zamieszczono zdanie: „Według opinii członków Komitetu Polityki Naukowej, wyrażanych podczas posiedzenia w dniu 6 lipca 2016 r., uczelnie byłyby zainteresowane pozyskaniem osób z wybitnym doświadczeniem w zakresie wdrożeń, jeżeli możliwe byłoby nadanie takiej osobie uprawnień samodzielnego pracownika naukowego”. KPN podtrzymuje stanowisko, że korzystne byłoby zatrudnianie na uczelniach osób posiadających wybitne doświadczenie poprzez rolę nauczycieli akademickich. KPN nie zgadza się jednak, że osoby takie powinny mieć nadawane uprawnienia samodzielnego pracownika naukowego. Cel przedstawiony w OSR można i trzeba osiągnąć na inne sposoby, stwarzając system zachęt do zaangażowania osób z wybitnymi osiągnięciami wdrożeniowymi w roli nauczycieli akademickich, a nie samodzielnymi pracownikami naukowymi.</p>	<p>Uwaga niezasadna. Intencją projektodawcy jest udrożnienie ścieżki kariery akademickiej dla osób wykazujących się osiągnięciami wdrożeniowymi, co jest istotne z punktu widzenia wskazanych w OSR problemów związanych z brakiem współpracy między sektorem nauki a biznesem. Osoby te będą miały możliwość wrócić na uczelnię i rozwijać swoją karierę w zakresie badań. To rozwiązanie obejmuje w praktyce również udrożnienie kariery tych osób w roli nauczycieli akademickich.</p>
72	Uzasadnienie	Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich	<p>Jeżeli celem proponowanych zmian w ustawach jest zachęcenie osób planujących karierę naukową do ukierunkowania jej na wdrażanie wyników badań, to grupą docelową są doktoranci lub osoby rozważające podjęcie studiów doktoranckich („planujące karierę naukową”), a nie pracownicy przedsiębiorstw. Natomiast założenia programu „Doktorat wdrożeniowy” są raczej otwarciem możliwości zdobywania stopnia doktora (czyli stopnia naukowego) przez osoby nieprowadzące działalności naukowej, pracujące w</p>	<p>Uwaga niezasadna. Cel programu „doktorat wdrożeniowy” został sformułowany w projektowanym art. 26 ust. 3f ustawy o zasadach finansowania nauki. Koncepcja programu jest dostosowana do tego celu. Należy podkreślić, że uzyskanie uprawnień równoważnych nie oznacza uzyskania stopnia</p>

		<p>przedsiębiorstwach. W całości popierając chęć motywowania do podejmowania prac wdrożeniowych, trzeba stwierdzić, że zaproponowana droga powoduje powstawanie niekorzystnych efektów ubocznych, których skutki należy z pewnością wziąć pod uwagę przy ocenie projektu ustawy.</p> <p>Uzasadnienie nadawania uprawnień równoważnych habilitacyjnym opiera się na merytorycznie i formalnie wątpliwych przesłankach:</p> <p>a) jeżeli celem wprowadzania nowych regulacji jest umożliwienie praktykom uczestnictwa w procesie dydaktycznym lub w badaniach prowadzonych w instytucjach akademickich lub badawczych, to należałoby takie rozwiązania zawrzeć w przepisach dotyczących minimum kadrowego, promotorstwa w przewodach doktorskich lub kryteriów zatrudniania na stanowiskach profesorskich. Droga okrężna, poprzez nadawanie stopni naukowych za osiągnięcia niemające charakteru naukowego prowadzi do rozmycia sensu i znaczenia pojęcia habilitacji. Z uzasadnienia projektu nie wynika, że autorzy dokonali pełnej analizy skutków wynikających z istnienia licznych przepisów, w których doktorat lub habilitacja występują jako kryteria uprawnień lub warunki stosowania różnych rozwiązań prawnych (np. odbycie aplikacji prawnej vs. studia doktoranckie w zakresie prawa), a które będą miały zastosowanie także do „wdrożeniowych” doktoratów lub „praktycznych” habilitacji;</p> <p>b) uzasadnienie trybu nadawania uprawnień równoważnych habilitacyjnym poprzez stwierdzenie, że jest to decyzja w zakresie władztwa zakładowego, wydaje się błędne; uprawnienia takie, po ich otrzymaniu, nie są ograniczone do funkcjonowania w ramach nadającego je zakładu, ale są uprawnieniami osobistymi wywierającymi nieograniczone w czasie skutki w skali całego systemu nauki i szkolnictwa wyższego. Decyzje o nadaniu doktoratu lub habilitacji, ze względu na te właśnie skutki, nigdy nie były traktowane jako akty władztwa zakładowego, o czym świadczy chociażby szczegółowe definiowanie kryteriów oraz procedury w ustawach oraz rozporządzeniach ministra.</p>	<p>doktora habilitowanego. Tym samym nie istnieje zagrożenie wykorzystania uprawnień związanych z posiadaniem stopnia doktora lub doktora habilitowanego do rozwijania kariery zawodowej w innych obszarach. Równoważność dotyczy uprawnień wskazanych w przepisach dotyczących systemu stopni naukowych, szkolnictwa wyższego oraz systemu nauki, odwołujących się wprost do art. 21a ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym.</p>
--	--	---	--

KPRM

AAA185273

Warszawa, 24 stycznia 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1628.2016 / 6 / rj

dot.: RM-10-7-17 z 23.01.2017 r.

Centralna Obsługa		Kancelarii Rządowej	
Wpl.	25 -01- 2017	RM-6592-2017	
KANCELARIA OGÓLNA		w RM	
		7	

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.
Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra
Spraw Zagranicznych
Renata Szczech
Podsekretarz Stanu

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Do wiadomości Rady Ministrów
Pan Jarosław Gowin
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Nauki i Szkolnictwa Wzruszego

w ślad za faksem

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania, przekazywania oraz rozliczania
środków finansowych na naukę w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”**

Na podstawie art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, 1933 i 2260) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, o którym mowa w art. 26 ust. 3f ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, zwanej dalej „ustawą”, w tym tryb:
 - a) oceny wniosków o przyznanie środków finansowych,
 - b) oceny realizacji finansowanych zadań;
- 2) szczegółowy zakres informacji zawartych we wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”;
- 3) szczegółowy zakres informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 3k i 3l ustawy;
- 4) tryb wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”;
- 5) tryb przyznawania stypendium doktoranckiego w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” oraz okresy, na które jest przyznawane;
- 6) szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie rocznym i raporcie końcowym z wykorzystania środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”;

¹⁾ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego kieruje działem administracji – nauka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. poz. 1896).

z uwzględnieniem informacji o realizacji zadań oraz rozliczenia finansowego poniesionych kosztów.

§ 2. Minister właściwy do spraw nauki, zwany dalej „ministrem”, ogłasza corocznie konkurs w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra, nie później niż do dnia 31 marca roku, w którym nastąpi przyznanie środków finansowych w ramach programu.

§ 3. 1. Minister przyznaje środki finansowe w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” na podstawie wniosku o przyznanie środków finansowych, zawierającego informacje, których szczegółowy zakres określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Jednostka naukowa lub uczelnia, zwana dalej „wnioskodawcą”, składa, w terminie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia konkursu, wniosek o przyznanie środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, w systemie teleinformatycznym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. 352 i 1579), wskazanym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra, zwanym dalej „systemem”, z tym, że informacje określone w części A załącznika nr 1 składa się dodatkowo w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej ministra.

3. Do informacji określonych w części A wniosku dołącza się oświadczenia wnioskodawcy o:

- 1) zgodności ze stanem faktycznym i prawnym informacji zawartych we wniosku złożonym w systemie;
- 2) wyrażeniu zgody na przesyłanie korespondencji za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 r. poz. 1030 i 1579).

§ 4. Do rozpatrzenia są kierowane wyłącznie wnioski kompletne, spełniające wymagania formalne określone w rozporządzeniu. W przypadku złożenia wniosku niespełniającego tych wymagań, wzywa się wnioskodawcę, za pośrednictwem systemu, do usunięcia braków formalnych w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, z pouczeniem, że ich nieusunięcie spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

§ 5. 1. Wniosek o przyznanie środków finansowych jest oceniany przez zespół powołany przez ministra na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy, zwany dalej „zespołem”, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jego złożenia.

2. Przy ocenie wniosku uwzględnia się kryteria określone w art. 13b ust. 1 ustawy oraz:

- 1) zgodność z celami polityki naukowej, naukowo-technicznej, innowacyjnej i społecznej państwa;
- 2) doświadczenie i potencjał wnioskodawcy w zakresie współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym w ramach działalności badawczo-rozwojowej;
- 3) praktyczne znaczenie przedstawionej koncepcji prowadzenia studiów doktoranckich we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym;
- 4) prawidłowość wykorzystania wcześniej przyznanych środków finansowych na naukę.

3. Zespół przedstawia ministrowi ocenę wniosków wraz z propozycją przyznania albo odmowy przyznania środków finansowych w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” oraz uzasadnieniem.

§ 6. 1. Wnioskodawca, po otrzymaniu decyzji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy, przyznającej środki finansowe w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, w terminie do 20 września roku, w którym ogłoszono konkurs, składa w systemie informacji niezbędne do przekazania środków finansowych oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 3k i 3l ustawy, których szczegółowy zakres określa załącznik nr 2 do rozporządzenia, z tym, że informacje określone w części A załącznika nr 2 składa się dodatkowo w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej ministra. Przepisy § 3 ust. 3 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. Do informacji, o których mowa w ust. 1, dołącza się elektroniczne kopie:

- 1) dokumentu potwierdzającego, że uczestnik studiów doktoranckich jest lub zostanie zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy u przedsiębiorcy lub w innym podmiocie, który wyraził zgodę na jego udział w studiach doktoranckich w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”;
- 2) oświadczenia uczestnika studiów doktoranckich o wyrażeniu zgody na przetwarzanie jego danych osobowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922).

§ 7. 1. Wnioskodawca, w terminie do 20 października roku, w którym ogłoszono konkurs, składa w urzędzie obsługującym ministra 4 egzemplarze umowy, o której mowa w art. 13a pkt 1 ustawy, podpisanej przez uprawnione osoby.

2. Niedotrzymanie terminu, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za rezygnację z zawarcia umowy i przyznanych środków finansowych.

§ 8. Środki finansowe w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” są przekazywane wnioskodawcom raz w roku.

§ 9. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot zatrudniający uczestnika studiów doktoranckich, nie później niż do dnia rozpoczęcia studiów, wskazuje kandydata na opiekuna pomocniczego i przedstawia dokumenty potwierdzające posiadanie przez niego kwalifikacji, o których mowa w art. 20 ust. 7 lub 7a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882 i 1311), albo oświadczenie kandydata o posiadaniu tych kwalifikacji.

2. Opiekuna pomocniczego wyznacza kierownik jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektor jednostki naukowej.

3. Opiekun pomocniczy może być zmieniony na wniosek uczestnika studiów doktoranckich, kierownika studiów doktoranckich albo przedsiębiorcy lub innego podmiotu, zatrudniającego uczestnika studiów doktoranckich.

§ 10. 1. Stypendium doktoranckie na pierwszym roku studiów doktoranckich przyznaje uczestnikowi studiów doktoranckich kierownik jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektor jednostki naukowej niezwłocznie po zawarciu umowy, o której mowa w § 7 ust. 1.

2. Stypendium doktoranckie na drugim i kolejnych latach studiów doktoranckich przyznaje kierownik jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektor jednostki naukowej niezwłocznie po otrzymaniu pozytywnej oceny zespołu w sprawie raportu rocznego.

3. Stypendium doktoranckie jest przyznawane na okres 12 miesięcy i wypłacane co miesiąc.

4. Stypendium doktoranckie jest przyznawane niezależnie od otrzymywanych przez doktoranta:

1) świadczeń ze środków funduszu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów, o których mowa w art. 199 ust. 1 pkt 1–4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1841, 1933, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60);

- 2) środków w ramach pomocy materialnej, o której mowa w art. 199a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym;
- 3) stypendiów naukowych, o których mowa w art. 199b ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym;
- 4) stypendium za wybitne osiągnięcia, o którym mowa w:
 - a) art. 199 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym,
 - b) art. 37a ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 371, 1079, 1311 i 2260),
 - c) art. 70a ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2016 r. poz. 572, 1311, 1933 i 2260);
- 5) stypendium doktorskiego, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

5. W przypadku przedłużenia okresu odbywania studiów doktoranckich w przypadkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 201 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, z wyłączeniem przedłużenia z powodu konieczności prowadzenia długotrwałych badań naukowych realizowanych w ramach tych studiów, wstrzymuje się wypłatę stypendium doktoranckiego na czas przerwy w odbywaniu studiów.

6. W przypadku skreślenia doktoranta z listy uczestników studiów doktoranckich zaprzestaje się wypłaty stypendium doktoranckiego z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym decyzja o skreśleniu stała się ostateczna.

7. Doktorantowi otrzymującemu stypendium doktoranckie, który ukończył studia doktoranckie w terminie wcześniejszym niż określony w programie tych studiów oraz uzyskał wyróżniającą ocenę rozprawy doktorskiej, za okres pozostały do terminu ukończenia studiów doktoranckich określonego w programie tych studiów wypłaca się środki finansowe w wysokości stanowiącej iloczyn kwoty otrzymywanego miesięcznie stypendium doktoranckiego oraz liczby miesięcy, o które został skrócony okres odbywania studiów doktoranckich, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy.

§ 11. W przypadkach, o których mowa w § 10 ust. 5–7, wnioskodawcy nie przysługują środki finansowe na dofinansowanie kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej.

§ 12. 1. Wnioskodawca, któremu przyznano środki finansowe, składa raporty roczne i raport końcowy z ich wykorzystania, zawierające informacje, których szczegółowy zakres określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

2. Raport roczny i raport końcowy składa się w systemie, z tym że informacje określone w części A załącznika nr 3 składa się w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP albo kwalifikowanym podpisem elektronicznym, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej ministra. Przepisy § 3 ust. 3 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

3. Raport roczny składa się w terminie do dnia 15 lipca roku następującego po roku przekazania środków finansowych według stanu na 30 czerwca.

4. Raport końcowy składa się w terminie do dnia 15 października ostatniego roku realizacji zadania według stanu na 30 września.

5. W przypadku złożenia niekompletnego lub sporządzonego nieprawidłowo raportu rocznego albo raportu końcowego wzywa się wnioskodawcę do usunięcia braków formalnych, uzupełnienia lub poprawienia raportu w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, z pouczeniem, że ich nieusunięcie w terminie spowoduje nieprzyjęcie raportu przez ministra.

§ 13. 1. Raporty roczne i raporty końcowe są oceniane przez zespół.

2. Przy ocenie raportu rocznego uwzględnia się kryteria określone w art. 13d ust. 3 ustawy oraz:

- 1) związek tematu pracy badawczej z działalnością pracodawcy uczestnika studiów doktoranckich;
- 2) postępy w realizacji badań naukowych uczestnika studiów doktoranckich.

3. Przy ocenie raportu końcowego uwzględnienia się kryteria określone w art. 13d ust. 3 ustawy oraz:

- 1) zgodność zakresu merytorycznego zrealizowanego zadania z wnioskiem i umową;
- 2) wartość naukową wyników badań naukowych i ich znaczenie dla rozwoju nauki;
- 3) praktyczne znaczenie uzyskanych wyników badań naukowych i potencjał w zakresie ich zastosowania w sferze gospodarczej lub społecznej;
- 4) prawidłowość wydatkowania środków finansowych na realizację zadania i zasadność wydatków w stosunku do uzyskanych wyników;
- 5) sposób upowszechniania wyników badań naukowych;

6) złożenie rozprawy doktorskiej i ocenę jej przedmiotu w zakresie możliwości wdrożenia przedstawionych w niej wyników własnych badań naukowych.

4. Zespół przekazuje ministrowi ocenę raportu rocznego lub raportu końcowego w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia ich złożenia.

§ 14. 1. Minister na podstawie oceny raportu końcowego uznaje umowę za wykonaną, wykonaną nienależycie lub niewykonaną.

2. W przypadku uznania umowy za niewykonaną lub wykonaną nienależycie, środki finansowe podlegają zwrotowi w całości lub w części na rachunek bankowy urzędu obsługującego ministra wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia stwierdzenia tych okoliczności do dnia ich zwrotu.

§ 15. 1. W przypadku stwierdzenia, że przekazany raport roczny lub raport końcowy, stanowiący podstawę do rozliczenia przyznanych środków finansowych, nie został sporządzony prawidłowo, minister może dokonać ponownej oceny realizacji zadania i rozliczenia środków finansowych.

2. Środki finansowe wykorzystane niezgodnie z umową podlegają zwrotowi na rachunek bankowy urzędu obsługującego ministra wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia stwierdzenia tych okoliczności do dnia ich zwrotu.

§ 16. 1. W roku 2017 minister ogłosi konkurs w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” nie później niż do dnia 20 kwietnia.

2. W roku 2017:

- 1) wnioski, o których mowa w § 3 ust. 2, składa się w postaci papierowej;
- 2) wezwań, o których mowa w § 4 zdanie 2, dokonuje się w postaci papierowej;
- 3) informacje, o których mowa w § 6 ust. 1, składa się w postaci papierowej.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER

NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Nauki i Szkolnictwa
Wyższego
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

**SZCZEGÓŁOWY ZAKRES INFORMACJI ZAWARTYCH WE WNIOSKU
O PRYZNANIE ŚRODKÓW FINANSOWYCH W RAMACH PROGRAMU
„DOKTORAT WDROŻENIOWY”**

A. DANE WNIOSKODAWCY

1. Nazwa, siedziba i adres (w przypadku uczelni należy podać nazwę podstawowej jednostki organizacyjnej zgodnie ze statutem uczelni).
2. Numer telefonu, numer faksu, adres e-mail, adres strony internetowej.
3. Numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer REGON.
4. Kategoria naukowa.
5. Imię i nazwisko kierownika wnioskodawcy (jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektora jednostki naukowej).
6. Imię i nazwisko osoby upoważnionej do podpisywania wniosków i umów (jeżeli do podpisywania wniosków i umów upoważniona została inna osoba niż wskazana w ust. 5).

B. INFORMACJE OGÓLNE O ZADANIU

1. Opis zadania lub zadań planowanych do realizacji stanowiący opis koncepcji prowadzenia studiów doktoranckich w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, zawierający informacje o:
 - 1) planowanych obszarach wiedzy, dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych albo dziedzinach sztuki i dyscyplinach artystycznych;
 - 2) nazwie studiów doktoranckich;
 - 3) planowanym programie studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach;
 - 4) planowanej liczbie uczestników studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach;
 - 5) planowanej współpracy z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami;
 - 6) związku programu studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach z celami polityki naukowej, naukowo-technicznej, innowacyjnej i społecznej państwa.
2. Harmonogram zadania planowanego do realizacji – wstępne określenie czasu trwania studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach.

C. INFORMACJE O WNIOSKODAWCY

1. Opis doświadczenia wnioskodawcy we współpracy z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami w zakresie działalności badawczo-rozwojowej w zakresie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i dyscyplin naukowych albo dziedzin sztuki i dyscyplin artystycznych, w których wnioskodawca planuje prowadzić studia doktoranckie w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, z ostatnich 5 lat.
2. Informacja o liczbie rozpraw doktorskich stanowiących prace projektowe, konstrukcyjne,

technologiczne lub artystyczne, na podstawie których nadano stopnie doktora w ostatnich 5 latach.

D. INFORMACJE O KOSZTACH

1. Poszczególne pozycje kosztorysu (kwoty w zł):

Koszty	Rok 20..	Rok 20..	Rok 20..	Rok 20..	Razem
Stypendia doktoranckie					
Kwota dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej					
Koszty ogółem					

2. Uzasadnienie kosztów realizacji zadania uwzględniające w szczególności planowaną liczbę uczestników studiów doktoranckich, program i czas trwania studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach.

E. DANE OSOBY ODPOWIEDZIALNEJ ZA SPORZĄDZENIE WNIOSKU

1. Imię i nazwisko.
2. Stanowisko służbowe.
3. Służbowy numer telefonu i służbowy adres e-mail.

F. PODPIS WNIOSKODAWCY

Podpis ze wskazaniem imienia, nazwiska, stanowiska służbowego.

**SZCZEGÓŁOWY ZAKRES INFORMACJI NIEZBĘDNYCH DO PRZEKAZANIA
ŚRODKÓW FINANSOWYCH W RAMACH PROGRAMU „DOKTORAT
WDROŻENIOWY” ORAZ ZMIANY DECYZJI O PRYZNANIU ŚRODKÓW
FINANSOWYCH**

A. DANE WNIOSKODAWCY

1. Nazwa, siedziba i adres (w przypadku uczelni należy podać nazwę podstawowej jednostki organizacyjnej zgodnie ze statutem uczelni).
2. Numer telefonu, numer faksu, adres e-mail, adres strony internetowej.
3. Numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer REGON.
4. Kategoria naukowa.
5. Imię i nazwisko kierownika wnioskodawcy (jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektora jednostki naukowej).
6. Imię i nazwisko osoby upoważnionej do podpisywania wniosków i umów (jeżeli do podpisywania wniosków i umów upoważniona została inna osoba niż wskazana w ust. 5).

B. INFORMACJE OGÓLNE O ZADANIU

1. Liczba i wykaz osób przyjętych na studia doktoranckie w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, zawierający następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) rok urodzenia;
 - 3) numer PESEL, a w przypadku jego braku nazwa i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 4) numer telefonu (o ile posiada);
 - 5) adres e-mail (o ile posiada).
2. Wykaz tematów badań naukowych, zawierający:
 - 1) imiona i nazwiska uczestników studiów doktoranckich;
 - 2) nazwę i siedzibę pracodawcy albo podmiotu, który zatrudni uczestnika studiów doktoranckich;
 - 3) przedmiot działalności pracodawcy albo podmiotu, który zatrudni uczestnika studiów doktoranckich, określony zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD);
 - 4) obszar wiedzy, dziedzinę nauki i dyscyplinę naukową albo dziedzinę sztuki i dyscyplinę artystyczną;
 - 5) czas trwania studiów doktoranckich;
 - 6) słowa kluczowe.

Wnioskodawca może przedstawić wykaz kandydatów, którzy nie zostali przyjęci na studia doktoranckie w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” z powodu przekroczenia planowanej liczby osób określonej w decyzji o przyznaniu środków finansowych w ramach programu, wraz z wykazem tematów badań naukowych. Wykazy powinny obejmować informacje określone w ust. 1 i 2.

C. SZCZEGÓŁOWY OPIS ZADANIA

- Opis tematu badań naukowych, zawierający informacje o:
 - programie studiów doktoranckich;
 - związku z celami polityki naukowej, naukowo-technicznej, innowacyjnej i społecznej państwa;
 - związku z działalnością pracodawcy, u którego jest lub będzie zatrudniony uczestnik studiów doktoranckich.
- Harmonogram realizacji badań naukowych.

Dla każdej osoby przyjętej na studia doktoranckie w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy” należy przedstawić odrębny opis i harmonogram.

D. INFORMACJE O KOSZTACH

- Poszczególne pozycje kosztorysu (kwoty w zł):

Koszty	Rok 20..	Rok 20..	Rok 20..	Rok 20..	Razem
Stypendia doktoranckie					
Kwota dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej					
Koszty ogółem					

- Uzasadnienie kosztów realizacji zadania uwzględniające w szczególności liczbę uczestników studiów doktoranckich, program i czas trwania studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach.

E. DANE OSOBY ODPOWIEDZIALNEJ ZA SPORZĄDZENIE INFORMACJI

- Imię i nazwisko.
- Stanowisko służbowe.
- Służbowy numer telefonu i służbowy adres e-mail.

F. PODPIS WNIOSKODAWCY

Podpis ze wskazaniem imienia, nazwiska, stanowiska służbowego.

**SZCZEGÓŁOWY ZAKRES INFORMACJI ZAWARTYCH W RAPORCIE
ROCZNYM/KOŃCOWYM Z WYKORZYSTANIA ŚRODKÓW FINANSOWYCH NA
NAUKĘ W RAMACH PROGRAMU „DOKTORAT WDROŻENIOWY”**

A. DANE WNIOSKODAWCY

1. Nazwa, siedziba i adres (w przypadku uczelni należy podać nazwę podstawowej jednostki organizacyjnej zgodnie ze statutem uczelni).
2. Numer telefonu, numer faksu, adres e-mail, adres strony internetowej.
3. Numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer REGON.
4. Imię i nazwisko kierownika wnioskodawcy (jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektora jednostki naukowej).
6. Imię i nazwisko osoby upoważnionej do podpisywania wniosków i umów (jeżeli do podpisywania wniosków i umów upoważniona została inna osoba niż wskazana w ust. 5).

B. INFORMACJE OGÓLNE O ZADANIU

1. Numer decyzji.
2. Numer umowy.
3. Wykaz tematów badań naukowych, zawierający:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko uczestnika studiów doktoranckich;
 - 2) nazwę i siedzibę pracodawcy uczestnika studiów doktoranckich;
 - 3) przedmiot działalności pracodawcy uczestnika studiów doktoranckich, określony zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD);
 - 4) obszar wiedzy, dziedzinę nauki i dyscyplinę naukową albo dziedzinę sztuki i dyscyplinę artystyczną;
 - 5) czas trwania studiów doktoranckich;
 - 6) słowa kluczowe;
 - 7) stan realizacji zadania, w tym informacja o złożeniu rozprawy doktorskiej.

C. SYNTETYCZNY OPIS POSTĘPU W REALIZACJI ZADANIA

Na odrębnej stronie, maksimum 2 strony formatu A4, w nagłówku opisu należy podać temat badań naukowych. Opis powinien uwzględniać związek badań naukowych z działalnością pracodawcy, u którego jest zatrudniony uczestnik studiów doktoranckich (treść i opis do ewentualnego wykorzystania przez ministra właściwego do spraw nauki).

Dla każdego uczestnika studiów doktoranckich należy przedstawić odrębny opis.

D. WYKAZ OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH I W OBSZARZE BADAWCZO-ROZWOJOWYM

Dla każdego uczestnika studiów doktoranckich należy przedstawić odrębny wykaz.

E. WYKAZ PRAC PRZYJĘTYCH DO DRUKU LUB OPUBLIKOWANYCH W WYNIKU REALIZACJI ZADANIA

Tytuł publikacji, autorzy, wydawnictwo – nazwa, tom, rok, strony (w przypadku prac opublikowanych dołącza się kopię pracy lub kopie pierwszej i ostatniej strony tej pracy, a w przypadku prac złożonych do druku – dokument potwierdzający przyjęcie do druku).

Dla każdego uczestnika studiów doktoranckich należy przedstawić odrębny wykaz.

F. INNE FORMY UPOWSZECHNIENIA WYNIKÓW

Informacje o upowszechnianiu wyników badań naukowych w ramach realizacji zadania – konferencje, sympozja, wdrożenia, patenty, Internet, liczba i nazwa pozycji zamieszczonych w publicznych bazach danych z podaniem nazwy bazy.

Dla każdego uczestnika studiów doktoranckich należy przedstawić odrębną informację.

G. OCENA REALIZACJI ZADANIA

Informacja, czy zadanie jest realizowane lub czy zostało zrealizowane zgodnie z umową. W przypadku gdy zadanie nie zostało zrealizowane lub nie zostało zrealizowane zgodnie z umową, należy przedstawić szczegółową informację o zmianach warunków realizacji zadania wraz z uzasadnieniem.

Dla każdego uczestnika studiów doktoranckich należy przedstawić odrębną informację .

H. INFORMACJE O KOSZTACH

1. Poszczególne pozycje kosztorysu (kwoty w zł):

Koszty	Rok 20..		Rok 20..		Razem	
	Planowane	Poniesione	Planowane	Poniesione	Planowane	Poniesione
Stypendia doktoranckie						
Kwota dofinansowania kosztów wykorzystania infrastruktury badawczej						
Koszty ogółem						

2. Uzasadnienie kosztów realizacji zadania uwzględniające w szczególności liczbę uczestników studiów doktoranckich, program i czas trwania studiów doktoranckich w poszczególnych obszarach.

I. INFORMACJE O OSOBIE ODPOWIEDZIALNEJ ZA SPORZĄDZENIE RAPORTU
ROCZNEGO/KOŃCOWEGO

1. Imię i nazwisko.
2. Stanowisko służbowe.
3. Służbowy numer telefonu i służbowy adres e-mail.

J. PODPISY OPIEKUNA NAUKOWEGO I WNIOSKODAWCY

Podpisy ze wskazaniem imienia, nazwiska, stanowiska służbowego.

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie będzie stanowiło wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.), dodawanego zgodnie z propozycją zawartą w projekcie ustawy o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotem ww. nowelizacji ustaw jest uregulowanie ścieżki kariery akademickiej opartej na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych, ukierunkowanych na zastosowanie ich wyników w sferze gospodarczej lub społecznej, a także ustanowienie – w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki – programu pod nazwą „Doktorat wdrożeniowy”, mającego na celu dofinansowanie kosztów związanych ze studiami doktoranckimi, na których kształcenie odbywa się we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem, zainteresowanym określonym obszarem badań naukowych lub prac rozwojowych.

W przepisach art. 4 ustawy o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw określono nie tylko cel programu, ale także: warunki, jakie musi spełniać podmiot (jednostka naukowa albo uczelnia), aby ubiegać się o przyznanie środków w ramach programu, warunki, jakie musi spełniać osoba będąca uczestnikiem studiów doktoranckich objętych programem, limit osób, które corocznie mogą rozpocząć udział w programie, obowiązek pracodawcy wskazania kandydata na osobę pełniącą pomocniczą funkcję w opiece nad doktorantem, szczególne uprawnienia przysługujące doktorantowi jako pracownikowi oraz obowiązek przedstawienia przez doktoranta rozprawy doktorskiej.

Zakłada się, że osoba biorąca udział w programie będzie pracownikiem uzyskującym wynagrodzenie w ramach umowy o pracę i jednocześnie doktorantem otrzymującym stypendium doktoranckie w wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta, ustalonego w przepisach o wynagradzaniu nauczycieli akademickich.

W związku z tym, że kształcenie doktoranta będzie odbywało się we współpracy z przedsiębiorcą lub innym zatrudniającym go podmiotem, pracodawca będzie miał obowiązek wskazania, spośród swoich pracowników, kandydata na opiekuna pomocniczego i promotora pomocniczego. Opiekunem pomocniczym lub promotorem pomocniczym będzie mogła zostać osoba spełniająca wymogi określone w art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach

naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882, z późn. zm.), albo posiadająca co najmniej pięcioletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności badawczo-rozwojowej lub osiągnięcia w pracach wdrożeniowych.

Pozostałe kwestie, tj. szczegółowe kryteria i tryb przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych w ramach programu, szczegółowy zakres informacji zawartych we wniosku o przyznanie środków finansowych, a także informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach określonych w ustawie, tryb wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego (promotor pomocniczy byłby wyznaczany na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki), tryb przyznawania stypendium doktoranckiego oraz okresy, na które jest przyznawane, szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie rocznym i raporcie końcowym z wykorzystania środków finansowych, mają zostać określone przez ministra właściwego do spraw nauki w drodze projektowanego rozporządzenia.

W projekcie rozporządzenia zaproponowano następujące rozwiązania:

- 1) konkurs w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, zwanego dalej „programem”, będzie ogłaszany (corocznie) nie później niż do dnia 31 marca, aby środki na realizację programu mogły być uruchomione niezwłocznie po rozpoczęciu nowego roku akademickiego; z tego samego względu okres na złożenie wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu wynosi jeden miesiąc od dnia ogłoszenia konkursu;
- 2) ze względu na ograniczenie maksymalnej liczby stypendiów przyznawanych corocznie w ramach programu do 500, co wiąże się z koniecznością prowadzenia rekrutacji uczestników programu przez uprawnione jednostki naukowe i uczelnie, dla zapewnienia prawidłowego przebiegu tego procesu, oprócz wniosku o przyznanie środków finansowych (którego zakres określa załącznik nr 1 do projektowanego rozporządzenia) przewidziana jest również informacja poprzedzająca przekazanie środków finansowych (której zakres określa załącznik nr 2 do projektowanego rozporządzenia), składana po przeprowadzeniu rekrutacji uczestników studiów doktoranckich, która jednocześnie ma umożliwić ewentualną zmianę decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach określonych w ustawie;
- 3) ponieważ wniosek o przyznanie środków finansowych w ramach programu jest składany przed przeprowadzeniem rekrutacji uczestników studiów doktoranckich, a jednym

z oczekiwanych efektów realizacji programu jest zwiększenie liczby wdrożeń wyników badań naukowych, rozporządzenie nie przewiduje ograniczenia wyłączającego zadania badawcze aktualnie wykonywane w jednostce naukowej lub uczelni;

- 4) wniosek o przyznanie środków finansowych obejmuje informacje o jednostce naukowej, w szczególności dotyczące współpracy z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami w zakresie działalności badawczo-rozwojowej (zgodnie z przepisami art. 26 ust. 3h ustawy); informacje o uczestnikach studiów doktoranckich w ramach programu przekazywane są w informacji poprzedzającej przekazanie środków finansowych, składanej po przeprowadzeniu rekrutacji na studia doktoranckie;
- 5) kryteriami oceny wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu są m.in. doświadczenie jednostki naukowej lub uczelni oraz jej potencjał w zakresie współpracy z otoczeniem gospodarczym;
- 6) opiekuna pomocniczego, będącego pracownikiem podmiotu zatrudniającego uczestnika studiów doktoranckich, będzie wyznaczał kierownik jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektor jednostki naukowej;
- 7) stypendium doktoranckie będzie przyznawane przez kierownika jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektora jednostki naukowej – na pierwszym roku po zawarciu umowy między jednostką a ministerstwem, a na kolejnych latach – po pozytywnej ocenie raportu rocznego;
- 8) terminy składania raportów rocznych (zawierających w szczególności opis postępu pracy nad rozprawą doktorską oraz wykaz osiągnięć naukowych i w obszarze badawczo-rozwojowym) oraz raportu końcowego korespondują z organizacją roku akademickiego – są to terminy 15 lipca (raport roczny według stanu na 30 czerwca) oraz 15 października (raport końcowy według stanu na 30 września);
- 9) dokumenty związane z programem (wnioski, informacje, raporty roczne i końcowe) będą składane w postaci elektronicznej w systemie Obsługi Systemów Finansowania na stronie osf.opi.org.pl.

W ustawie nowelizującej przyjęto, że nowe przepisy wejdą w życie z dniem 31 marca 2017 r. Zakłada się bowiem, że ścieżka kariery akademickiej oparta na działalności wdrożeniowej powinna zacząć funkcjonować w roku 2017. W roku akademickim 2017/2018 powinno zostać uruchomione kształcenie na studiach doktoranckich w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”. W związku z tym wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia przewidziano na dzień następujący po dniu ogłoszenia. Wejście w życie

rozporządzenia w proponowanym terminie jest pożądane z punktu widzenia możliwości sprawnego wprowadzenia programu „Doktorat wdrożeniowy” i umożliwienia jednostkom naukowym i uczelniom przeprowadzenie rekrutacji na studia doktoranckie, a ministrowi właściwemu do spraw nauki – przeprowadzenia konkursu i przyznania środków w ramach programu. Dlatego proponowane rozwiązanie jest dopuszczalne z punktu widzenia zasad demokratycznego państwa prawnego.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych na naukę w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Dardziński – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Andrzej Kurkiewicz, z-ca dyrektora Departamentu Innowacji i Rozwoju, e-mail: andrzej.kurkiewicz@nauka.gov.pl, tel. 22 52 92 517 Bartłomiej Banaszak, naczelnik Wydziału Analiz i Strategii w Departamencie Nauki, e-mail: bartlomiej.banaszak@nauka.gov.pl, tel. 22 52 92 664 Katarzyna Pietyra, główny specjalista w Departamencie Legislacyjno-Prawnym, e-mail: katarzyna.pietyra@nauka.gov.pl, tel. 22 50 17 854</p>	<p>Data sporządzenia: 19.01.2017 r.</p> <p>Źródło: Upoważnienie ustawowe – art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego: ...</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 26 ust. 3r ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, zwanej dalej „ustawą”, wprowadzonym ustawą z dnia ... o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Ustawa upoważnia ministra właściwego do spraw nauki do określenia w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania, przekazywania oraz rozliczania środków finansowych w ramach programu, o którym mowa w ust. 3f, w tym tryb:
 - a) oceny wniosków o przyznanie środków finansowych,
 - b) oceny realizacji finansowanych zadań,
- 2) szczegółowego zakresu informacji zawartych we wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu,
- 3) szczegółowego zakresu informacji niezbędnych do przekazania środków finansowych w ramach programu oraz zmiany decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 3k i 3l ustawy,
- 4) trybu wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego w ramach programu,
- 5) trybu przyznawania stypendium doktoranckiego w ramach programu oraz okresy, na które jest przyznawane,
- 6) szczegółowego zakresu informacji zawartych w raporcie rocznym i raporcie końcowym z wykorzystania środków finansowych w ramach programu, z uwzględnieniem informacji o realizacji zadań oraz rozliczenia finansowego poniesionych kosztów

– mając na uwadze znaczenie praktyczne zadań przewidzianych do finansowania i ich wpływ na realizację celów polityki naukowej, naukowo-technicznej, innowacyjnej i społecznej państwa, rolę opiekuna pomocniczego w procesie kształcenia uczestnika studiów doktoranckich, związek przyznawanego stypendium doktoranckiego z postępami w realizacji badań naukowych uczestnika studiów doktoranckich, prawidłowość wykorzystania wcześniej przyznanych środków finansowych na naukę oraz potrzebę uzyskiwania informacji niezbędnych do prawidłowego przyznawania oraz rozliczania środków finansowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie rozporządzenia zaproponowano następujące rozwiązania:

- konkurs w ramach programu „Doktorat wdrożeniowy”, zwanego dalej „programem”, będzie ogłaszany (corocznie) nie później niż do dnia 31 marca, aby środki na realizację programu mogły być uruchomione niezwłocznie po rozpoczęciu

nowego roku akademickiego; z tego samego względu termin na złożenie wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu wynosi jeden miesiąc od dnia ogłoszenia konkursu;

- ze względu na ograniczenie maksymalnej liczby uczestników studiów doktoranckich biorących udział w programie do 500 osób, co wiąże się z koniecznością prowadzenia rekrutacji uczestników programu przez uprawnione jednostki naukowe i uczelnie, dla zapewnienia prawidłowego przebiegu tego procesu, oprócz wniosku o przyznanie środków finansowych (którego zakres określa załącznik nr 1 do projektowanego rozporządzenia) przewidziana jest również informacja poprzedzająca przekazanie środków finansowych (której zakres określa załącznik nr 2 do projektowanego rozporządzenia), składana po przeprowadzeniu rekrutacji uczestników studiów doktoranckich, która jednocześnie ma umożliwić ewentualną zmianę decyzji o przyznaniu środków finansowych w przypadkach określonych w ustawie;
- ponieważ wniosek o przyznanie środków finansowych w ramach programu jest składany przed przeprowadzeniem rekrutacji uczestników studiów doktoranckich, a jednym z oczekiwanych efektów realizacji programu jest zwiększenie liczby wdrożeń wyników badań naukowych, rozporządzenie nie przewiduje ograniczenia wyłączającego zadania badawcze aktualnie wykonywane w jednostce naukowej lub uczelni;
- wniosek o przyznanie środków finansowych obejmuje informacje o jednostce naukowej, w szczególności dotyczące współpracy z przedsiębiorcami lub innymi podmiotami w zakresie działalności badawczo-rozwojowej (zgodnie z przepisami art. 26 ust. 3h ustawy); informacje o uczestnikach studiów doktoranckich w ramach programu przekazywane są w informacji poprzedzającej przekazanie środków finansowych, składanej po przeprowadzeniu rekrutacji na studia doktoranckie;
- kryteriami oceny wniosku o przyznanie środków finansowych w ramach programu są m.in. doświadczenie jednostki naukowej lub uczelni oraz jej potencjał w zakresie współpracy z otoczeniem gospodarczym;
- opiekuna pomocniczego, będącego pracownikiem podmiotu zatrudniającego uczestnika studiów doktoranckich, będzie wyznaczał kierownik jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektor jednostki naukowej;
- stypendium doktoranckie będzie przyznawane przez kierownika jednostki organizacyjnej uczelni albo dyrektora jednostki naukowej – na pierwszym roku po zawarciu umowy między jednostką a ministerstwem, a na kolejnych latach – po pozytywnej ocenie raportu rocznego;
- terminy składania raportów rocznych (zawierających w szczególności opis postępu pracy nad rozprawą doktorską oraz wykaz osiągnięć naukowych i w obszarze badawczo-rozwojowym) oraz raportu końcowego korespondują z organizacją roku akademickiego – są to terminy 15 lipca (raport roczny według stanu na 30 czerwca) oraz 15 października (raport końcowy według stanu na 30 września);
- dokumenty związane z programem (wnioski, informacje, raporty roczne i końcowe) będą składane w postaci elektronicznej w systemie Obsługi Systemów Finansowania na stronie osf.opi.org.pl.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki naukowe posiadające kategorię naukową A+ lub A, prowadzące studia doktoranckie albo w których skład wchodzi jednostki organizacyjne prowadzące studia doktoranckie, uczelnie w których, zgodnie z ich statutem, nie wyodrębniono	68 uczelni (grupa ta obejmuje łącznie 308 jednostek organizacyjnych, do których stosuje się przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczące podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni, w tym 111 w grupie nauk ścisłych i inżynierskich oraz 95 w grupie nauk o życiu), 43 instytuty Polskiej Akademii Nauk oraz	MNiSW	Określenie trybu składania wniosków o przyznanie i przekazanie środków finansowych w ramach programu, oceny tych wniosków oraz rozliczania przyznanych środków finansowych

podstawowych jednostek organizacyjnych, posiadające kategorię naukową A+ lub A, prowadzące studia doktoranckie	17 instytutów badawczych		
Uczestnicy studiów doktoranckich kształceni we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem, biorący udział w programie	Liczba wszystkich uczestników studiów doktoranckich kształconych we współpracy z przedsiębiorcą lub innym podmiotem jest trudna do oszacowania, przewidziany jest jednak limit 500 osób, które mogłyby przystąpić do programu każdego roku; oznacza to, że w czwartym roku jego funkcjonowania liczba uczestników wyniosłaby maksymalnie 2 000 (przy założeniu 4-letniego okresu studiów)	MNiSW	Określenie trybu przyznawania stypendium doktoranckiego w ramach programu
Pracodawcy uczestników studiów doktoranckich, biorących udział w programie	Liczba wszystkich pracodawców uczestników studiów doktoranckich prowadzących działalność badawczo-rozwojową jest trudna do oszacowania, jednak każdego roku 500 pracodawców mogłoby przystąpić do programu, co oznacza, że w czwartym roku jego funkcjonowania liczba pracodawców wyniosłaby maksymalnie 2 000 (przy założeniu 4-letniego okresu studiów)	MNiSW	Określenie trybu wyznaczania i zmiany opiekuna pomocniczego

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach opiniowania i konsultacji publicznych projekt otrzymują następujące podmioty:

- 1) Forum Związków Zawodowych;
- 2) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
- 3) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 4) Konfederacja „Lewiatan”;
- 5) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) Związek Pracodawców Business Centre Club;
- 7) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 8) Rada Dialogu Społecznego;
- 9) Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych;
- 10) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 11) Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich;
- 12) Komitet Polityki Naukowej;
- 13) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 14) Krajowa Reprezentacja Doktorantów;
- 15) Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 16) Polska Izba Rzeczników Patentowych;
- 17) Polska Akademia Nauk;
- 18) Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 19) Rada Młodych Naukowców;
- 20) Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 21) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 22) CASE Centrum Analiz Społeczno-Ekonomicznych – Fundacja Naukowa;
- 23) Centrum im. Adama Smitha – Pierwszy Niezależny Instytut w Polsce;

- 24) Fundacja na rzecz Nauki Polskiej;
- 25) Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową;
- 26) Fundacja Instytut Sobieskiego;
- 27) Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych;
- 28) Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych;
- 29) Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych;
- 30) Krajowy Fundusz Kapitałowy S.A.;
- 31) Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”;
- 32) Lewiatan Business Angels;
- 33) Narodowe Centrum Badań i Rozwoju;
- 34) Narodowe Centrum Nauki;
- 35) Polska Akademia Umiejętności;
- 36) Polska Komisja Akredytacyjna;
- 37) Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych;
- 38) Polskie Towarzystwo Ekonomiczne;
- 39) Rada Główna Instytutów Badawczych;
- 40) Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego;
- 41) Rzecznik Praw Absolwenta;
- 42) Fundacja Startup Hub Poland;
- 43) Stowarzyszenie Polskich Wynalazców i Racjonalizatorów;
- 44) Stowarzyszenie Top500 Innovators;
- 45) WiseEuropa – Fundacja Warszawski Instytut Studiów Ekonomicznych i Europejskich;
- 46) Związek Banków Polskich;
- 47) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.).

Projekt zostanie udostępniony również w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204).

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostaną omówione po ich zakończeniu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem	0,01	0,54	1,06	1,60	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	18,15
budżet państwa	0,01	0,54	1,06	1,60	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	2,13	18,15
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem	-0,01	-0,54	-1,06	-1,60	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-18,15
budżet państwa	-0,01	-0,54	-1,06	-1,60	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-2,13	-18,15

JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania	Środki na finansowanie prac zespołu oceniającego dokumenty składane w ramach programu (wnioski, raporty roczne i końcowe), zostaną wygoszparowane w budżecie państwa w ramach części 28 – Nauka na dany rok, bez konieczności zabezpieczenia na ten cel dodatkowych środków.												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projektowane rozporządzenie przewiduje powołanie przez ministra właściwego do spraw nauki, na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy, zespołu. Zakłada się, że zespół będzie liczył 16 członków, w tym po 3 ekspertów z obszaru nauk technicznych oraz obszaru nauk medycznych i nauk o zdrowiu, po 2 ekspertów z obszaru nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych, obszaru nauk przyrodniczych, obszaru nauk społecznych i obszar nauk ścisłych oraz po 1 ekspercie z obszaru nauk humanistycznych i obszaru sztuki (skład zespołu odpowiada rozkładowi tematyki doktoratów wdrożeniowych za granicą).</p> <p>Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 maja 2015 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia członków Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, Komitetu Polityki Naukowej, zespołów ewaluacji i zespołów powoływanych przez ministra właściwego do spraw nauki oraz recenzentów i ekspertów (Dz. U. poz. 770) przewodniczący zespołu otrzymuje za udział w posiedzeniu zespołu wynagrodzenie w wysokości 650 zł (§ 3 ust. 2), zaś członek zespołu – wynagrodzenie w wysokości 520 zł (§ 3 ust. 1). W przypadku posiedzeń trwających dłużej niż jeden dzień, łączne wynagrodzenie przewodniczącego wynosi 1200 zł, zaś członka zespołu – 1000 zł. Wynagrodzenie członków zespołu (wraz z przewodniczącym) za udział w jednodniowym posiedzeniu zespołu wynosi zatem 8 450 zł, natomiast za udział w posiedzeniu trwającym dłużej niż jeden dzień – 16 200 zł (§ 3 ust. 4). Członkom zespołu przysługuje również zwrot kosztów podróży.</p> <p>Raporty roczne i raport końcowy z wykorzystania środków będą również oceniane przez zespół. Za sporządzenie pisemnej opinii dotyczącej rozliczenia środków finansowych recenzenci otrzymują wynagrodzenie w wysokości 500 zł (§ 5 pkt 1). Standardowo wydawane są dwie opinie do każdego zadania.</p> <p>Przy podanych stawkach wynagrodzeń oraz założeniu, że co roku przyjmowanych będzie 500 uczestników programu, obliczono koszty posiedzeń zespołu oraz opinii dotyczącej rozliczenia środków finansowych, co pozwoliło na oszacowanie kosztów przedstawionych w powyższej tabeli.</p> <p>Obsługa programu będzie realizowana w ramach limitów etatowych wynagrodzeń Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.</p>												
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Skutki													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
Niemierzalne													
Dodatkowe informacje,		Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność											

w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów	☐ zwiększenie liczby dokumentów
☐ zmniejszenie liczby procedur	☐ zwiększenie liczby procedur
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy	☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:	☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Obciążenia związane ze składaniem wniosków, informacji, raportów rocznych i końcowych w ramach programu, będą dotyczyły wyłącznie jednostek naukowych i uczelni, które zdecydują się na uczestnictwo w programie. Dokumenty będą składane w postaci elektronicznej w systemie Obsługi Systemów Finansowania na stronie osf.opi.org.pl.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu | Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na pozostałe obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Pierwszy nabór na studia doktoranckie w ramach programu planowany jest w połowie 2017 r., a pierwsi uczestnicy programu powinni rozpocząć studia w październiku 2017 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ze względu na charakter przepisów zawartych w projekcie rozporządzenia ewaluacja jego efektów nastąpi wraz z ewaluacją efektów ustawy, na podstawie której będzie ono wydane.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.